TIMMY BRADLEY

Crima de la mănăstirea Saint Bernard

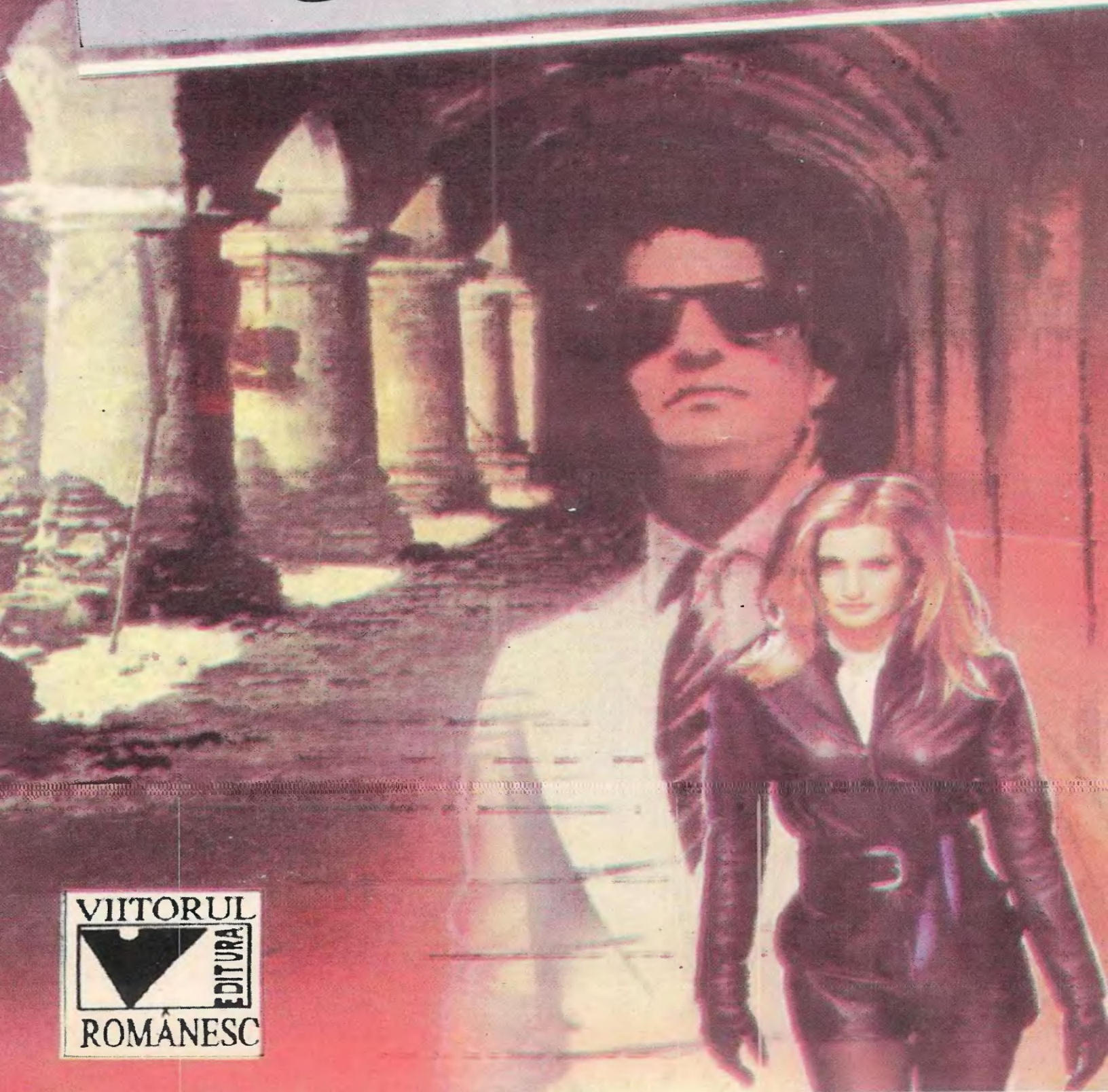

VIITORUL
EDITURA
ROMÂNESC

TIMMY BRADLEY
CRIMA DE LA MĂNĂSTIREA SAINT BERNARD

Traducere de George T. Bordeianu

MURDER AT SAINT BERNARD
by TIMMY BRADLEY
PANDORA HOUSE NEW YORK
© 1993, by Timmy Bradley

Editura „Viitorul Românesc”
1995

CAPITOLUL I

Aeroportul din Zurich m-a enervat întotdeauna prin curăţenia lui excesiv de pedantă. După ce că totul în jur e elegant şi strălucitor, tot găseşti mereu pe cineva în uniformă care se află în treabă, făcînd curăţenie fără încetare prin toate colţurile, inclusiv la WC unde totul străluceşte. După ce vii din America Latină, n-ai cum să nu te miri de ce vezi aici. Sau, cum îmi spunea un agent secret albanez, aeroportul din Zurich pare un decor dintr-un film science-fiction a cărui acţiune se petrece în secolul XXII, văzut de un papuaş care aterizează prima dată la Paris. Deştept albanezul! Nu mai vorbesc de faptul enervant că poţi pune cea mai trăznită întrebare şi funcţionara de la ghişeu îţi răspunde calm, cu exactitate matematică, de parcă aştepta de o viaţă întrebarea ta. Ba îţi şi zîmbeşte sîcîitor, cu aerul că ar vrea să-ţi spună: „Mai aveţi vreo întrebare, poate una ceva mai dificilă?”. Insuportabil! Ţi se face dor de un tip bădăran de pe un aeroport din Europa de Est, care cînd stă de vorbă cu tine parcă nici nu te vede sau îţi lasă impresia că îl deranjezi de la ora de siestă.

Dar am uitat să mă prezint. Numele pe care îl port acum este John Barker. Altul mai banal n-au găsit cei care mi-au eliberat ultimul paşaport. Sunt inginer chimist, specialist în vopsele. Bineînţeles că nu aceasta este meseria mea reală, dar provizoriu, acceptaţi-o. Pentru toţi cei din jur eu trebuie să dau impresia că am venit în Elveţia ca să-mi petrec concediul în splendidul ei decor alpin. Aceste informaţii vă sînt suficiente deocamdată. Sper că şi autorităţilor elveţiene. Deşi, dacă stau să mă gîndesc bine, indiscreţi şi afurisiţi cum îi ştiu, ar fi în stare să dea un telefon la Washington şi aşa ar putea să afle că în Statele Unite ale Americii trăiesc poate cîteva sute de John Barker, în afară de unul care e inginer chimist, specialist în vopsele, adică tocmai eu. Şi n-ar fi prea amuzant pentru mine, deoarece în doi timpi şi trei mişcări mi-ar face vînt din Elveţia. Unde să mă trimită însă din moment ce SUA nu mă are ca cetăţean, cel puţin cu acest nume. Dar cred că deja ştiţi prea multe despre mine.

Acum îmi aştept bagajele la capătul benzii rulante. Sînt foarte atent la ce se petrece în jurul meu. Trag nădejde că nu sînt urmărit de nimeni. Mi-am luat toate precauţiunile încă de la Washington, cînd în ultima clipă mi-am schimbat paşaportul din ultimele luni cu cel pe care îl am acum la mine. Cu schimbarea la faţă necesară. Nu mai am nici mustaţă a la Clark Gabie.

Totul pare să fie O.K. Îmi iau geamantanele şi mă îndrept spre ieşire. Ajuns afară, arunc o privire în jur. Rămîn pe loc şi aştept, conform instrucţiunilor primite. Îmi aprind o ţigară. Lîngă mine un ins rotofei între două vîrste, cu o chelie strălucitoare, mă priveşte insistent. Nu-mi place deloc figura tipului. Are ceva de libidinos. Dar, mă rog, treaba lui. Deodată tipul grăsuliu se precipită spre mine. Însă în acelaşi timp un ins subţirel şi deşirat îi taie calea, dorind parcă să meargă în sens invers. Se ciocnesc, apoi încep să-şi ceară scuze reciproc. Scena ar avea ceva comic, dacă nu m-ar pune pe gînduri. Am mai văzut eu asemenea ciocniri întîmplătoare de pe urma cărora din cei doi doar unul rămîne în viaţă. Nici nu apuc să-mi termin gîndul şi individul grăsuliu care se precipitase spre mine cade ca secerat pe trotuar. Mă întorc repede spre tipul înalt cu care se ciocnise. Dar e prea tîrziu. Insul este deja într-un Mercedes roşu care demarează în trombă şi dispare după primul colţ. Lumea se adună în jurul celui căzut la pămînt. Apare un poliţist, iar eu trebuie să dispar cît mai urgent. Nu vreau să am de-a face cu poliţia elveţiană, nici ca martor.

Deci prima variantă de întîlnire a eşuat. Trebuie să o încerc pe a doua. Lucrurile s-au încurcat încă de la început. Văd că se lucrează tare aici. E necesară o maximă prudenţă în tot ce voi întreprinde de acum încolo. Îmi aleg un taxi. În nici un caz primul care este oprit în faţa mea. Mai ştii… Fac cîţiva paşi şi ochesc unul de pe partea cealaltă a străzii. Îi spun adresa în limba germană. E mai bine aşa. Şoferul, un bătrînel simpatic, îmi spune că a înţeles şi porneşte motorul. Am o stare de nesiguranţă, chiar de nelinişte. Scena de adineauri m-a pus pe gînduri. Grăsuliul care se precipitase spre mine trebuie să fi fost omul cu care urma să iau legătura. L-o fi ucis lunganul? Dacă da, lucrurile stau prost de tot. Înseamnă că se ştie de venirea mea aici. Deci cineva a ciripit. Şi atunci eu sînt în pericol. Trebuie prudenţă, multă prudenţă, altfel o încurc. Merg pe varianta a doua. Să vedem cum iese. Dacă eşuează şi asta, va trebui să mă întorc, ceea ce înseamnă că acţiunea a fost ratată din plecare.

Ajung la hotelul pe care îl aveam în program în eventualitatea unui eşec la aeroport. Plătesc şi cobor. Mă uit cu mare atenţie în jur, apoi intru în hol. Mă duc la recepţie şi cer o cameră. În sfîrşit, îmi iau cheia şi urc la etajul patru. Introduc cheia în broască, deschid, intru în cameră şi rămîn pe loc, uluit de ceea ce văd: în faţa mea, aşezat comod pe un fotoliu, stă tipul grăsuliu de la aeroport care tocmai rămăsese întins la pămînt, lovit din

întîmplare de un ins înalt, slab, etc. Stau şi mă minunez. Îmi revin şi întreb stupid:

— Parcă vă odihneaţi pe trotuarul din faţa aeroportului…

Insul rîde subţirel, parcă satisfăcut de o gluma reuşită.

— Bine zis. Mă odihneam. Aşteptam să plecaţi cît mai repede de acolo.

— De fapt ce s-a întîmplat?

— Ehe, nimic deosebit. Tipul a încercat să mă lovească cu un mic şiş. M-am ferit repede, dar am căzut puţin. Oricum, nu mai avea importanţă. Insul se urcase deja intr-un Mercedes roşu.

— Am văzut şi eu asta.

— Bineînţeles că va fi însotit peste tot de oamenii noştri.

— Şi…

— Să lăsăm asta. Sînt Francis Cooper, dacă numele ăsta vă spune ceva..

— Îmi spune. Iar numele meu vă este cunoscut desigur. John Barker.

— Da, desigur. Îmi pare rău de incidentul de la aeroport. Se pare că a existat o scurgere de informaţii cu toate măsurile de precauţie luate.

— Mie îmi pare şi mai rău. Vă daţi seama că în asemenea condiţii, misiunea mea devine foarte dificilă, ca să nu spun periculoasă.

— Aveţi dreptate. Vom lua toate precauţiunile care se impun în asemenea situaţii. Chiar din acest moment schimbăm planul iniţial.

— Adică?

— Plecăm imediat din acest hotei.

— Bine, dar am lăsat la recepţie…

— Nu vă faceţi griji. Rezolvăm noi.

— E chiar atît de urgent să plec de aici?

— Da. Priviţi vă rog pe geam. În stînga, peste drum, staţionează un Mercedes albastru.

— Îl văd.

— Eu ştiu cine e tipul de la volan. Aşa că…

— Văd că toată acţiunea noastră este cunoscută. Mai trebuie doar s-o daţi publicităţii…

— Nu rîdeţi. Ştiu că este cineva care trădează. Deocamdată n-am depistat persoana. Dar o găsim noi. Tocmai de aceea trebuie să plecaţi imediat. Vom aranja noi cu cel de la recepţie. E omul nostru. El v-a dat această cameră, stabilită dinainte. Aşa am putut să vă aştept aici.

— Şi pe unde ieşim?

— Este o uşă prin spate. Am eu cheia.

Îmi iau bagajele şi ieşim. Dau să mă îndrept spre lift. Francis Cooper mă opreşte.

— Nu. Precis că vom fi aşteptaţi jos. Liftul dă în hol. E o scară de serviciu care duce la uşa din spate.

Coborîm şi, ajunşi jos, Cooper o ia înainte pe un culoar întunecos la capătul căruia este o uşă metalică. O deschide cu o cheie şi ieşim pe o străduţă liniştită. Un automobil alb e parcat chiar în dreptul uşii. La volan un ins blond, foarte tînăr.

— Repede, Michel, îi spune Cooper precipitat.

Urcăm şi maşina porneşte imediat.

— Fă cîteva ture, ordonă Francis Cooper şoferului. Vreau să mă conving că totul este în regulă, că nu sîntem urmăriţi. Apoi se întoarce spre mine:

— Aţi spus cuiva la Washington că veniţi la Ziirich?

Îmi vine să rîd.

— Vreţi să insinuaţi că scurgerea de informaţii ar fi la mine şi nu la dumneavoastră?

— Eu nu insinuez nimic. Doar întreb. Ştim şi noi că cineva trădează aici. Dar cum putea el să afle ziua, ora zborului avionului cu care urma să veniţi?

Rămîn pe gînduri.

— Vedeţi? Trecînd peste faptul că era gata să fiu omorît. Aş insista să-mi răspundeţi la întrebare.

Recapitulez tot ce am făcut după ce am fost solicitat şă vin în Elveţia. Cu cine m-am întîlnit, cu cine şi ce am vorbit înainte de plecare. N-am spus nimănui nimic despre viitoarea mea călătorie. De Marianne m-am despărţit normal în seara de dinaintea plecării ca şi cum urma să ne vedem a doua zi. Chiar i-am spus că îi voi telefona pe la ora nouă dimineaţa. E drept că i-am trimis de pe aeroportul din Washington o scrisoare scurtă în care îi explicam că a intervenit ceva urgent şi trebuie să trag o fugă pînă la Los Angeles pentru o chestiune de afaceri. Cu altcineva nu m-am văzut. Nu i-am spus nici măcar menajerei că plec, aşa cum o fac de obicei. Ciudat! Şi totuşi…

— Nu cred că de la mine a pornit… indiscreţia.

— Mă rog, e posibil să aveţi dreptate.

— Poate dumneavoastră aţi fost urmărit tot timpul şi aşa au ajuns ei la aeroport. Văzînd că vă îndreptaţi spre mine, au bănuit ceva şi…

— Şi ce? Putea fi o întîlnire oarecare.

— Chiar pe aeroport?

Cooper privi din nou prin parbrizul din spate, apoi îi spuse şoferului.

— Nu cred că ne urmăreşte nimeni. Putem ieşi din oraş.

— Şi unde mergem? am întrebat eu.

— La Neuchâtel, deocamdată. Acolo vom face o mică oprire.

Automobilul gonea cu peste o sută treizeci la oră. Nu mai aveam chef de conversaţie. Treaba nu-mi plăcea deloc. Îmi era clar că fusesem reperat, ceea ce însemna că era foarte periculoasă misiunea mea. Drumul decurgea liniştit. Nici Cooper nu mai avea chef de vorbă. Era şi el îngîndurat. După ce am trecut de Bielle, îmi spuse scurt:

— Nu veţi sta la hotel.

— Atunci unde?

— La o cunoştinţă de a mea. E mai prudent.

Observîndu-mi zîmbetul, Francis Cooper ripostă prompt:

— Probabil vă gîndiţi că iau prea tîrziu măsuri de precauţie.

— Nu. Cred însă că măcar la Neuchâtel nu mă cunoaşte nimeni.

— Nu se ştie niciodată…

În stînga se vedea deja lacul Neuchâtel cu apele sale curate şi limpezi. Decorul era atît de frumos, încît pentru moment am uitat de griji. Elveţia nu înceta să mă surprindă. Straturile de pămînt perfect desenate, bine îngrijite, satele, de fapt nişte mici oraşe, extrem de curate, totul impresiona. Ajunşi în oraş, Cooper îi spuse şoferului pe unde s-o ia. Maşina pătrunse pe una dintre străduţele care urcau în dreapta şoselei spre dealul înalt ce străjuieşte oraşul. În treacăt fie zis, Neuchâtel este o mică bijuterie sau o mostră de ingeniozitate elveţiană. Fiind aşezat la poalele unui deal abrupt şi din cauza crizei de suprafeţe pentru construcţii, au terasat dealul şi au clădit locuinţe cochete şi elegante. Totul este astfel tăcut încît, privit de jos, ai impresia că vilele stau una deasupra alteia, toate înecate în verdeaţa copacilor dintre ele. Fascinantă privelişte! Cînd am ajuns în dreptul unei biserici protestante, Cooper îi spuse şoferului să oprească.

— Aici, la numărul nouă, vom locui, arătă el spre o vilă cochetă, acoperită aproape toată de verdeaţă.

Coborîm. Şoferul îmi ia bagajele, iar Cooper apasă pe butonul soneriei de la intrare. Peste cîteva clipe îşi face apariţia o femeie elegantă, distinsă, să fi avut vreo patruzeci de ani, care văzîndu-l pe Cooper, exclamă:

— A, ce surpriză, Francis!

— Îmi pare rău că nu am apucat să te anunţ că vin. Ştii… totul s-a precipitat.

Înţelesei. Cooper nu voise s-o anunţe că vine. Cu mine, adică.

Se făcură prezentările. Am aflat că o cheamă Franşoise. Frumoasă femeie! Ne invită în casă. Pătrunserăm într-o sufragerie mobilată foarte modem, cu piese foarte uşoare care să facă încăperea mai spaţioasă.

— Serviţi ceva? întrebă ea, apoi fără să aştepte răspunsul nostru aduse o măsuţă pe rotile, plină cu tot felul de băuturi.

— Vă rog să luaţi ce vă place.

Ceea ce am şi făcut. După ce am băut cîte un whisky, conversaţia se închegă pe cele mai banale teme cu putinţă, ca şi cum fiecare se străduia din răsputeri să nu spună nimic interesant. Şi chiar reuşeam să ne livrăm unul altuia banalităţi. Am avut la un moment dat impresia că asta se şi dorea. Cel puţin din partea lui Cooper. Gazda se scuză că are puţină treabă şi se retrase. Rămaşi numai noi doi, nu mă putui abţine să nu-l întreb pe Francis:

— Rămînem aici?

— Da. Noaptea asta. Franşoise este un om de încredere. Nu vă va întreba nimic, deci nu veţi fi nevoit să inventaţi nu ştiu ce fel de istorii despre dumneavostră.

— Bun, şi acum ce facem?

— Deocamdată trebuie să vă spun cum stau lucrurile şi abia apoi o să vă explic ce aveţi de făcut. Deci să încep. Cum dumneavoastră v-aţi retras din activitate în ultimii ani, este necesar să vă prezint situaţia actuală. La prima vedere nu s-a schimbat nimic. Drogurile circulă la fel ca înainte. Reţele ştiute. Poate au mai apărut oameni noi în locul celor dispăruţi. Sigur, Elveţia nu este un traseu de rutină. Dar aici sînt băncile unde nu întotdeauna se depun bani curaţi. Nu asta ar fi însă problema. Sîntem informaţi că Mafia are necazuri. Unul din capii ei, ajuns la strîmtoare – există dovezi certe împotriva lui – este dispus să colaboreze cu autorităţile italiene în shimbul plecării sale din Italia liber, bineînţeles. Se pare că tipul vrea să iasă din joc curat şi viu, desigur, dacă aşa ceva este posibil. El va furniza informații, iar autoritățiile italiene îl fac scăpat. Simplu nu? Numai că lucrurile sunt cu mult mai complicate. Şeful, șefilor Mafiei a aflat și vrea să-l lichideze înainte de a apuca să spună ceva compromiţător. Deocamdată tipul stă bine ascuns undeva. Autorităţile italiene ne-au rugat pe noi, Interpolul, să-i ajutăm, că ei i-au pierdut urma. Noi trebuie să-l găsim cît mai repede. Viu, mă înţelegeţi. Dacă întîrziem…

Îl întrerup. Nu mai am răbdare.

— Şi pentru o treabă ca asta mă scoateţi pe mine din bîrlog după atîţia ani?

Rotofeiul din faţa mea zîmbeşte ca un bătrînel cumsecade.

— Nu vă pripiţi, domnule Barker. Încă nu ştiţi totul. Abia acum urmează poanta cea mare. Omul de care vă vorbeam poartă un nume: Orlando Fanciotti.

— Normal.

— Ei bine, acest nume nu figurează în evidenţele noastre pe lista mafioţilor. Pur şi simplu, acest nume e o ficţiune.

— Nu înţeleg.

— Vedeţi că e mai complicat decît credeaţi. Să vă explic. El a luat legătura cu autorităţile italiene – printr-un intermediar, bineînţeles – pentru a-şi anunţa intenţiile de „colaborare". Adică tîrgul. Numai că peste cîteva zile intermediarul a fost găsit împuşcat în propriul său apartament.

— Repede lucrat. Şi eficient.

— Merci de apreciere. Urmarea e însă că nu mai avem cum să luăm legătura cu Fanciotti. Ştim totuşi nişte lucruri despre ei. Că are o veche prietenă în Elveţia, un fel de iubită de suflet, la care trage din cînd în cînd, în momentele grele. Are mulţi duşmani în Italia, iar aici se simte în siguranţă. Bineînţeles că vine sub un alt nume.

— Cum aţi aflat asta dacă nu ştiţi cine e tipul?

— Of, domnule Barker! Căile Domnului sînt nenumărate, iar una dintre ele se numeşte femeia.

— Adică? Mai exact, vă rog.

— Un om al nostru, strecurat printre ei, a cunoscut-o pe amanta „oficială", ca să zic aşa, a lui Fanciotti. O superbă brunetă siciliană, care a aflat – tot Dumnezeu ştie cum – că Orlando are o veche iubire în Elveţia. Se pare că a interceptat şi o scrisoare de-a ei. Pătimaşă, ca orice siciliană, s-a hotărît s-o elimine pe vechea concurentă. Şi pentru asta a făcut nişte investigaţii metodice. I-a fost de mare ajutor ştampila de pe plic şi o plecare cam intempensivă a lui Fanciotti în Elveţia. A pus pe cineva să-l urmărească. Şi… a găsit-o! Lucru pe care, într-un moment de euforie, l-a comunicat omului nostru, care ne-a informat urgent.

— Păi atunci e simplu.

— S-o credeţi dumneavoastră! Pîndim de luni de zile vila acestei doamne şi nimic. Nici picior de Fanciotti pe acolo. S-ar părea că ceva, ceva se mişcă. În ultimele zile distinsa doamnă a făcut o grămadă de cumpărături, mai ales mîncare şi băutură. E clar că aşteaptă oaspeţi. Chiar ieri am primit telefon că se face curat prin vilă. Înseamnă că trebuie să fim prezenţi acolo.

— Adică eu.

— Exact.

— Deci asta era problema… Şi nu puteaţi găsi pe cineva mai din apropiere, din Europa, de pildă? Să vin eu tocmai din America?

— Iar vă pripiţi, domnule Barker. Ne trebuia un om cu experienţă, total necunoscut mafioţilor de acum, care s-o abordeze pe doamna cu pricina şi să încerce să se insinueze pe lîngă ea. Îi plac şi alţi bărbaţi… iar domnia voastră, pe lîngă altele, aveţi reputaţia şi de mare Don Juan.

— Aveam… mai bine zis. Anii însă… m-au mai potolit.

— Ei, să nu fim modeşti. Arătaţi încă splendid, competitiv şi din acest punct de vedere.

— Încă… Bine zis. Dar să trecem la fapte. Concret, ce e de făcut?

— Să v-o prezint pe doamna în chestiune. O cheamă Nicole Koller şi locuieşte, vara, la Drans, cantonul Văile, într-un châlet superb, în Alpii Elveţieni, într-un decor de vis… ca în basme, nu altceva.

— Lăsaţi decorul.

— E o persoană mai specială, ca să zic aşa. Foarte bogată, nu are nevoie să se ocupe de nimic. Îi plac călătoriile, lecturile şi… prietenii de sex opus. Este inteligentă, cultivată şi plină de umor, pe scurt o companie foarte agreabilă. O să vă convingeţi şi dumneavoastră de asta. Totul e să vă insinuaţi în preajma sa. Ceea ce nu este chiar atît de dificil, avînd în vedere că doamna este o persoană vulnerabilă la farmecele unui bărbat bine, inteligent şi spiritual pe deasupra.

— Merci!

Cooper încerca să mă flateze şi asta nu-mi plăcea deloc, însemna că treaba era mai periculoasă decît părea la prima vedere.

— Veţi închiria o mică vilă chiar lîngă cea a doamnei care ne interesează.

— Totul e să găsim una liberă.

Cooper zîmbi iar şi îşi deschise geanta din care scoase nişte chei.

— Vila deja vă aşteaptă, iar acestea sînt cheile ei.

Dădui din cap admirativ.

— V-aţi gîndit la toate.

— Aveţi pregătit acolo tot ce vă trebuie. Mîncare, băutură, etc. Iar acestea sînt cheile maşinii.

— Care maşină?

— Cea cu care veţi merge acolo. Se află în garajul de la subsol. Şi acum priviţi aceste fotografii. Aceasta este vila doamnei Koller, iar aici cea în

care veţi locui dumneavoastră. Este în spatele primei, puţin la stînga. Nu aveţi cum să greşiţi. Uitaţi o hartă a satului. Vedeţi, sînt cele două case, şi aici este drumul, singurul care duce spre ele. Simplu, nu? Nu aveţi cum să greşiţi. Şi acum priviţi această splendidă poză. Este chiar doamna Nicole Koller.

Era într-adevăr splendidă doamna din poză. O blondă cu ochi inteligenţi şi pătrunzători. Trebuie să fi avut vreo treizeci de ani. Un zîmbet şiret, abia schiţat îi lumina figura. Şi nişte buze admirabil desenate. Cooper îmi arătă o altă fotografie a ei, făcută mai de departe. Avea un corp teribil această Nicole Koller!

— Nimic de zis, frumoasă femeie.

— Vă place, nu?

— Cred şi eu. Dar asta nu are importanţă.

— Ba are, pentru că este o femeie extrem de primejdioasă.

— În ce sens?

— A făcul multe victime la viaţa ei.

— Mă rog…

— Apoi este şi foarte inteligentă, vicleană mai bine zis. Trebuie să fiţi cît se poate de prudent cu ea, ca nu cumva să simtă ceva.

— Am înţeles. Şi cum procedez mai departe?

— Deci încercaţi s-o cunoaşteţi cu un prilej oarecare. Apoi aşteptaţi pînă apare Fanciotti.

— Semnalmentele lui nu le aveţi? Precis vine sub alt nume.

— Foarte vag. E un tip brunet de statură potrivită. Păr şaten.

— Ce să zic…

— Da, ştiu. E foarte puţin. Din păcate nici unul dintre cei cu care colaborăm nu l-a văzut vreodată. Doar au auzit despre el. Se pare că cineva i-a zărit odată silueta seara. Dar aproape se întunecase, aşa că n-a văzut mare lucru. Să revenim la ce ne interesează acum. Traseul e uşor. O să vi-l arătăm noi. De fapt o să vă şi conduc o bucată de drum. Eu însă nu trebuie să fiu văzut pe acolo. Se perindă multă lume prin zonă şi nu aş vrea să fiu recunoscut. Şi nici nu trebuie să fim văzuţi împreună. Legătura cu mine o veţi ţine prin persoanele de pe această listă. Aveţi şi telefoanele lor. Una dintre ele se va afla chiar în sat, în Drans. Ca turist, desigur. O alta într-o localitate din apropiere, la Martigny. Mai aveţi aici şi alte telefoane. În momentul în care intervine ceva, mă sunaţi şi pe mine. Aveţi telefon la vilă. Ţinem foarte mult să-l avem pe Fanciotti viu, Treaba italienilor ce tîrg au ei

cu el. Noi îi avem pe al nostru, mai special. Practic, dumneavoastră trebuie să-l apăraţi, să-l protejaţi, pînă venim noi.

— Întîi trebuie să-l găsesc, să-l identific. După datele pe care le aveţi va fi greu.

— Şi o recomandare: numai în caz de forţă majoră apelaţi la autorităţile elveţiene. Deci dacă intervine ceva grav, o crimă, de exemplu. În rest luaţi legătura numai cu noi sau cu unul din oamenii noştri aflaţi prin apropiere.

— Pot să vă întreb ceva?

— Vă rog.

— Ce planuri aveţi cu Fanciotti? Italienii vor informaţii de la el. Dumneavoastră doriţi ceva mai mult?

Cooper ezită cîteva clipe. Mi-am dat imediat seama că n-o să-mi răspundă Ia întrebare.

— Deocamdată vrem să-l găsim. Apoi o să vedem ce e de făcut mai departe.

— Şi după ce-l identific, vă anunţ pe dumneavoastră.

— Şi-l păziţi cu străşnicie pînă venim noi. Să nu i se întîmple nimic. În momentul acela misiunea dumneavoastră s-a terminat.

— OK.

— Mîine dimineaţă plecăm. Acum propun – să mîncăm ceva. Distinsa noastră gazdă ne invită la masă.

Abia atunci am observat că Francoise intrase în încăpere şi ne privea insistent, mai bine zis mă privea. Avui pe moment o senzaţie ciudată. Sau poate îi plăceam?

CAPITOLUL II

A doua zi dimineaţă m-am sculat indispus. Nici eu nu ştiam de ce. De fapt ştiam. Cooper nu-mi spusese tot. Simţeam asta. Era clar că ceea ce trebuia să fac eu nu era aşa de simplu pe cît părea. Altfel nici nu se explica de ce apelaseră la mine. Experienţa mea în afacerile cu droguri ale Mafiei ar fi fost desigur un argument, precum şi faptul că eram puţin cunoscut de traficanţii de acum. Eu mă retrăsesem din activitate cu destui ani în urmă. Mă cam săturasem şi apoi voiam să mă bucur liniştit de viaţă. Agonisisem destul pentru a fi ferit de griji.

Acceptasem oferta doar la insistenţele unui vechi prieten, coleg cu Cooper. Şi, ca să fiu sincer, mă cam plictiseam în ultima vreme. Însă povestea asta nu-mi plăcea, tocmai pentru că mi se ascundeau anumite

lucruri. Mi se prezentase numai ce se vede din aisberg. Partea de sub apă cred că era murdară rău de tot.

Cooper se prezentă la micul dejun cu o mină ce se voia veselă, dar se vedea de la o poştă că era încordat, deci că juca teatru. Asta nu-mi plăcea deloc, însă m-am prefăcut că nu observ nimic. Am mîncat în tăcere toţi trei. Gazda a încercat să facă puţină conversaţie, dar n-a prea reuşit. Din cînd în cînd mă privea pe furiş, parcă ar fi vrut să-şi întipărească bine în memorie figura mea. Asta nu mi-a plăcut nici atît.

Ne-am luat la revedere şi după ce mi-a mai dat nişte sfaturi, m-am urcat în maşina care mi se rezervase, un Nissan albastru. Cooper porni primul, urmat de mine la mică distanţă. Drumul a decurs normal. Elveţia mi se înfăţişă în toată splendoarea ei. Un decor de vis, cu tot ce-ţi puteai dori. Munţi acoperiţi la vîrf de zăpadă, păduri de brad, păşuni verzi, mici porţiuni de şes cultivate cu grijă, fabrici cochete, vile elegante, restaurante mici extrem de curate. Aveai sentimentul că dacă ceva trebuia realizat bine şi serios în lumea asta, atunci nu aveai altceva de făcut decît să-i imiţi pe aceşti elveţieni în hărnicia şi seriozitatea lor. În spatele tuturor acestor splendori se ascundea însă munca, foarte multă muncă.

Numai că mie nu-mi ardea de frumuseţile elveţiene. Simţeam că am intrat într-un joc foarte periculos. La Martigny am oprit conform înţelegerii stabilite.

— Ei, de aici ne despărţim, dragă domnule Barker. Drumul ţi l-am arătat pe hartă. Îţi urez succes. Aştept veşti de la dumneata cît mai repede cu putinţă.

Ne strînserăm mîinile şi nu ştiu de ce am avut impresia că omul din faţa mea îşi ascunde privirea. Poate fusese doar o părere.

M-am urcat din nou la volan şi am pornit mai departe. Nu mai era mult de mers. În curînd am intrat în munţi. Decorul era magnific. Mi-am aprins o ţigară. Am traversat un sat compus doar din cîteva case. Am privit placa indicatoare. Nu eram departe de Drans. Într-adevăr, după încă vreo zece minute am ajuns. Ştiam că trebuie s-o iau imediat la dreapta, să trec peste un pod şi să urc pe un drum îngust, abrupt, cu serpentine foarte strînse. Ceea ce am şi făcut. Nu peste mult timp am văzut sus, deasupra mea, un grup de case, majoritatea tip châlet, foarte elegante. Am mers cîteva sute de metri şi la prima intersecţie am luat-o la dreapta. Nu mi-a fost deloc greu să recunosc vila care îmi fusese rezervată. Ştiam de la Cooper că nu trebuie să-mi fac probleme. Era o vilă de închiriat în care era mereu multă lume. Aşa

că nu avea de ce să fie suspectă venirea mea. Am oprit maşina şi am pătruns în curte. Am deschis uşa şi am intrat. După o sumară examinare a interiorului, mi-am dat seama că era destul de modestă: două camere, o sufragerie şi o bucătărie, toate, e drept, destul de mari şi mobilate cu gust. Am deschis frigiderul. Da! Aveam tot ce-mi trebuia ca să mă simt bine. Mi-am luat o bere pe care am băut-o pe nerăsuflate, după care m-am aşezat într-un fotoliu şi mi-am aprins o ţigară. Am rămas aşa cîteva minute gîndindu-mă la ce aveam de făcut, după care mi-am aranjat lucrurile în una din cele două camere. Am privit pe geam. În faţă se deschidea o vale largă, iar undeva jos se zărea micul sat prin care trecusem, de un pitoresc greu de imaginat pentru cine nu a vizitat Elveţia. În sus, spre dreapta, pe versantul muntelui era o pajişte pe care păşteau renumitele vaci elveţiene. Mai sus, pe creasta unui alt munte strălucea orbitor zăpada. Contrastul dintre verdele crud de la poalele munţilor şi albul ce bătea în albastru de la vîrf era fascinant. Decorul era de carte poştală ilustrată. Da, într-un asemenea decor merita să-ţi petreci vacanţa. Nici că se putea imagina ceva mai frumos şi mai plăcut. Numai că eu nu pentru aşa ceva venisem în acest loc de vis. Nu trebuia să mă las furat de peisajul mirific din jurul meu. Am căutat binoclul printre lucrurile din sacoşă. L-am găsit şi am privit împrejurimile de la fiecare fereastră în parte.

În jur mai erau vreo cinci-şase vile. Le-am examinat pe rînd, cu atenţie. Nu mi-a fost greu să reperez casa care mă interesa. Aşa cum îmi spusese Cooper, ea se găsea la vreo cincizeci de metri distanţă, puțin mai jos de panta muntelui, lîngă un fânar vechi, după cum arăta lemnul din care era făcut. Era o vilă mare, cu etaj, construită din bîrne negre, afumate, aşezată pe o fundaţie înaltă din beton. În curte se aflau sauna şi o masă lungă cu cîte o bancă de fiecare parte. La etaj vila avea un balcon care se termina cu o terasă largă unde era aşezată o masă cu scaune de plastic în jur. În faţă erau parcate două maşini. Aceasta trebuia să fie vila. Nu aveam cum să mă înşel. De la geamul la care mă aflam aveam posibilitatea să văd tot ce se întîmplă acolo, ceea ce îmi convenea foarte tare.

Am făcut la repezeală un duş, am înfulecat cîte ceva din bunătăţile din frigider, apoi mi-am tras un fotoliu la fereastră şi am luat binoclul. Dincolo era linişte, nu se vedea nimeni. Am stat aşa vreun sfert de oră, cînd pe terasă şi-a făcut apariţia un ins, apoi altul. Fiecare avea în mînă un pahar. Curînd apăru şi o femeie. Am examinat-o cu atenţie. M-am convins în cîteva secunde, privind fotografia pe care o aveam, că este într-adevăr Nicole

Koller. Da, era o femeie foarte frumoasă. Între timp pe terasă au mai apărut cîţiva bărbaţi. Nu se putea să nu fiu intrigat. Era cam multă lume. Nu mi se spusese că doamna are atîţia invitaţi. Apăru şi o femeie. Se pregăteau, probabil, să ia masa. Erau în total opt persoane. Asta îmi complica misiunea. Şase bărbaţi! Oricare dintre ei putea fi Fanciotti. Trebuia neapărat să fac cunoştinţă cu Nicole Koller, ca, prin ea, să încerc să-l identific pe cel pe care îl căutam. De văzut cum voi proceda ca să nu-i trezesc vreo bănuială. Se aşezaseră cam de mult la masă, aşa că am dat şi eu o raită pe la frigider.

Mi-am luat ceva să mănînc, bineînţeles în fotoliu, la geam. Am luat binoclul să-i pot vedea mai bine. Se părea că se va încinge un chef, judecînd după multele sticle de vin apărute pe masă. Le urmai pilda şi îmi adusei şi eu una. Scena era într-un fel nostimă. Ei beau acolo cu toţii, eu aici singur. Mi-am făcut şi o cafea, am tras o măsuţă la geam şi mi-am căutat o poziţie cît mai comodă. Următoarea mişcare aveam s-o fac în funcţie de ce se va întîmpla dincolo. Cheful se încinsese şi părea că o să se prelungească. Trebuia să am răbdare. Nicole Koller, sigur ea era, fiind gazdă, îi servea pe ceilalţi. Mîncase puţin, iar de băut nu băuse nimic. Probabil că avea de gînd să plece undeva, cu maşina desigur. Era doar o presupunere, care însă se adeveri după o jumătate de oră. S-a ridicat de la masă, a urmat un schimb de replici cu ceilalţi, apoi a ieşit. N-am mai aşteptat şi m-am repezit afară, la maşină. I-am ieşit în cale, ca din întîmplare, exact cînd o luase pe dramul îngust ce ducea în sat. Acum e acum, mi-am zis. Am făcut o manevră neîndemînatică şi era cît pe-aci să-i ciocnesc Peugeot-ul. Am frînat brusc şi am coborît. Oprise şi ea, uşor speriată.

— Bună ziua, doamnă, vă cer scuze, ştiţi, încă nu sînt obişnuit cu locurile… cu drumul acesta îngust.

Mă privi cu reproş cîteva secunde, apoi îmi răspunse uşor iritată:

— Aţi putea să fiţi mai atent. Oricum, bine că nu s-a întîmplat nimic.

Acum urma să atac.

— Permiteţi-mi să mă prezint, John Barker. Locuiesc în vila de colo, arătai eu.

— Nicole Koller.

Mă fixă cîteva clipe, apoi mă întrebă puţin intrigată:

— Dar cînd aţi venit?

— Astăzi pe la prînz.

— Cum de n-am observat? se miră ea contrariată. Ştiam că vila e goală de cîteva zile.

— Probabil nu eraţi pe afară cînd am sosit…

Simţeam cum mă cîntăreşte. Mai plusai:

— Nici nu mi-am imaginat că voi avea o vecină atît de atrăgătoare, îi spusei, afişînd un zîmbet cît mai fermecător cu putinţă.

Avu pentru moment o expresie ironică pe care şi-o reprimă prompt.

— Mulţumesc. Sînteţi prea amabil. Staţi mult pe aici?

— Am venit să-mi fac cîteva săptămîni de concediu în Elveţia. Sînt american, aşa că vă rog să-mi scuzaţi franceza cam deficitară.

E drept, vorbisem cam stricat, cu accent englezo-american.

— Nu-i nici o problemă, putem vorbi şi în engleză.

Ceea ce şi făcuse spunîndu-mi asta.

— Mulţumesc. Îmi va fi mai uşor.

Şi i-am zîmbit din nou.

— Cu plăcere.

— Plecaţi cumva în sat, dacă nu sînt indiscret?

— Da, pînă la poştă.

— Ce coincidenţă! Şi eu tot acolo mă duceam ca să trimit o ilustrată verişoarei mele din America. Să o liniştesc că am ajuns cu bine şi s-o informez că e minunat aici. Ştiţi, e singura rudă pe care o mai am.

Trebuia să fiu cît mai stupid şi convenţional cu putinţă şi îmi reuşea bine treaba asta. În general, tipii stupizi nu trezesc nici o bănuială.

— Poate îmi arătaţi şi mie unde este poşta.

— Dacă mă urmaţi, o veţi găsi, îmi răspunse ea cu aer condescendent şi se urcă în maşină.

Am urmat-o supus, la mică distanţă. De fapt ştiam unde este, pentru că trecusem pe lîngă ea la sosire. Cînd am ajuns, coborîse deja şi mă aştepta. Am intrat împreună. A cerut un formular de telegramă pe care l-a completat. Eu mă aşezasem la masă la o distanţă convenabilă ca să fiu discret, dar să pot trage totuşi cu ochiul. În timp ce scriam o ilustrată verişoarei mele imaginare din America, o urmăream cu coada ochiului. Mare lucru n-am putut vedea. Parcă am putut citi pe furiş numele oraşului Milano. Oare Fanciotti nu venise încă? Îl anunţa ea că nu poate veni pentru că are prea mulţi invitaţi? Erau doar nişte presupuneri.

Am examinat-o din nou pe furiş. Fotografia era nimic pe lîngă cum arăta în realitate. O frumuseţe bizară, stranie, de un farmec cu totul aparte.

Mişcările aparent foarte studiate îi exprimau de fapt tocmai felul ei de a fi. În fond asta era ea, un amalgam ciudat de artificialitate și firesc. O grație naturală trecută printr-un filtru de “usage du monde”. Iar privirea care se îndrepta acum spre mine te dărîma, pur şi simplu, era irezistibilă. Ochii ei negri, pătrunzători, mă sfredeleau, fixîndu-mă insistent.

Continuai să fiu stupid.

— Nu mă priviţi aşa, că mă terminaţi repede.

Rîse uşor.

— Îmi spuneţi prea multe amabilităţi, domnule.

Bravai puţin:

— Dar e puţin spus din ceea ce simt eu acum.

— Hai să lăsăm drăgălăşeniile. Sper că nu mă consideraţi o gîsculiţă prostuţă care să vă înghită toate frivolităţile astea.

— Promit să nu mai continui. Am spus doar ce gîndesc.

— Deci să fim serioşi, nu? Cu ce vă ocupaţi?

— Sînt inginer specialist în chimia vopselelor. Am o mică firmă la Los Angeles. Celibatar convins. Pînă acum vreo jumătate de oră.

Am venit în Europa ca să mă distrez. Am ales Elveţia din motive binecunoscute. Vreau să mă simt bine. La banii mei, pot să-mi permit.

Am ezitat apoi cîteva clipe.

— Aveţi ceva împotrivă dacă vă invit la o cafea pe terasa asta frumoasă din faţa poştei?

Am văzut-o cum ezită. Pînă la urmă se hotărî.

— Deşi am băut o cafea acum o jumătate de oră, putem lua loc la o masă.

— Nu e obligatoriu să luăm cafea, replicai eu.

Ieşirăm şi, după ce am traversat strada, ne-am aşezat la o masă.

— Ce aţi dori? am întrebat eu.

— Poate o Coca Cola.

Am făcut comanda. O examinam cu atenţie. Într-adevăr, era ceea ce se poate numi o femeie periculoasă… pentru bărbaţi, desigur, dar şi aşa, în general.

Am încercat să reînfirip conversaţia. Mergea greu. Pînă la urmă am izbutit. La un moment dat mă întrebă prin surprindere.

— Sînteţi singur?

— Da. V-am spus că sînt celibatar.

— Ei, asta! Puteaţi totuşi veni cu cineva, o prietenă…

— Nu. Prefer singurătatea în concediu. De altfel sînt un solitar de felul meu. A, cînd eram mai tînăr, era altceva. Ehe…

— Acum vă alintaţi. Sînteţi un bărbat încă tînăr.

— Încă.

— Scuzaţi-mă. N-am vrut să spun că…

— Acum sînteţi dumneavoastră amabilă. Eu ştiu exact cîţi ani am şi cum arăt.

— Bine, să lăsăm asta.

— Da, să trecem la altceva. E magnific aici.

— Să ştiţi că oricît de fermecătoare ar fi Elveţia şi locurile ei, după un timp o să vă plictisiţi singur.

— Nu cred.

— Ascultaţi ce vă spun eu.

— Posibil.

— O să vedeţi. Totul e frumos aici, dar nu poate fi gustat la nesfîrşit în singurătate. Eu am trăit deja experienţa asta. Tocmai de aceea am invitat mai multe cunoştinţe, ca să nu mă plictisesc.

— Deocamdată nu pot să vă contrazic.

Nici nu aveţi cum. O să simţiţi nevoia de o companie peste cîteva zile.

Ezită cîteva clipe, apoi se hotărî:

— Ce aţi zice să-mi faceţi o vizită diseară. O să-i cunoaşteţi şi pe prietenii mei. Sper să vă placă. Dacă nu, nu mai veniţi.

— Oricum o să revin, pentru că îmi place gazda.

— Iar începeţi?

Am izbucnit amîndoi într-un rîs spontan, sincer.

— S-a făcut. Vă rog să-mi spuneţi ora cînd să vin.

— Pe la şapte.

— E în regulă.

— Acum vă rog să mă scuzaţi, mai am puţină treabă.

Am văzut-o cum urcă în maşină şi pleacă în viteză nu înainte de a-mi arunca o privire destul de intrigată. Oare îi părusem prea prost sau prost actor?

Speram că reuşisem s-o conving că sînt un turist american tipic, inofensiv, stupid şi fericit că a venit în Europa să-şi toace banii, minunîndu-se la nesfîrşit ce frumos este aici. Dacă izbutisem asta, totul era în regulă. Dacă nu… Preferam să nici nu mă gîndesc la această variantă. Deoarece seara urma să merg în vizită, m-am dus să mă aprovizionez cu două sticle

de whisky de cea mai bună calitate, ca să fac impresia unui bogătaş stupid, made în USA. Am mai făcut şi alte cumpărături.

După ce m-am întors la vilă, am dat un telefon de verificare să văd cum funcţionează „linia”. Totul era în regulă. Mi-a răspuns chiar Cooper. l-am relatat oarecum codificat că am întîlnit rîndunica, am cunoscut-o şi sper că de acum vom zbura împreună, cel puţin o vreme.

A rîs satisfăcut şi mi-a urat din nou succes.

Şi, în sfîrşit, a venit seara.

CAPITOLUL III

Am luat una din sticlele de whisky şi am plecat. Ajuns în curtea vilei, am constatat că masa de prînz nu se terminase încă! Altfel spus, cheful continua. E drept, nu mai erau toţi, ci doar patru dintre ei. Nicole stătea în capul mesei şi părea destul de amuzată de discuţia la care asista. La vederea mea s-a ridicat, venindu-mi în întîmpinare. I-am sărutat mîna, după care au urmat prezentările. Am căutat să le reţin numele şi figurile.

Gaston Duval, elveţian de origine franceză, bărbat tînăr şi arătos, cu figură de amorez, un tip vesel, mare băutor. De altfel se vedea cu ochiul liber. Îşi umplea foarte des paharul.

Hans Muller, neamţ, şi el elveţian, un tip taciturn, chiar morocănos, cu privirea încruntată. Nu mi-a plăcut deloc aerul lui suspicios. Se pare că antipatia a fost de la început reciprocă.

Enrico Mancini, italian, brunet, la vreo patruzeci de ani, foarte vorbăreţ. Mereu avea de spus cîte ceva, de completat, de intervenit.

Michel Duvidier, în ciuda numelui, vorbea o franceză de manual, ceea ce m-a făcut să cred că se numea, de fapt, altfel, fiind de altă naţionalitate. Avea un aer ciudat, tenebros, de om care parcă mereu ascunde ceva.

Mai tîrziu a apărat şi femeia pe care o văzusem prin binoclu pe terasă. Era elveţiancă şi se numea Helene Berger. Bătea cam la patruzeci de ani, dar era bine conservată. Oricum voia să pară mai tînără, însă nu totdeauna reuşea. Se alinta ca o pisică uriaşă. Era, e drept, destul de plinuţă.

În cursul serii i-am cunoscut şi pe ceilalţi care veniseră între timp. Erau destul de neinteresanţi. Mi-a reţinut atenţia un irlandez roşcovan, mare consumator de whisky. Sticla adusă de mine a golit-o aproape în întregime. Îl chema Steve McGoven. Părea absent la tot ce se întîmplă în jur. Probabil vedea lumea prin aburii de alcool. Părea că nu-l interesează nimic.

Am încercat să mă adaptez cît mai repede situaţiei. Se vorbea numai în franceză. Toată lumea părea bine dispusă. Pînă şi Hans Muller îşi ieşise la un moment dat din încruntata sa muţenie.

Se tăcuse o nouă serie de fripturi la grătar şi toată lumea ieşise afară la masa din curtea vilei. Cheful se încinsese şi, probabil, eram singurul om treaz. Ceea ce îmi convenea de minune. Mi-am propus să-i cunosc mai bine pe invitaţi, aşa că, profitînd de buna lor dispoziţie, am încercat să înjgheb cu fiecare cîte o mică discuţie. N-a fost prea dificil.

Cu Gaston Duval, francezul elveţian, a mers uşor. Era deja ameţit bine. De la primele replici am înţeles că singurele lucruri care îl interesau erau femeile şi vinurile bune. Pentru tinereţea lui, jovială şi superficială, mi se păreau explicabile aceste preferinţe. Am aflat că este avocat şi că afacerile îi merg foarte bine. Făcea parte din cercul permanent de prieteni ai gazdei şi fusese invitat pentru week-end. Locuia şi profesa la Geneva. Ne-am împrietenit foarte repede. Tipul nu-mi spunea mare lucru şi nici nu cred că avea de ce să mă intereseze, în orice caz, nu mi se părea a fi omul pe care îl căutam.

Cu Hans Muller, elveţian şi el, lucrurile au mers mai greu. Fiind un tip tăcut, era mai greu de legat o conversaţie. Profitînd de berile pe care le îngurgitase, am încercat totuşi să mă apropii de el. Am izbutit să aflu că este inginer metalurgist şi dîndu-mă şi eu inginer, în vopsele, e drept, am abordat subiecte mai industriale. Am aflat că locuia la Lucerna şi că era un prieten mai recent al lui Nicole Koller. Nu se număra printre invitaţi. Venise neanunţat, împreună cu un prieten al său, nimeni altul decît italianul Enrico Mancini, personaj necunoscut gazdei. Ei bine, acest italian zurbagiu m-a pus pe gînduri. Nu faptul că vorbea tot timpul şi se băga în discuţiile altora mă intriga, ci altceva. Deşi băuse cam mult, căuta să fie atent la tot ce se întîmplă în jur, mai exact spus, la ce se vorbea. Poate că era doar o impresie a mea. Era foarte politicos, foarte prevenitor. Am înţeles că avea o firmă de comerţ care vindea de toate. Oricum, avea o situaţie materială foarte bună. Mi-am propus să-l studiez mai îndeaproape. Să fie el, oare, Fanciotti?

Semnalmentele acestuia, oarecum vagi, corespundeau. Statură potrivită, păr, vîrstă, ten. Dar toate acestea nu spuneau mare lucru.

Cît despre Michel Duvidier, nu puteam să-mi reprim senzaţia că franceza pe care o vorbea nu era limba lui maternă. Parcă o cînta, ca un italian. Orice încercare de a mă apropia de el a dat greş. Ori nu-mi răspundea decît prin

da sau nu, ori pur şi simplu tăcea şi apoi îmi întorcea spatele, prefacîndu-se că ar căuta o sticlă să-şi umple paharul veşnic gol.

Cu Steve McGoven a mers mai uşor, ca să zic aşa. Era atît de beat, încît nu mai putea scoate nici un cuvînt. Din cînd în cînd, mormăia cîteva vorbe imperceptibile. Privea fix înainte, nevăzînd, de fapt, nimic. În seara aceea nu se putea vorbi cu el, aşa că am renunţat la orice tentativă de a-l aborda. Urma să încerc a doua zi.

Interesantă mi s-a părut Helene Berger. Era tipul de femeie posesivă, care nici după patruzeci de ani nu renunţă la convingerea că poate domina orice bărbat. Înaltă, masivă, degaja o forţă nemaipomenită. Încă foarte frumoasă, cu ochi verzi sfredelitori, avea un aer foarte autoritar, în acelaşi timp fascinant. Se alinta tot timpul, dar îşi controla perfect fiecare gest. La un moment dat mi s-a părut că o interesez. M-a privit insistent de cîteva ori, apoi a trecut la atac. Era încă sigură pe farmecele sale. Am acceptat jocul. După un timp, conversaţia a devenit mai interesantă decît mi-aş fi închipuit. Fiind catolică, şi aflînd că eu sînt protestant, a abordat cu competenţă chestiunea reformei, cu referiri directe la Martin Luther. Stăpînea bine subiectul şi venea cu argumente care dovedeau o bună documentare. Trebuie să recunosc că discuţia mi-a făcut o mare plăcere şi m-a solicitat destul de mult pentru a putea găsi contraargumente. Lucru ce n-a împiedicat-o la un moment dat să-mi propună să ne vedem a doua zi să „aprofundam subiectul”. După aerul ei galeş şi privirea înfiptă agresiv în ochii mei mi-am cam dat seama despre ce aprofundare era vorba, dar m-am prefăcut că nu înţeleg, sau, mă rog, că iau de bună ideea de a discuta în continuare despre Reformă şi Martin Luther. Din cîte am priceput, era veche prietenă cu Nicole Koller şi locuiau de mai multă vreme împreună la vilă. La despărţire mi-a aruncat o privire plină de promisiuni.

În timp ce discutam, frumoasa noastră gazdă îmi arunca pe furiş cîte o privire amuzată. Ştia ea ce ştia despre vechea ei prietenă! Am simţit însă că o supraveghează tot timpul pe Helene. Să fi fost doar pentru că prietena băuse prea mult? Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că mai este ceva.

Celelalte persoane plecaseră între timp, aşa că n-am apucat să le cunosc. Am înţeles că locuiau prin împrejurimi. Deocamdată nu mă interesau. Din discuţia avută cu Nicole înainte de spargerea petrecerii am dedus că cei care rămăseseră locuiau la ea. O parte erau invitaţi, o parte veniseră neanunţaţi (Hans Muller şi Enrico Mancini). Bineînţeles, Helene Berger era invitata ei.

La plecare, Nicole a fost foarte curtenitoare, poate uşor ironică dar cu mult farmec. Pentru moment am avut impresia că i-a făcut plăcere vizita mea. Pe de altă parte însă, ceva mă avertiza că mă priveşte cu prea multă curiozitate. În orice caz, aveam de-a face cu o femeie extrem de inteligentă, care cu greu putea fi păcălită. De reţinut! Altfel, ratam totul, dacă nu cumva îmi putea fi fatală orice neglijenţă.

CAPITOLUL IV

Ajuns la vila mea, mi-am făcut o cafea mai slabă, mi-am pus un whisky cu gheaţă şi, după ce am stins lumina, mi-am reluat locul de observaţie la geam. Nu băusem aproape nimic şi abia acum simţeam nevoia s-o fac. Trebuia să analizez tot ce văzusem. Deocamdată nu aflasem mare lucru. Nu era exclus ca Enrico Mancini să fie Orlando Fanciotti. Ar fi fost însă prea simplu. Deşi, după privirile dulci aruncate lui Nicole, se putea deduce că o place. Şi ea fusese foarte atentă, chiar tandră, cu italianul. De urmărit în continuare relaţia dintre cei doi! Despre ceilalţi nu puteam să mă pronunţ. Poate doar Michel Duvidier, cu franceza lui cîntată „a la italienne", putea să mă pună pe gînduri. Aerul lui sumbru îmi atrăsese de la început atenţia. Plus că mă ocolise toată seara. Subţiri constatări, mi-am zis. Oricum, trebuia să-l sun pe Cooper, deşi nu aveam mari noutăţi să-i dau.

N-am apucat însă să-mi termin bine gîndul că, privind pe fereastră, am văzut că toţi cei pe care îi lăsasem în vila lui Nicole se adunaseră din nou în jurul mesei din curtea puternic luminată. Am luat binoclul. Doamne, m-am gîndit, n-or începe iarăşi cheful? Am examinat cu atenţie masa. Nu erau sticle pe ea. Stăteau în jurul ei şi vorbeau. Păreau foarte agitați. Parcă s-ar fi certat. Am încercat să-i identific: Nicole, Hans Muller, Enrico Mancini, Michel Duvidier, Helene Berger şi Gaston Duval. Deci lipsea Steve McGoven. Interesant! Discuţia a durat mult timp. La un moment dat Nicole s-a ridicat şi a intrat în vilă, supărată parcă pe ceilalţi. După o vreme s-au retras şi bărbaţii, pe rînd. Rămăsese doar Helene Berger. Îşi adusese între timp o sticlă şi îşi turnase într-un pahar.

Scena nu mă mai interesa. M-am dus la telefon şi am format numărul omului de legătură de la Martigny. N-avea rost să-l deranjez, deocamdată, pe Cooper. De fapt, nici n-aveam mare lucru să-i spun. Mi s-a răspuns prompt la telefon. L-am informat că totul este în regulă şi i-am relatat ce ştiam, comunicîndu-i şi numele oamenilor pe care îi cunoscusem. Eram însă

aproape sigur că, cel puţin unii dintre ei, aveau nume de împrumut care nu spuneau nimic. Am închis şi m-am întors la geam. În curtea vilei nu mai era nimeni. Puteam deci să mă culc. Eram îngrozitor de obosit după o asemenea zi. M-am dus mai întîi să fac un duş. Cînd m-am întors, am aruncat într-o doară o privire pe geam. Am văzut o siluetă strecurîndu-se în spatele vilei. M-am repezit la binoclu, dar era prea tîrziu. Omul dispăruse. Tocmai mă pregăteam să renunţ, cînd apăru o nouă siluetă care dispăru şi ea după colţ. Părea să fie o femeie. O bună bucată de vreme nu s-a mai întîmplat nimic. Nu ştiam ce să fac. Pînă la urmă m-am hotărît să ies în balcon. Am luat şi binoclul. Am stins lumina din faţa vilei mele. Am stat aşa în întuneric vreo jumătate de oră. Presupuneam că cei doi se vor întoarce. Nu se auzise nici un zgomot de maşină, deci nu plecaseră. Nu mă înşelasem. I-am văzut reapărînd de după colţul vilei. Am pus binoclul la ochi. Femeia, ghicisem deci, părea a fi Nicole, dar pe bărbat n-am mai apucat să-l văd. Era deja cu spatele şi intrase în vilă. Putea fi oricare dintre cei pe care îi cunoscusem. Am mai rămas o vreme la pîndă, apoi m-am întors în cameră. Înainte de a mă culca, am mai aruncat o privire spre vilă. O nouă siluetă se strecura după colţul casei. Ce Dumnezeu se întîmplă acolo? Deşi eram frînt de oboseală, m-am îmbrăcat la repezeală, am luat lanterna şi pistolul şi am ieşit. M-am strecurat pe lîngă gard şi m-am apropiat de vila lui Nicole, adăpostindu-mă după colţul fanarului din faţa ei. Aşteptam să se întoarcă cel care ieşise. Nu avea cum să intre decît prin uşa din faţă. Timpul trecea greu şi omul meu nu mai apărea. Începusem să-mi pierd răbdarea şi îmi era şi foarte somn. Pe deasupra trebuia să îndur cu stoicism şi frigul nopţii. Deodată s-a auzit un zgomot ciudat, ca un scîrţîit de balamale neunse. Apoi un sunet sec, de parcă un obiect greu s-ar fi izbit de o suprafaţă tare. În mometul acela am realizat că undeva, probabil în spatele vilei, mai era o intrare de care nu ştiam. Deci omul meu intrase şi nu mai avea rost să stau degeaba în frigul nopţii din Alpii elveţieni. Totuşi ceva aflasem. Vila din faţa mea avea viaţa ei nocturnă, mult mai interesantă decît cea diurnă. Ceva se întîmpla acolo, ce nu trebuia neapărat văzut de alţii. Am pornit liniştit spre casa în care locuiam şi tocmai cînd mă pregăteam să intru, la unul din geamurile de la parter s-a aprins lumina. Ciudat însă, geamul era foarte mic, or, eu ţineam minte că ferestrele erau mult mai mari. Fusese probabil doar o impresie. În sfîrşit, asta nu avea importantă. Am intrat, m-am băgat în pat şi am adormit aproape instantaneu. Chiar cînd mă prăbuşeam în somn, mi s-a părut că aud un zgomot de motor. N-am mai avut însă puterea să mă scol.

CAPITOLUL V

M-am trezit foarte agitat. Somnul nu-mi priise deloc. Visasem urît. Buimac, m-am îndreptat spre baie. După ce mi-am făcut duş, mi-am pregătit o omletă cu şuncă şi am băut o bere Heineken. Mi-am aprins o ţigară şi m-am dus la postul meu de observaţie, adică la geam.

Nici o mişcare. Toată lumea dormea. Mi se părea normal să nu se fi trezit nici unul la ora aceea, după un asemenea chef. Eu eram însă îngrijorat de zgomotul de motor pe care îl auzisem înainte de a adormi. Cele două maşini erau parcate la locul lor. Trebuia să fac ceva foarte repede, dar nu ştiam ce. M-am hotărît să ies. Era cam răcoare, însă foarte plăcut. Vîrful înzăpezit al muntelui strălucea în soare. Am decis să mă plimb puţin prin împrejurimi. Am urcat pe coama dealului care ducea spre pădurea de brazi din spatele vilei. Mă simţeam bine. Am intrat în pădure, m-am aşezat pe ciotul unui copac tăiat şi mi-am aprins o ţigară. M-am străduit să-mi fac un plan, dar n-am izbutit. Dacă Fanciotti era unul dintre cei aflaţi în vila lui Nicole, el trebuia neapărat reperat şi apoi protejat, apărat. Pentru că nu era exclus ca printre cei de acolo să fie un ucigaş plătit să-l lichideze. Sau poate nu în vilă, ci prin împrejurimi. Mafia lucrează totdeauna eficient şi necruţător.

Deodată aud în spatele meu un zgomot de creangă strivită. Ţîşnesc în picioare şi mă întorc. În faţa mea stătea un individ înalt, într-un costum de blugi, cu mîinile înfipte în buzunare. Avea o figură prelungă, uscată, arsă de soare, de om care locuieşte la munte. Să fi avut vreo patruzeci şi cinci de ani. Mă privea zîmbind. Nu mi se părea deloc antipatic insul.

Îmi cer scuze că v-am luat prin surprindere. Nu intenţionam.

— Nu face nimic, replicai eu.

— Îmi daţi voie să mă prezint? Mă numesc Jean Meunier. Locuiesc puţin mai sus de vila pe care aţi închiriat-o dumneavoastră, într-o micuţă cabană.

Eram puţin surprins, dar n-am lăsat să se vadă.

— Îmi pare bine. John Barker.

— Să nu vă mire că ştiu unde staţi. V-am văzut ieri, cînd aţi sosit. Tocmai tundeam iarba din faţa casei. Nu mi-a fost prea greu să înţeleg că sînteţi noul chiriaş.

— Aha! E clar.

— E un loc minunat aici. Vine multă lume. Iar vila în care locuiţi dumneavoastră este foarte solicitată.

— Da. Trebuie reţinută din timp.

— Aşa e. După accent s-ar zice că nu sînteţi francez, deşi vorbiţi foarte bine.

Eram din nou surprins. De unde ştia el că vorbesc franceza bine, dar cu accent, cînd eu scosesem doar cîteva cuvinte? Voia, probabil, să fie amabil.

— Da, sînt american, dar am trăit multă vreme în Europa, la Paris. Accentul însă… ştiţi cum e…

— A, sigur, oricît de bine am vorbi o limbă, tot se simte că nu este cea a noastră, de acasă…

— Aşa e…

Conversaţia lîncezea.

— Mi-am făcut şi eu o căsuţă aici. Eu sînt francez, dar am rude în Elveţia. Din banii moşteniţi de la o mătuşă elveţiancă.

Treaba nu mă interesa deloc. Şi nu înţelegeam de ce era necesar să se justifice, să-mi explice cu ce bani îşi făcuse el „căsuţa”.

— Da, aţi făcut o treabă bună construind-o aici. E un loc chiar minunat.

— Aşa e? mă întrebă de parcă mi-ar fi cerut părerea.

Discuţia începea să mă calce pe nervi. Tipul zîmbea într-una, străduindu-se să pară cît mai amabil. Cunoşteam genul: era omul singuratic, retras, care atunci cînd întîlnea pe cineva se bucura că are cu cine să mai schimbe o vorbă. Stătea în continuare proptit în faţa mea şi îşi mişca neîndemînatic mîinile, parcă neştiind ce să facă cu ele. Ar mai fi vrut să spună ceva şi nu ştia ce. Am încercat să-I scot eu din încurcătură.

— Şi de cînd aveţi căsuţa?

— Ei, numai de vreo doi ani. Vin doar vara pe aici. Din păcate nu pot sta cît aş vrea. Ehe, ce păcat…

— Dar de ce?

— Ştiţi, ocupaţia mea nu-mi permite…

Aştepta probabil să-l întreb ce ocupaţie are. I-am făcut plăcerea.

— Şi ce profesiune aveţi?

— Am o mică firmă de design, cu cîţiva angajaţi.

— Aha!

— Sigur, eu pot lipsi din cînd în cînd. Treaba merge şi fără mine. Ei, ştiţi cum e… patronul trebuie totuşi să… înţelegeţi… să fie şi el acolo… cît de cît…

Bîlbîiala lui începuse să mă amuze. Cum tot îmi propusesem să mă destind puţin pînă se sculau cei de la vila lui Nicole, îmi mai puteam pierde

timpul cu el. Plus că nu era exclus să ştie cîte ceva despre ea. Nici nu stătea prea departe de Nicole. Aşa că am trecut la atac:

— Nu vreţi să-mi faceţi o vizită? Să bem o cafea.

— Cu plăcere. Dar aş îndrăzni să vă rog să fiţi întîi dumneavoastră invitatul meu. Pentru că sînt, într-un fel, din partea locului, nu?

— Accept cu plăcere.

Am coborît din pădure, am luat-o pe un drumeag la dreapta şi după nici o sută de metri am ajuns la ceea ce el numea „căsuţa" lui. Era un châlet, mic, e adevărat, dar foarte elegant. Înăuntru, am fost surprins de bunul gust al mobilierului, curăţenia desăvîrşită şi de barul bine garnisit cu tot ce-i trebuie omului ca să se simtă bine. M-am aşezat într-un fotoliu extrem de confortabil.

— Ce aţi dori?

Am privit colecţia de sticle şi am ales un Kirsch. Mi-a turnat într-un pahar înalt, apoi s-a aşezat şi el în celălalt fotoliu. Era foarte plăcut interiorul. Barul era făcut dintr-o rădăcină de copac lăcuită.

— Sper să vă simţiţi bine aici.

Ce înţelegea el prin aici? Adică la el în „căsuţă" sau la Drans, în general?

Ghicindu-mi întrebarea, adăugă:

— Mă refeream la acest ţinut de vis. E unul dintre cele mai frumoase cantoane ale Elveţiei. E magnific. Să vedeţi iarna cum este! Puţin mai sus este o staţiune turistică, cu pîrtie de schi. Vicher, dacă aţi auzit cumva.

Auzisem. Dar nu asta mă interesa. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre geam. Am rămas uluit. În faţa mea era vila lui Nicole Koller. E drept, din spate, puţin lateral. Am privit cu atenţie. Undeva jos, la fundaţie, se vedea ceva, parcă un dreptunghi întunecat. Păcat că nu aveam binoclul la mine. Bănuiam despre ce e vorba. L-am simţit în spatele meu pe Jean Meunier.

— La ce vă uitaţi?

Am ezitat o clipă, apoi m-am decis:

— La vila doamnei Nicole Koller.

— A, aţi cunoscut-o deja?

— Da. Întîmplător. Era gata-gata să ne ciocnim maşinile. Din cauza unei manevre greşite făcută de mine.

— Aha!

— Iar aseară m-a invitat la ea, la vilă.

— O, drăguţ din partea ei!

— O cunoaşteţi, desigur? am marşat eu dezinvolt.

— Cum să nu. E o persoană mai mult decît agreabilă.

— Aş zice chiar fermecătoare. O femeie rasată. Ferice de cel care… înţelegeţi, nu?

Acum, dacă voiam să aflu ceva despre Nicole, trebuia s-o fac pe frivolul.

Jean Meunier muşcă din nadă şi după ce sorbi cu poftă din paharul de whisky, îmi răspunse cu un zîmbet de mascul pofticios:

— Oho! Ce femeie! Da…

— Probabil aţi fost şi dumneavoastră invitat, nu? am încercat eu.

— Da, sigur! Merg destul de des pe acolo. E drept că eu, fiind un om mai retras… Ştiţi… Mie îmi place singurătatea.

— Doamna Koller are acum mulţi invitaţi, persoane foarte simpatice.

— Da, am văzut multă lume aseară. Dar să ştiţi că asta se întîmplă mai rar. De obicei, musafirii ei obişnuiţi sînt Helene şi încă una sau două persoane. Domnul Duvidier, un ins mai tăcut, însă foarte interesant, şi, desigur, domnul acela simpatic, Gaston Duval.

Am tresărit la acel „desigur”. Deci Duval era unul dintre obişnuiţii casei. Trebuia să reţin asta. Aş fi vrut să-l întreb cîteva lucruri care mă interesau foarte tare, dar, pentru a nu-i trezi vreo bănuială, am preferat să amîn.

— Ge-aţi zice să-mi faceţi şi dumneavoastră o vizită?

— Cu mare plăcere, îmi răspunse el. N-aş vrea să vă deranjez…

— Nici nu se pune problema. N-aţi vrea să veniţi acum?

— Aş prefera s-o lăsăm pe mîine. Azi trebuie să cobor pînă la Martigny. Nu vă supăraţi, nu?

— Nu-i nici o problemă. Rămîne pe mîine. Vin să vă iau.

Ne-am luat la revedere, livrîndu-ne unul altuia tot felul de amabilităţi. Cînd am ajuns în faţa vilei mele, mă aştepta o surpriză. Pe bancheta din curte stătea, fumînd o ţigară, Nicole Koller. Probabil figura mea era atît de surprinsă, încît ea a început să rîdă.

— Nu vă aşteptaţi la aşa ceva?

— Ca să fiu sincer, nu.

— Pe unde aţi hoinărit?

— Am fost prin pădure şi am avut plăcerea să-l cunosc pe domnul Jean Meunier.

— Nu mai spuneţi? L-aţi cunoscut pe ciudatul nostru vecin?

— De ce ciudat? E un tip foarte la locul lui.

— Ei, să zicem că este aşa. Oricum, eu îl cunosc mai bine. E un tip mai special. Politicos, timid, singuratic, dar… mai e un dar… Sub masca lui

sfioasă parcă… în fine, nu ştiu cum să vă zic.

Eram puţin descumpănit. Ce voia să spună? Am preferat să tac. Aşteptam continuarea, însă ea întîrzia să vină.

— Mie mi-a plăcut omul.

— Mie nu cine ştie ce.

Am dat din umeri. Nu ştiam ce să-i răspund. Era clar că Meunier nu-i era din cale afară de simpatic. Am preferat să schimb subiectul şi să trec la ce mă interesa pe mine.

— Nici nu vă daţi seama cît de tare m-am bucurat văzîndu-vă aici, am încercat eu să intru în rol.

Mă privi zîmbind într-un anume fel. Cu o ironie vizibilă, nedisimulată.

— Domnule, făcu o pauză. Sînteţi foarte amabil, chiar prea amabil.

— Nu, pur şi simplu spun adevărul, nimic mai mult. Sînteţi o persoană deosebită şi îmi face plăcere să vă revăd. Vă spun cu sinceritate…

— Dragă domnule, dacă o să continuaţi aşa, conversaţia noastră riscă să devină extrem de convenţională şi ucigător de plicticoasă. Mai bine mi-aţi vorbi despre dumneavoastră. Cu ce vă ocupaţi, ştiu. Aş vrea însă să aflu mai mult decît atât. Nu vă ascund că mă interesaţi…

Nu ştiu de ce, dar în momentul acela am simţit pericolul. Mi-am dat seama că dacă fac un pas greşit, dacă scap o vorbă care nu trebuie spusă, sînt pierdut. Acum sau niciodată, mi-am zis. Am decis să-mi joc, fără ezitări, cartea. În jocul care mi se propunea am optat pentru o variantă clară, voit naivă.

— Ei bine, stimată doamnă, cred că deja mă puteţi considera o victimă a frumuseţii dumneavoastră.

Puţină bufonadă nu strica. A izbucnit într-un rîs sonor, zgomotos. Am aşteptat să termine, privind-o drept în ochi. S-a oprit contrariată, observîndu-mi privirea insistentă. A tăcut puţin, apoi m-a întrebat:

— Totdeauna procedaţi la fel cînd vreţi să cuceriţi o femeie?

— Nu. De fiecare dată altfel. Dar ştiţi ce? Haideţi în casă, să bem o cafea.

S-a ridicat fără nici un cuvînt şi a intrat în vilă. Am urmat-o în tăcere. De cum a ajuns, s-a aşezat într-un fotoliu. A rămas tăcută, cu privirea aţintită în duşumea. Am tăcut la repezeală cafeaua şi am pus în două pahare whisky. Am băut în tăcere, am sorbit din ceştile de cafea, apoi i-am oferit o ţigară. Tot în tăcere am şi fumat.

Cînd m-am ridicat din fotoliul meu, ca la o comandă nerostită, a ţîşnit şi ea în picioare. M-am apropiat de ea şi am îmbrăţişat-o. Instantaneu, buzele

ni s-au întîlnit. I-am simţit strînsoarea braţelor. Mă săruta pătimaş. Apoi, fără nici un cuvînt, s-a desprins din braţele mele şi cu mişcări foarte fireşti a început să se dezbrace. Peste cîteva clipe era goală. Eu nu apucasem să schiţez nici un gest, parcă mă blocasem, şi mă simţeam puţin jenat. Deşi eram îmbrăcat, parcă eu eram gol şi ea îmbrăcată.

— Nu te precipita, dragul meu. Dezbracă-te încet. Asta mă excită. Mi-ai plăcut din prima clipă. Cred că o să facem un amor nebun. Te-am simţit eu. Eşti un mare iubitor de femei. Ţi se citeşte în priviri.

Nu mi-aduc aminte cum m-am dezbrăcat. Ştiu doar că m-am trezit deodată în încleştarea de fier a coapselor ei şi apoi iar nu mai ţin minte nimic. Poate doar scurtele ei ţipete ascuţite de plăcere. Apoi iar nimic. Cînd mi-am revenit, ea nu mai era acolo. Stăteam întins în pat, buimăcit de ce mi se întîmplase. Parcă visasem. Totul se petrecuse prea repede, pe neaşteptate. Fusesem luat prin surprindere, ceea ce este destul de greu la un om cu experienţa mea în materie de femei. Eram nevoit să recunosc că ea avusese iniţiativa. Mie nu-mi rămînea altceva de făcut decît să analizez situaţia la rece, lăsînd la o parte satisfacţia de bărbat învingător. Dar eram eu oare învingător? Nu cumva eram un cucerit?

Se punea întîi întrebarea de ce o făcuse. Şi încă atît de repede, de hotărît. Nu era cazul să mă autoflatez că sînt bărbat irezistibil. Nici măcar nu mai eram chiar aşa de tînăr. Fusese un capriciu din partea ei? Greu de crezut la o femeie atît de versată şi de inteligentă ca Nicole. Atunci, concluzia care se impunea era că o făcuse dintr-un anume calcul. Dacă da, care era acesta? Ce urmărea ea, de fapt? Tocmai în asta consta pericolul pe care, acum, îl simţeam din ce în ce mai tare, mai acut. Intrasem în joc şi se impunea cu necesitate să nu fac nici o mişcare greşită. Faptul că Nicole făcuse dragoste cu mine putea fi un atu în ceea ce urma să întreprind, dar, în acelaşi timp, se putea întoarce împotriva mea ca un bumerang.

CAPITOLUL VI

Am făcut la repezeală o baie, m-am îmbrăcat şi am pornit decis spre Nicole. Situaţia trebuia totuşi exploatată. Voi vedea cum. Cînd am intrat în curte, am văzut la masă cîteva dintre cunoştinţele mele. I-am salutat pe toţi, punîndu-mi zîmbetul meu de sărbătoare, cel mai fermecător cu putinţă. Fiecare mi-a răspuns după cum îi era felul. Se vedea însă că toţi erau marcaţi de cheful din ajun. Acum se dregeau cu cîte o bere. Gaston Duval a

venit surîzînd spre mine. M-a îmbrăţişat tandru, de parcă ne cunoşteam de o viaţă, şi mi-a şoptit conspirativ ia ureche:

— Eşti mare, bătrîne!

Am îngheţat. Ce dracu' voia să spună individul?

— De ce sînt aşa de mare?

— Ei lasă, nu te da modest.

Tot nu înţelegeam nimic.

— Modest n-am fost niciodată. Numai complexaţii sînt modeşti. Poate îmi explici totuşi de ce sînt aşa de mare.

— Ai dat gata toată lumea de aici. Ai ceva, dom'le, cuceritor. Ce mai, asta e! Te invidiez.

De ce mă invidia, habar nu aveam. L-am privit drept în ochi. Am prins pentru o fracţiune de secundă, o licărire de ironie. Oare ştia de vizita lui Nicoie şi de ce urmase? Era posibil. M-am hotărît pe loc să mă dau mare.

— Păi, aşa sînt eu, irezistibil. Ce mai! Tinere, la experienţa mea, nimic nu este imposibil. Dar să ştii că îmi placi foarte tare. Eşti un tip simpatic şi de viaţă.

M-a bătut prieteneşte pe umăr şi mi-a făcut cu ochiul:

— Hoţule!

Dracul să înţeleagă ceva! Am căutat să scap de el. Mă interesa foarte tare neamţul. De cîteva minute bune era cu ochii pe mine. Aşa că l-am atacat fără menajamente.

— Ce mai faceţi, domnule Muller?

M-a privit cu un aer de conte german căruia i se adresează obraznic unul dintre supuşii săi.

Într-un tîrziu s-a învrednicit să-mi răspundă:

— Bine, domnule, bine.

Şi mi-a întors spatele. Se vedea clar că nu eu eram omul pe care i-ar fi făcut plăcere să-l vadă în clipa aia. Nu mai era o surpriza faptul că îi eram antipatic. Se văzuse clar de la prima noastră întîlnire.

Surpriza cea mare a venit însă din partea lui Enrico Mancini. Cînd m-am îndreptat spre el şi l-am salutat amical, m-a privit scurt, cu duşmănie, şi mi-a şoptit printre dinţi:

— O să mi-o plăteşti!

Apoi a plecat lăsîndu-mă interzis. Aş fi vrut să aflu pentru ce să-i plătesc, dar n-am avut cum. Intrase deja în casă. Unde era băiatul vorbăreţ şi simpatic de aseară?

Surprizele pentru mine nu se terminaseră însă. Cea mai mare abia acum urma. În curte a apărut superba Nicole, într-o elegantă rochie lungă. Era dumnezeiesc de frumoasă. Numai că nici nu mă băga în seamă. A trecut cu privirea peste mine, de parcă aş fi fost invizibil, şi a început să discute ceva cu Duval. Am încercat să mă insinuez în preajma ei, însă fără nici un succes. Mi-a aruncat o singură privire, cu ochi de gheaţă. Eram total descumpănit. De la nemaipomenita noastră întîlnire, cînd fusese de o neînchipuită tandreţe, la această glacialitate era o distanţă pe care nu mi-o puteam explica în nici un fel. Pur şi simplu nu mă mai recunoştea! Eram uluit. Ce se întîmplase? Simţeam că situaţia este extrem de primejdioasă, că îmi alunecă pămîntul de sub picioare. Am mai făcut o tentativă de a mă apropia de Nicole. Eşec total! Nu mă vedea. Parcă eram transparent. M-am retras la un capăt al mesei. Nu ştiam ce să fac. În timp ce-mi aprindeam o ţigară, am simţit că cineva mă priveşte insistent. M-am întors cu grijă, aparent degajat şi indiferent. Dintr-un colţ îndepărtat al curţii mă sfredelea cu privirea lui întunecată Michel Duvidier. Am citit în ea multă ură. Mă simţeam foarte stingherit. Nu mai eram agreat aici. Cu excepţia lui Gaston Duval – care şi el se comportase ciudat cu mine – ceilalţi îmi deveniseră evident ostili. De ce oare? Ce trebuia să fac acum? Primul gînd a fost să plec. Am stat însă puţin în cumpănă. Dacă plecam, nu rezolvam nimic. Orgoliul meu rănit trebuia lăsat la o parte. In fond, eu aveam de făcut o treabă pentru care eram bine plătit şi treaba asta începea să mă pasioneze. Mă redescopeream pe mine însumi, cel de altă dată, veşnic dornic de aventură şi de neprevăzut. Trebuia să merg mai departe. Jocul era tare şi miza foarte mare.

În curte a apărut la un moment dat roşcovanul irlandez, Steve McGoven. Culmea, era foarte treaz. A trecut pe lîngă mine, fără a mă băga în seamă, şi s-a îndreptat spre masa unde erau sticlele. Şi-a turnat un imens pahar de… sifon. Să vezi şi să nu crezi! După ce l-a băut ca un om însetat, s-a întors spre noi şi a spus cu o voce hotărîtă:

— Azi fără alcool!

Suna ca o sentinţă irevocabilă. Nu putea fi adevărat! Dar în casa asta totul părea posibil.

Ce a urmat, a fost lipsit de importanţă. S-a mîncat, s-a băut, s-a discutat despre războiul din Golf. Lucrurile păreau a reveni la normal. Care normal? m-am întrebat eu, ştiind de ce mă aflu aici.

Cînd în curte şi-a făcut apariţia Jean Meunier, lumea părea ceva mai bine dispusă. Reacţiile la sosirea sa au fost diferite. Nicole l-a primit amabil, ca o gazdă ce era, poate puţin prea convenţional, ceea ce nu spunea nimic.

Interesantă a fost atitudinea vădit ostilă a lui Mancini, care a refuzat să vorbească cu el. Curios! El nu avea cum să-l cunoască, deoarece nu făcea parte dintre invitaţii obişnuiţi. Că Hans Muller şi Michel Duvidier nu l-au întîmpinat cu entuziasm, era de înţeles, dar de ce o asemenea reacţie din partea lui Mancini? în cele din urmă Meunier s-a oprit în faţa mea şi mi-a spus încet, aproape şoptit:

— Am impresia că nu vă simţiţi prea bine aici.

Ar fi trebuit să recunosc sincer că aşa era. Am preferat însă să-i răspund mai diplomatic:

— Ei, nu mă simt cine ştie ce, dar e, totuşi, plăcut.

Ne-am retras pe rînd, aproape nesalutîndu-ne. Ceva nu era în regulă.

La ieşirea din curte, Jean Meunier mi-a şoptit discret:

— Vă invit la o cafea.

I-am răspuns scurt:

— E. rîndul dumneavoastră să-mi faceţi o vizită. Dau eu cafeaua.

— De acord, încuviinţă el.

Eram foarte indispus. Simţeam că ceva se întîmplase, dar nu ştiam ce anume. Asta mă enerva teribil.

Am ajuns la mine. Am făcut două cafele şi l-am întrebat ce vrea să bea. A preferat un coniac. Ne-am aşezat în fotolii şi ne-am privit o vreme. Fiecare aştepta ca celălalt să înceapă conversaţia. Nici unul nu avea însă chef de vorbă. Fiind gazdă, am încercat eu să spun ceva.

— Ei bine, domnule Meunier…

M-a privit zîmbind sfios.

— Ei bine, domnule Barker?

Am izbucnit amîndoi în rîs. Parcă la comandă. Apoi i-am auzit vocea, o altă voce, mult diferită de cea pe care i-o ştiam. Parcă îmi vorbea altcineva, nu Meunier.

— Deci, cum stăm, domnule… — numele dumneavoastră adevărat nu-l cunosc – cu misiunea pe care o aveţi aici?

Am rămas perplex. Sfiosul Meunier – aşa îl ştiam – devenise acum altul, cu totul altul. Expresia feţei i se schimbase în întregime. În locul umilinţei afişate pînă adineaori, pe chip îi apăruse o expresie ironică, poate chiar puţin sfidătoare. Nu-mi venea să cred. Se petrecuse o metamorfoză

extraordinară. În faţa mea stătea acum un om sigur pe el, dezinvolt, care mă privea cu un zîmbet condescendent.

— Se pare că v-am surprins puţin, nu?

— Puţin? Foarte tare, domnule Meunier, dacă aşa vă numiţi cu adevărat…

— Numele meu n-are importanţă. Important este ce avem de făcut fiecare din noi.

Am ciulit urechile. Omul ăsta ştia multe şi avea şi el o treabă aici, care probabil nu era prea diferită de ce aveam eu însumi de făcut. M-am decis şi am luat iniţiativa:

— Deci, să discutăm deschis, pe faţă. Sper eă nu ne aude nimeni aici, „în modesta mea căsuţă".

Meunier izbucni în rîs. Continuam „să mă minunez de metamorfoza omului din faţa mea.

— De acord, domnule...

— Să lăsăm numele de împrumut.

— Bine, deci să fim sinceri. În măsura în care putem… în care ne este permis.

— Să lăsăm şi vorbele de prisos.

— O.K, Este de datoria mea să-ţi spun că ştiu ce cauţi, sau, mai bine zis, pe cine cauţi dumneata aici.

Înainte de a-i răspunde am cumpănit bine. Ştia, oare, cu adevărat?

— Tot ce e posibil.

— Eşti prudent.

— N-am ce face.

— Bine. Îţi înţeleg discreţia.

— Totuşi, aş vrea să ştiu cine eşti dumneata şi pe cine reprezinţi.

— Daci admitem că şi Elveţia are poliţia ei, ai putea să accepţi şi ideea că ea nu este compusă în totalitate din tîmpiţi.

— După cîte observ eu, nu.

Ceea ce nu era prea departe de adevăr.

— Vrei să-ţi arăt o legitimaţie?

— Vreau.

Deşi nu ştiu la ce-mi folosea treaba asta. Nu era mare scofală de făcut una feisă.

Mi-a întins-o. Am citit cu atenţie. Legitimaţia părea autentică.

— Şi acum? am întrebat eu.

— Ştiu că îl cauţi pe Fanciotti.

— Să zicem că da.

— De ce vă feriţi de noi? Poate v-am putea ajuta cu ceva.

— Dar eu nu mă feresc deloc. Aşa am primit instrucţiuni. Să nu amestec poliţia voastră în chestia asta. Misiunea trebuie să mi-o îndeplinesc singur.

— Cooper ţi-a cerut chestia asta?

— Mă rog, n-are importanţă cine. Eu sînt plătit să fac ce mi spune.

Meunier dădu din cap intrigat.

— Deci Cooper. Hm, ciudat! Nu înţeleg de ce ţi-a cerut asta. Dar, în sfîrşit, treaba lui. Sau, mă rog, a Interpolului. Altceva vreau să-ţi spun. Ştii în ce cuib de viespi ai intrat?

— Bănuiesc.

— Să nu te amăgeşti că dacă te-ai culcat cu Nicole o dată, eşti în afara oricărui pericol.

L-am privit surprins.

— Nu te mira că ştiu. Am văzut-o cînd a intrat la dumneata în casă. Şi cînd a ieşit. Era cam… răvăşită. Dar ea îşi revine repede, chiar nedorit de repede. În asemenea situaţii e şi mai primejdioasă ca de obicei. Apoi mai e încă o problemă. Şi ceilalţi s-au prins că voi v-aţi cuplat. Şi ştiu eu unul acolo, căruia nu-i face deloc plăcere chestia asta.

— Mancini?

— Exact. Înseamnă că ţi-a şi dat să înţelegi.

— O fi chiar Fanciotti?

— Nu ştiu nici eu. Ar fi posibil. Şi eu îl urmăresc. De fapt, îl caut.

— Voi n-aveţi semnalmente mai precise?

— Din păcate, nu.

— Deci, nici măcar nu ştim dacă este unul. dintre cei aflaţi la Nicole.

— Nu.

— Şi atunci ce este de făcut?

— Un om cu experienţa dumitale o să se descurce.

— Mă flatezi?

— Deloc. Vreau totuşi să-ţi atrag atenţia că eşti în mare pericol.

— Crezi?

— Sînt aproape sigur. Am observat astăzi, cînd am fost şi eu acolo, că nu eşti privit cu prea multă simpatie. Toţi indivizii ăia sînt cam dubioşi. Cel puţin Gaston Duval…

— El pare cel mai inofensiv.

— S-o crezi dumneata. Eu' ştiu cîte ceva despre el. A fost amestecat în toi felul de treburi murdare. Isteţ cum e, ne-a scăpat pînă acum. Iar celalţi, deşi nu le cunosc numele reale, îmi par foarte primejdioşi.

— S-ar putea deci ca şi ei, sau unii din ei, să-l aştepte pe Fanciotti, am marşat eu.

Jean Meunier dădu afirmativ din cap.

— Iar unul să fie pe post de ucigaş plătit.

— Şi eu m-am gîndit la asta.

— Nu ştiu cum ai să-l poţi apăra pe Fanciotti cînd nici măcar nu ştii cine e şi dacă a sosit sau nu în Elveţia.

— Asta-i problema. M-ai putea ajuta intr-un fel?

— Să vedem cum. Noi am încercat să-l reperăm, dar pînă acum n-am izbutit. Deşi a mai fost în Elveţia, nu l-am putut identifica, pentru că de fiecare dată a intrat în ţară sub alt nume şi a stat în locuri diferite. Şi te rog să mă crezi că avem suficiente motive să-l căutăm şi noi. A făcut destule pe aici, ca să ia o condamnare serioasă, conform legilor noastre.

— Aici în Dram n-a mai fost?

— De cînd îl căutăm noi, nu.

— Şi de cînd îl căutaţi?

— De vreo trei luni.

Am izbucnit în rîs. El m-a privit intrigat.

— Păi vine de ani de zile în Elveţia, la marea lui dragoste.

— Eşti sigur?

— Avem informaţii certe.

— În cazul ăsta înseamnă că trebuie să fi fost văzut pe aici de cineva.

— Aşa mi-am zis şi eu. E vreo familie care să aibă casă prin apropiere?

— Este una de imigranţi thailandezi, puţin mai la vale. În rest, prin preajmă sînt numai vile de închiriat.

— Thailandezi? Curios. Poate stai puţin de vorbă cu ei.

— Am să încerc, dar mare lucru nu cred să ştie. Şi acum – un sfat. Trebuie să fim văzuţi cît mai puţin împreună. Nicole nu mă prea agreează.

— Ştiu.

— Ţi-a spus-o?

— N-are importanţă.

— Discret eşti, domnule! îţi propun să colaborăm. Dacă aflu ceva, îţi spun şi invers.

— O.K.

Thailandezii, ca thailandezii, numai că eu mai văzusem nişte inşi, o familie, care locuia într-o vilă alăturată. Vorbeau o limbă pe care nu o cunoşteam, însă, paradoxal, eu care trăisem o vreme în Italia, înţelegeam cîte ceva din ce vorbeau ei. Familia era compusă din trei persoane. El, destul de scund, grăsuţ, cu o barbă bogată, era foarte simpatic, iar cînd zîmbea – şi asta o făcea des – părea o sosie a lui Luciano Pavarotti, celebrul tenor, curtat de toate marile opere ale lumii. Doamna, soţia lui, o femeie de un farmec special, îmi aducea aminte prin figura ei expresivă, alungită şi bărbia puternică, de o pictură cunoscută a lui Goya. „Maja îmbrăcată" sau, mai curînd de „Maja nudă". Desigur o preferam pe a doua. Oricum, cu sensibilitatea mea la farmecul feminin, o reţinusem de la prima întîlnire. Fiica lor, o fetiţă precoce, care preluase deja ceva din şarmul mamei sale, plus aerul degajat şi dezinvolt al acesteia, îmi răspundea întotdeauna la salutul meu. Însă limba pe care o vorbeau mă intriga în continuare. Parcă o ştiam de undeva. Amintea de retroromana pe care o vorbesc în Elveţia cîteva zeci de mii de persoane. Fiind nevoit să suspectez pe toţi cei din preajmă, mi-am notat numele lor, aflat de la vecini: Bratan, Braten, sau aşa ceva. Erau ai naibii de simpatici, însă n-aveam ce face. Trebuiau urmăriţi şi ei. În jocul încurcat în care intrasem pericolul putea veni de la cine te aşteptai mai puţin.

CAPITOLUL VII

Se întunecase de-a binelea cînd a plecat Jean Meunier. L-am condus şi la întoarcere am făcut un ocol pe poteca ce ducea spre marginea pădurii şi abia apoi am coborît spre vila mea. Pe drum nu~mi ieşea din minte un gînd: cum Dumnezeu aflase poliţia elveţiană de sosirea mea din moment ce, după cum îmi spusese Cooper, ea nu fusese înştiinţată despe. asta, ba chiar se dorise să nu fie informată? Iarăşi simţeam că ceva nu este în regulă. Mi-am adus aminte de incidentul de pe aeroportul din Ziirich. Chiar de atunci realizasem că există o scurgere de informaţii, dar nu dădusem prea mare importanţă faptului. Asta ar putea să mă coste scump. Trebuia neapărat să-i telefonez lui Cooper ca să-l informez despre convorbirea avută cu Jean Meunier. Datele problemei se schimbaseră. Dacă poliţia elveţiană ştia toată povestea, o colaborare cu ea nu avea ce să strice. Ba dimpotrivă.

Ajuns în faţa vilei, m-am aşezat pe bancheta de lîngă scară şi mi-am aprins o ţigară. Am privit cerul. Era senin, degajat. Luna părea foarte

aproape. Era o noapte caldă, foarte plăcută. Dacă n-aş fi avut grijile mele, ar fi trebuit să mă simt foarte bine într-un loc atît de frumos. Deodată am auzit un zgomot uşor care venea de după colţul vilei. Am dat să mă ridic, dar n-am mai avut timp. Am simţit o lovitură puternică în umăr. Cînd am vrut să mă ridic, apucasem totuşi să mă mişc puţin. Asta m-a şi salvat. Altfel, lovitura îmi venea exact în moalele capului. M-am rostogolit la pămînt ca să dau agresorului impresia că m-a lovit din plin. Am făcut în aşa fel încît să rămîn cu faţa în sus. Numai astfel am văzut cum agresorul se aruncă cu toată puterea asupra mea. Dar acum îmi venea din faţă, aşa că am reacţionat cum trebuie. Cu o lovitură puternică de genunchi l-am izbit exact acolo unde îl doare cel mai tare pe un bărbat. Am auzit un geamăt surd şi l-am văzut cum se prăbuşeşte la pămînt. M-am aruncat asupra lui. Însă nici el nu era ageamiu. M-a lovit din plin cu ceva foarte tare. M-am ferit cît am putut, dar obiectul tot mi-a şters fruntea. Din păcate, durerea din umăr mă stingherea foarte tare şi-mi făcea reacţiile mai lente. În mometul acela am auzit nişte paşi. Individul s-a ridicat şi a dispărut la repezeală, luînd-o pe poteca ce cobora spre rîul din vale. M-am ridicat cu greu. Eram buimăcit de lovitura primită în cap. Nu mai aveam puterea să-l urmăresc pe agresor. Cînd am ridicat privirea, în faţa mea se afla Steve McGoven. Oricît eram eu de buimăcit, mi-am dat seama că, în schimb, el era beat. Se clătina foarte tare sau mie mi se învîrtea totul în faţa ochilor? Nu-mi puteam da seama cum stau lucrurile de fapt. L-am auzit întrebîndu-mă în engleză:

— Ce-aţi păţit, domnule?

Am bolborosit cîteva vorbe şi m-am prăbuşit din nou. Cînd mi-am revenit, eram întins pe canapeaua dm sufragerie. Nicole îmi tampona tîmplele cu ceva umed. În jurul meu erau aproape toţi invitaţii ei. Pentru moment nu mi-am dat seama dacă lipseşte careva. Abia cînd am putut să mă ridic puţin, am constatat că nu lipsea nimeni. Ciudat, mi-am zis.

— Cum vă simţiţi, domnule Barker? m-a întrebat Nicole îngrijorată.

— Ei, nu cine ştie ce…

— Domnul McGoven ne-a spus că a-ţi fost agresat de cineva. L-a văzut dispărînd. A venit repede şi ne-a anunţat. Am alergat cu toţii ’aici.

Cu toţii… mă gîndeam eu. Probabil unul dintre ei mă atacase. Dar în momentul acela nu aveam cum să ştiu cine. Am cerut un whisky. Cel care mi l-a adus a fost antipaticul de Michel Duvidier. Părea foarte speriat. Însă cel mai grijuliu cu mine, care m-a şi ajutat să mă ridic, nu era altul decît Enrico Mancini. Tocmai el care mă ameninţase că „mi-o plăteşte”. Ciudaţi

mai erau aceşti invitaţi ai frumoasei Nicole! Treptat, treptat mi-am revenit. Le-am mulţumit pentru grija faţă de mine.

— Cred că ar trebui să vă culcaţi, domnule Barker, mă sfătui Hans Muller.

Auzi cine-mi purta mie de grijă! Pînă la urmă Nicole i-a gonit pe toţi. Au rămas doar ea şi cu Gaston Duval, care a insistat să rămînă.

— Ar trebui să stea cineva cu dumneavoastră noaptea asta. Dacă se întoarce agresorul? spuse el.

— Nu cred, i-am răspuns.

— Mă ofer să stau eu cu dumneavoastră, a insistat Duval.

Aş fi preferat-o pe Nicole, din motive lesne de înţeles, însă nu puteam s-o spun. Eu doar am privit-o şi ea a înţeles. Pînă la urmă a găsit soluţia:

— Rămînem amîndoi.

Nu mai era nimic de făcut. Trebuia să mă împac cu situaţia. Aveam însă ceva s-o întreb între patru ochi pe Nicole, drept pentru care l-am rugat pe Gaston Duval să-mi aducă nişte apă cu cuburi de gheaţă. Asta, ca să mai întîrzie puţin. După ce el s-a îndepărtat, am întrebat-o scurt pe Nicole:

— Cînd a venit McGoven să vă anunţe ce am păţit, erau toţi cu tine?

Ea stătu o clipă pe gînduri.

— Da. Eram chiar la masă. În afară de McGoven care ieşise să ia aer, că se ameţise.

— Ciudat! Atunci cine Dumnezeu putea să mă atace?

Nicole ridică din umeri. Se vedea că o preocupă şi pe ea treaba asta.

— John, vreau să vorbim ceva. Numai noi doi.

N-a mai apucat să continue, pentru că deja Gaston se apropia. Am băut cu sete apa rece, apoi mi-am aprins o ţigară.

— Vă mai pot fi de folos cu ceva, domnule? mă întrebă Duval

— Nu, mulţumesc. Mă simt mai bine. Mergeţi să vă culcaţi.

— Nu, cred că e mai bine să rămîn aici cu dumenavoastră.

— Bine, atunci puteţi să vă întindeţi în dormitorul de alături.

— Deocamdată nu mi-e somn. Ştiţi, mă întreb cine putea să vă agreseze?

— Asta mă întreb şi eu.

— Eu îi cunosc pe toţi cei din vilele apropiate şi nu văd cine ar putea fi, spuse Nicole.

Mi-a venit să zîmbesc. Oare chiar pe toţi îi cunoştea?

S-a auzit o bătaie în uşă şi în încăpere a pătruns precipitat Jean Meunier. Era agitat.

— M-am întîlnit cu domnul Duvidier şi mi-a povestit ce s-a întîmplat. Cum vă simţiţi, domnule Barker?

— Aşa, ca după o lovitură cu parul în cap.

— Totuşi, aţi văzut cu ce v-a lovit?

— Cred că era o rangă sau aşa ceva. Dacă mă nimerea din plin… În cap vreau să spun.

— Aţi apucat să-l vedeţi?

— Foarte puţin. Era semiîntuneric. Becul e după colţ, în spatele vilei. Şi apoi totul s-a petrecut fulgerător.

Meunier era foarte îngrijorat. Se vedea clar că îl preocupă mult de tot ce mi se întîmplase.

Mie însă nu-mi ieşea din cap un singur lucru: din moment ce nu fusese nici unul dintre cei pe care îi cunoşteam, însemna clar că mai exista cineva pe care eu încă nu-l văzusem şi care nu mă voia viu. Ei bine, acest cineva locuia, stătea undeva prin preajmă, chiar foarte aproape din moment ce apăruse şi dispăruse atît de repede. Aici, aproape în vîrf de munte, nu se poate ajunge aşa de uşor. Poate doar cu maşina. Dar nu se auzise zgomot de motor.

CAPITOLUL VIII

Dimineaţa m-am trezit cu o cumplită durere de cap. Lovitura nu fusese deci chiar atît de uşoară. În plus, mă mai durea şi umărul. Privii înjur şi în dreptul uşii îl zării pe Gaston Duval.

— Bună dimineaţa. Cum vă simţiţi, domnule Barker? mă întrebă el grijuliu.

— Nu prea grozav.

— Aş zice să luaţi un calmant.

— Am să iau. Dar dumneavoastră aţi dormit?

— Am dormit, şi încă foarte bine.

După figura lui obosită se vedea însă foarte clar că minte. Cred că mă păzise toată noaptea. Oare de ce o făcuse? Grija asta a tuturor mă punea pe gînduri.

— Doamna Nicole cînd a plecat?

— Imediat după ce aţi adormit.

— Şi cînd a fost asta?

— Pe la douăsprezece… cred.

— Aha!

Ce drăguţ din partea ei! Aş fi preferat însă să nu fi dormit şi nici Gaston să nu fi fost pe-aici. Dacă îmi treceau prin minte astfel de gînduri plăcute, înseamnă că nu mă simţeam prea rău.

— Cred că totul este în regulă, domnule Duval. Vă mulţumesc foarte mult pentru tot ce aţi făcut pentru mine.

Voiam să rămîn singur ca să-i pot telefona lui Cooper. Neapărat trebuia şă afle ce mi se întîmplase. Lucrurile luaseră o întorsătură primejdioasă. Plus povestea cu Jean Meunier, ceea ce dovedea că poliţia elveţiană este la curent cu venirea mea aici.

În cele din urmă Duval a consimţit să plece, nu înainte însă de a se asigura că nu mai am nevoie de nimic.

Am pus mîna pe telefon, am format numărul şi am aşteptat. Nu răspundea nimeni. Abia într-un tîrziu i-am auzit vocea. I-am povestit tot ce mi se întîmplase. M-a ascultat fără să mă întrerupă. După ce am terminat, mi-a spus scurt:

— Veniţi la Martigny. Pe la ora două. Ne vedem la Fundaţia Pierre Gianadda. O s-o găsiţi uşor, pentru că o ştie toată lumea. O să vă aştept la intrare.

M-am dus să fac un duş. Am stat mult timp sub jetul de apă caldă. Parcă mă simţeam ceva mai bine. Durerea din umăr se mai atenuase. Capul însă mă durea în continuare. Mi-am turnat o porţie zdravănă de whisky, am mîncat ceva şi am luat un calmant. M-am îmbrăcat şi am plecat la Meunier. L-am găsit vorbind la telefon. Am aşteptat să termine.

— Ce faci? Cum te simji?

— Aşa şi aşa. Mă mai doare puţin capul.

— Ai pe frunte o echimoză destul de nostimă.

— Putea fi şi mai rău.

— Sigur, se putea…

— În sfîrşit, bine că s-a terminat aşa. Am o rugăminte. Eu cobor pînă la Martigny şi aş vrea ca dumneata să ai grijă de ce se întîmplă pe aici. Am impresia că lucrurile sînt mai complicate decît credem noi. Bănuiesc că nu cunoaştem încă toate personajele implicate în afacerea asta.

Jean Meunier mă privi oarecum intrigat:

— Pleci la Martigny?

— Da. Am o treabă urgentă. Mă întorc după amiază.

— Şi, de fapt, ce ai vrea să fac eu în absența dumitale?

— Să-i faci o vizită frumoasei Nicole. Dacă nu te deranjează prea tare.

— Dimpotrivă. Chiar îmi face plăcere s-o văd. Nu ştiu de ce, dar aseară părea foarte speriată, după toate cele întîmplate.

— Ai observat deci şi dumneata…

— Nici nu era foarte greu. N-aş vrea să anticipez, cred însă că ne aşteaptă alte evenimente. Şi tare mă tem că nu vor fi plăcute. Mă simt nevoit să-ţi atrag din nou atenţia că ai intrat într-un joc foarte periculos.

— Mi-am dat seama aseară…

— Am impresia că nici acum nu iei lucrurile prea în serios! Fii foarte atent. Chiar şi acum cînd mergi la Martigny.

Am zîmbit:

— Ce să mi se întîmple pe drum? Poate la noapte să mă atace iarăşi careva.

— Nu rîde. Totul este posibil.

— E drept, cam aşa este.

— Nu mi~ai spus de ce s-o vizitez pe Nicole.

— De fapt voiam să te rog să fii prin preajma ei.

— Aha! Văd că-i porţi de grijă!

— Nu-i vorba de asta. E bine însă să ştim ce se petrece la ea.

— E în regulă. O să-mi fac de lucru pe acolo.

Mi-am luat la revedere şi m-am întors la vilă cu gîndul că pînă la ora două mai am timp. Mi-am amintit însă că citisem undeva că Fundaţia Pierre Gianadda organizează o retrospectivă Modigliani. Am decis să plec mai devreme, s-o pot vizita. M-am urcat la volan şi am pornit. În timp ce coboram serpentinele extrem de periculoase, mă gîndeam cît de uşor poţi fi scos de pe drumul acela îngust, dacă cineva vrea s-o facă, bineînţeles. Era suficient să-ţi vină tare din faţă, tu să te fereşti şi aşa să ajungi direct în prăpastie. Am ajuns însă teafăr în vale, am trecut podul şi luînd-o la stînga, am intrat în şosea. Am trecut pe lîngă terenul de tenis şi mi s-a făcut dor de o partidă. Dar numai pentru aşa ceva nu aveam vreme. Am oprit la un mic magazin să-mi cumpăr ţigări şi apoi am pornit în viteză spre Martigny. Încercam să-mi adun gîndurile şi, vorba lui Meunier, după atacul din noaptea trecută trebuia să iau lucrurile mai în serios. Mergeam cam cu o sută. douăzeci pe oră şi, ajuns la o curbă mai strînsă, am încetinit. Privind puţin lateral spre curba pe care tocmai o depăşisem, am văzut o maşină care venea în spatele meu. La început nu i-am dat importanţă. După vreo zece-cincisprezece minute era tot în spatele meu. Am devenit atent, deşi s-ar fi

putut să aibă acelaşi drum cu mine. De fapt, din Dram spre Martigny nici nu era alt drum. Am vrut totuşi să verific şi am oprit la prima pompă de benzină. Am aşteptat să văd ce se întîmplă. Maşina a trecut pe lîngă mine şi şi-a văzut de treabă, dispărînd după prima curbă. Am zîmbit, începusem să fiu prea suspicios după cele întîmplate în noaptea trecută. Am pornit din nou şi pe la ora douăsprezece eram la Fundaţia Pietre Gianadda. Aveam destul timp şi nu puteam să ratez această şansă extraordinară de a-mi vedea pictorul preferat. După ce am văzut şi expoziţia de maşini vechi, am revenit ia intrare. Se făcuse ora două. Cooper era acolo. Chipul lui rotofei era transpirat şi nu părea a fi în largul său.

— Îmi pare rău de tot ce s-a întîmplat, îmi zise.

— Dar mie! Bine că am scăpat!

— Chiar aşa. Hai să intrăm undeva să mîncăm.

Am găsit un mic restaurant şi ne-am aşezat la masă. Aveam ezitări dacă să-i spun sau nu acestui domn ce gîndesc. Dacă se va supăra? La urma urmei puţin îmi păsa. M-am decis:

— Vreau să ştiţi că sînt foarte intrigat de povestea de aseară. Eu v-am atras atenţia încă de la Ziirich că lucrurile nu par a fi în ordine. Faptul că am fost atacat îmi confirmă supoziţia că se ştia de venirea mea în Elveţia. Mai mult decît atît, cînd am aflat de la Jean Meunier că şi poliţia elveţiană ştie totul, sau aproape totul, despre misiunea mea, mi s-a reconfirmat mai vechea părere că sînt descoperit. Practic, pentru nimeni nu este un secret de ce mă aflu eu aici. Mi se ştie numele, se ştie pe cine caut… Or, conform înţelegerii noastre, lucrurile urmau să rămînă secrete. Ceea ce nu s-a întîmplat. Nu m-aş mira ca Mafia să fie perfect informată în legătură cu tot ce am eu de făcut. În acest caz, eu fiind practic, singur la Dram mi se poate întîmpla orice.

— Aveţi dreptate să fiţi supărat. Se ştie că în asemenea cazuri poate interveni neprevăzutul. Asta e munca noastră, ce să-i faci? Oricum eu am luat măsuri de protecţie. Pentru, dumneavoastră. Am plasat în apropiere un om care, la nevoie, să vă poată ajuta.

Eram surprins. Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Nu ştiu cum ar putea să mă ajute…

— Aveţi răbdare, n-am terminat. Omul nostru va locui tot acolo, într-un châlet din apropiere.

— Va trebui să-l cunosc şi eu, nu? Ca să vedem cum colaborăm.

— O să vină el la dumneavoastră.

— Cum îl cheamă?

— Frederic Schlesinger.

— Bine.

— Vă rog să-mi povestiţi mai pe larg cum s-au petrecut lucrurile aseară.

M-am conformat. Mă asculta cu atenţie, dînd din cînd în cînd din cap. La sfîrşit mi-a spus:

— Aţi avut multă prezenţă de spirit. Altfel…

— … o mierleam, nu?

— Da. E adevărat. Ce părere v-a făcut acest Jcan Meunier despre care mi-aţi vorbit la telefon?

— E un tip inteligent. Ştie ce vrea. Şi el doreşte să-l găsească pe Fanciotti.

— Credeţi că v-ar putea ajuta? Adică aţi putea colabora?

— Pare un om de încredere şi sincer interesat să mă ajute.

— Fiţi totuşi atent.

— Bineînţeles.

Apoi Cooper mi-a dat unele instrucţiuni pe care le-am găsit utile. L-am urmărit cu atenţie. La despărţire îmi spuse:

— Ciudat este faptul că Fanciotti a dispărut din Italia. Nu a mai fost văzut în ultima vreme. Asta mă face să cred că este pe aici, prin Elveţia.

Am reţinut informaţia şi ne-am luat la revedere, urmînd să ţinem în continuare legătura prin telefon.

În drum spre Drans nu-mi puteam reprima o anume stare de nervozitate. De ce Dumnezeu mă băgasem în treaba asta? Rulam foarte tare cînd am început urcuşul pe primele serpentine. Deodată, din spatele maşinii mele a ţîşnit o camionetă, probabil o Toyota, care mi-a tăiat brusc calea. În ultimul moment am apucat să fac un viraj la dreapta. Era gata-gata să ies din şosea şi să cad în prăpastie. Am reuşit să redresez maşina, şi l-am înjurat în gînd pe şoferul camionetei. Am apăsat pe acceleraţie să-l ajung din urmă. M-a lăsat să ajung în dreptul lui, apoi pe neaşteptate s-a repezit în mine. N-a apucat să mă atingă, pentru că am fost mai rapid decît el. Era clar acum că tipul voise să mă arunce în prăpastie. Am încetinit ca să pot rămîne în urma lui. Să văd ce va face. A încetinit şi el. Mă aştepta. Voia probabil să mai încerce odată. Numai că acum eram pregătit. L-am pîndit pînă cînd am ajuns în dreptul lui. Aproape că îl invitam să mă lovească din nou. Insul n-a stat pe gînduri şi a virat brusc spre mine. În acelaşi moment am accelerat puternic şi l-am depăşit. Camioneta, nemaiîntîlnind nici un obstacol, s-a dus

în virtutea inerţiei spre marginea şoselei şi de acolo s-a prăbuşit în prăpastie.

Am oprit la cîteva zeci de metri distanţă. Am scos pistolul şi am coborît să văd ce se întîmplase. Priveliştea ce mi se oferea nu era prea plăcută. Camioneta se rostogolea la vale. Într-un tîrziu se opri între doi copaci. Am aşteptat să văd dacă iese şoferul. Nu ieşea. Am mai stat puţin, apoi am urcat. La prima staţie de benzină am dat telefon la poliție. I-am informat doar că am văzut o camionetă care se rostogoleşte în prăpastie, am indicat aproximativ locul şi am închis.

Cînd am ajuns în Drans, m-am dus direct la Meunier şi i-am povestit totul. La sfîrşit i-am cerut:

— Acum te rog să afli cine este individul şi eventual a cui este maşina. E foarte important să aflăm cine îmi poartă mie sîmbetele.

Jean Meunier dădu din cap supărat:

— Ţi-am spus să iei lucrurile mai în serios. E clar că se doreşte… eliminarea dumitale din joc.

— Oare de ce? Cu ce îi deranjez eu atît de tare?

— N-ai cum să ştii deocamdată.

— Oi fi aflat ceva important şi ei şi-au dat seama de treaba asta?

— S-ar putea. Chiar ştii ceva deosebit?

— Habar n-am ce dracu' oi fi aflat. Deocamdată bîjbîi şi eu ca si dumneata. S-ar putea ca lucrurile să stea mult mai simplu.

— Adică?

— Pur şi simplu s-au prins că îl caut pe Fanciotti, pe care îl caută şi ei. Şi ca să nu-i încurc, mă preferă rece.

Meunier mă privi sceptic:

— N-aş crede să fie numai atît. Probabil i-ai supărat cu ceva.

— N-am prea avut cu ce. Sînt foarte obosit după ziua de azi. Te rog află deci ce e cu camioneta aceea. Eu mă duc să mă culc.

— Hai că te însoţesc pînă la vilă.

Am izbucnit în rîs:

— Aşadar mă păzeşti?

— Degeaba rîzi; şi văd că nici acum nu iei lucrurile în serios.

— Ce vrei să fac? Să plîng, să mă văicăresc ce viaţă plină de primejdii duc?

— Eşti incorigibil.

— Ei bine, ăsta sînt! Hai pînă la mine să bem ceva.

Am intrat în vilă şi… am rămas încremenit. Toate lucrurile mele erau răvăşite. Cineva făcuse un control amănunţit. Căutase probabil ceva. Am verificat să văd ce-mi lipseşte. Nu-mi dispăruse nimic.

— Ei, despre asta ce mai zici, domnule John Barker?

— Ce să zic? Constat că îi interesez foarte tare.

— Oare ce căuta cel care ţi-a cotrobăit pe aici?

— Ştiu eu? Presupun că vreun telefon sau o adresă. A celui cu care ţin legătura. Ăştia vor să afle pentru cine lucrez.

— Probabil.

— Hai să bem ceva.

Am turnat whisky în două pahare şi am băut în tăcere, fiecare cu gîndurile sale. Meunier avea dreptate. Nu mai era de glumă. La plecare m-a sfătuit:

— Închide bine uşa şi ferestrele, să n-ai iarăşi vreo surpriză.

— De acum nimeni şi nimic nu mă mai surprinde. Ăştia nu mă cunosc. Ehe!

— Eşti prea sigur pe dumneata!

Rămas singur, i-am urmat totuşi sfatul. Nu strica să fiu mai precaut. M-am dezbrăcat, am făcut un duş şi am mîncat ceva. Tocmai mă pregăteam să mă culc, cînd am auzit un ciocănit uşor în uşă. Am întrebat cine este.

— Eu sînt! Nicole!

I-am deschis. Avea o faţă îngrijorată.

— Unde ai fost toată ziua?

— La Martigny. Am avut puţină treabă.

— Cum te simţi?

— Mă mai doare puţin umărul.

— Dar capul?

— E puţin julit, precum vezi. Ei, o să-mi treacă. S-a mai întîmplat ceva astăzi?

— Nimic deosebit. Sîntem cu toţi îngrijoraţi din cauza ta.

— Ei, nu mai spune! Chiar şi drăgălaşul de Mancini?

— Lasă-l în pace. E un copil prost.

— Şi gelos pe deasupra.

Nicole mă privi înciudată.

— Îţi arde de glume. Mie nu, să ştii. Ce-ar fi să locuieşti la mine? O să fii mai în siguranţă cu noi.

Aveam destule motive să mă îndoiesc, dar n-avea rost să i-o spun. Am preferat să mă apropii de ea şi s-o iau în braţe. N-a opus nici o rezistenţă. Ba dimpotrivă. M-a sărutat şi, fără să spună ceva, s-a dezbrăcat şi s-a strecurat în pat. Avea un corp magnific. Am făcut dragoste cu o plăcere pe care nu o mai simţisem de mult. Nicole mi se dăruia cu o patimă de care nu o crezusem în stare pînă atunci. Avea un fel de disperare în a se dărui, de parcă ar fi fost mereu pentru ultima oară.

Într-un tîrziu, epuizaţi, ne-am întins unul lîngă altul. Aproape aţipisem, cînd am auzit un zgomot afară, în dreptul uşii. Am sărit imediat din pat şi am stins lumina. M-am dus la geam. La lumina becului de afară nu am văzut pe nimeni. Am mai stat puţin, apoi m-am îmbrăcat şi am vrut să ies.

Nicole mă opri:

— Ce faci? Nu ieşi!

Am ieşit totuşi. Cu pistolul într-o mînă şi cu lanterna în cealaltă, am făcut un ocol în jurul vilei. Nu era nimeni. Mă pregăteam să intru, dar am auzit o voce în spatele meu.

— L-am văzut pe individ.

Era Jean Meunier. M-am întors spre el.

— Aici erai?

— Da. Pîndesc de două ore.

— Bine şi dacă l-ai văzut, de ce n-ai pus mîna pe el?

Nu ştiu cum, dar m-a simţit şi a dispărut de parcă l-ar fi înghiţit pămîntul. M-am dus repede după el. Nu mai era. Se volatilizase. Deşi am văzut că o luase după vila lui Nicole.

Cred că ştiam unde dispăruse omul pe care îl căuta Meunier.

— L-ai văzut cum arăta?

— Puţin. Cît a stat în dreptul becului.

— Cine era?

— Habar n-am. În nici un caz vreuna din persoanele cunoscute de noi.

— L-ai putea recunoaşte?

— Cred că da.

— Hai, acum du-te şi te culcă. Nu cred că se mai întoarce în noaptea asta.

— Să fii atent cînd te întorci, după ce o conduci pe Nicole, mi-a şoptit la plecare, zîmbindu-mi complice.

— Mulţumesc pentru sfat.

Am intrat în casă. Nicole urmărise probabil toată discuţia, minus ultima replică.

— Ce voia Meunier?

— Nimic. Văd că mă păzeşte.

— Ciudat!

— Nu e singurul lucru ciudat aici la Drans. Hai mai bine să ne vedem de-ale noastre, draga mea.

Am luat-o în braţe şi am dus-o în pat. În fond viaţa era frumoasă, cu toate necazurile pe care le aveam. Şi Nicole m-a convins, încă o dată, că viaţa merită intr-adevăr trăită, mai ales în braţele unei femei frumoase.

CAPITOLUL IX

Am condus-o pe Nicole şi m-am întors la mine. Era ora două noaptea. M-am culcat şi am adormit imediat. Bineînţeles închisesem uşa cu cheia. M-am trezit abia la ora nouă. Cînd am văzut cît este ceasul nu-mi venea să cred. De obicei mă trezesc pe la şapte. Se vede treaba că fusesem frînt de oboseală. După tot ce se întîmplase ieri şi după clipele – e un fel de-a spune – pe care le petrecusem cu Nicole, era şi normal să nu mă pot trezi mai devreme. Am făcut duş, am mîncat ceva şi m-am dus la geam, la punctul meu de observaţie.

În curte la Nicole nu era nimeni. Mi-am făcut o cafea şi m-am dus din nou la geam. Nu apăruse nimeni în curtea vecină. Ceva părea a nu fi în regulă. Unde erau? Am început să mă neliniştesc. Chiar nici unul din ei să nu apară pînă la ora asta? M-am gîndit pentru moment că probabil chefuiseră aseară mai mult ca de obicei. Am mai zăbovit puţin şi am ieşit. Am intrat în curte la Nicole. Nu era nimeni. M-am hotărît să intru în casă. Am apăsat clanţa de la uşă şi am pătruns în sufragerie. Nici aici nu era nimeni. Începusem să mă neliniştesc de-a binelea. Nu se auzea nici o voce. M-am aşezat într-un fotoliu. Poate pînă la urmă o să apară careva. Mi-am aprins o ţigară şi am aşteptat. Se făcuse deja ora unsprezece. Pînă la urmă m-am hotărît. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre primul dormitor. Am bătut uşor ia uşă. Nici un răspuns. Am deschis şi am intrat. Nu era nimeni. Aceea era camera în care dormea Nicole. Ara încercat o altă uşă. La fel. Şi camera asta era goală. Am urcat la etaj. Am luat uşile îa rînd. Camerele erau goale. Mai aveam doar o uşă de deschis, cînd am auzit un geamăt uşor. Fără să ezit am deschis şi această ultimă uşă. Ce am văzut mi-a tăiat respiraţia. În patul larg aflat în faţa mea două corpuri goale se zvîrcoleau de parcă ar fi avut groaznice dureri. La un moment dat s-au auzit nişte ţipete ascuţite. M-

am retras discret, nu înainte de a-i recunoaşte pe Helene Berger şi Gaston Duvai. Ea era deasupra lui şi îl muncea din greu pe tînărul său partener, care părea un răstignit în plină trăire a patimilor, Helene străduindu-se să i le amplifice pe cît îi era cu putinţă. Şi după cîte se vedea, putea mult. Nu cred că mă simţiseră. Erau mult prea absorbiţi de plăcuta lor cazną ca să mai vadă sau să mai audă ceva în jur. Am închis uşa încetişor şi am coborît scările tiptil. Ajuns în sufragerie, am zărit pe măsuţa de la bar o sticlă de vodcă Smirnoff. Mi-am turnat într-un pahar şi am ieşit cu el în curte, să beau liniştit. Mi-am aprins o ţigară şi am analizat situaţia. Sigur, şcena pe care o văzusem era amuzantă, dar unde erau ceilalţi? Plecaseră aşa deodată toţi? Cele două maşini din faţa vilei nu mai erau acolo. Unde s-or fi dus? Trebuia să am răbdare. Într-un tîrziu am auzit deschizînduse uşa de la intrare. Era Helene. Dădu cu ochii de mine şi îmi zîmbi cu toată faţa:

— O, ce plăcere, domnule Barker! Mă bucur să vă văd.

Arăta satisfăcută, ca o pisică uriaşă ce tocmai îşi devorase şoricelul la micul dejun. Trebuia să recunosc că era ispititoare. Purta o rochie moaie, decoltată şi scurtă. Avea un aer sănătos, de fiară puternică, aflată în mare formă. Se unduia ca o felină, se alinta leneş, amînînd parcă puţin fiecare mişcare.

Era un întreg spectacol femeia asta. Merita privită. Şi ea ştia să atragă privirile. Era prefect conştientă de farmecul ei ucigător. Drept care îşi juca rolul cu o voluptate aproape cinică. Evident, îmi prinsese privirile admirative. Îmi zîmbi uşor batjocoritor de parcă m-ar fi întrebat: „Mă vrei, nu-i aşa? Se rezolvă treaba asta. Nu-i nici o problemă”.

— Bună dimineaţa, doamnă, i-am spus, amînînd puţin.

— Bună! Ce mai faceţi? Ieri nu v-am văzut pe aici.

— Am făcut un drum pînă la Martigny. Am ajuns tîrziu.

— Aha!

Mă privea drept în ochi, ceea ce mă făcea să mă simt puţin stingherit. Îmi venea să rîd. Era clar ce voia să înţeleg. Trebuia să mă prefac că habar n-am ce intenţii are.

— Unde sînt ceilalţi?

— A! Au plecat la Mănăstirea Saint Bemard.

— Cînd?

— Dimineaţă devreme.

— Şi dumneavoastră cum de nu v-aţi dus?

— Am văzut-o de atîtea ori, încît am preferat să dorm mai mult.

Da, chiar dormea cînd am intrat eu în cameră! Dacă mereu doarme aşa, are toate şansele să ajungă la spital epuizată de atîta somn.

— Sînteţi singură în vilă?

M-a privit scurt şi mi-a răspuns decis:

— Mai este şi domnul Gaston Duval. Era prea obosit şi s-a hotărît sa meargă altădată la mănăstire.

Cred şi eu că era obosit. Important era că nu simţiseră cînd am intrat în cameră. În fond, era treaba lor ce tăceau. Pe mine mă interesa cu totul altceva. Plecarea intempensivă a celorlalţi mă punea pe gînduri.

— Şi cum de s-au hotărît toţi deodată să plece la Saint Bemard?

— Ştiu eu?

Mă privea în continuare provocator. Se pare că fiecare era preocupat de cu totul altceva.

Îşi tăcu apariţia şi tînărul Gaston Duval. Am constatat încă o dată că diferenţa de vîrstă între ei era mare. Dar ce mai conta asta? Era cam tras Ia faţă, ca să nu spun mai mult. Judecînd după figura lui satisfăcută, se părea că meritase efortul. M-a salutat vesel nevoie mare:

— Bună dimineaţa, domnule! Mă bucur că vă văd.

De ce se bucura, habar n-aveam şi nici măcar nu avea importanţă.

— Văd că ceilalţi sînt plecaţi, am încercat eu să aflu cîte ceva.

— Da, s-au hotărît azi dimineaţă. A fost ideea lui Mancini. Eram de faţă. I-a venit aşa, pe nepusă masă, şi ceilalţi au fost de acord. S-au urcat în maşini şi au plecat. Eu n-aveam chef să merg. Iar doamna Berger mai fusese la Saint Bemard. Aşa că noi am rămas să ne mai odihnim puţin, că am cam facut-o lată aseară.

Şi nici nu aveau ce să regrete. În fine! Eu însă, aparent fără nici un motiv, eram foarte îngrijorat. Mi se aprinsese un bec de semnalizare, o luminiţă de alarmă. Ceva nu-mi plăcea în plecarea asta precipitată la Saint Bemard. Mi-am luat la revedere de îa cei doi amorezi şi am plecat. M-am dus direct la Jean Meunier. Imediat mi-a spus:

— Tocmai voiam să te caut. Am vorbit cu poliţia din Martigny. Tipul care a vrut să te arunce în prăpastie era italian.

— Cum adică era?

— A murit la spital. Avea multiple fracturi. Se numea Amedeo Donatti. Are cazier. Furturi, atac armat şi altele. Se pare că lucra pentru Mafia, dacă nu cumva nu era şi el mafiot. Camioneta era a lui. Venise în Elveţia de cîteva zile. A locuit într-un hotel la Martigny.

— Deci Mafia se interesează de persoana mea. Cu ce i-oi fi supărat?

— Nu mai încerca să faci pe spiritualul! Sau eşti atît de naiv încît să-ţi închipui că misiunea ta aici le face mare plăcere?

— Nu, n-am asemenea naivităţi. Ştii că Nicole şi invitaţii ei au plecat la Mănăstirea Saint Bemard? Au mai rămas doar Helene şi Gaston.

Jean Meunier a rămas surprins.

— Nu mai spune?

— Da. Şi nu. ştiu de ce eu sînt foarte îngrijorat.

— Ai vreun motiv?

— Asta e că n-am.

— Atunci?

— Am o presimţire.

— Crezi în aşa ceva?

— Unele mi s-au adeverit.

— Şi ce zice presimţirea ta?

— Să plecăm şi noi acolo.

— Şi dacă nu-i mai găsim?

— Îi întîlnim pe drum, dacă au plecat înainte de a ajunge noi acolo.

Meunier ezită puţin, apoi decise:

— De acord.

— Fiecare cu maşina lui.

— De ce?

— Nu se ştie. Poate o să avem nevoie. Şi apoi e bine să fim independenţi şi mai mobili.

Am plecat imediat. Am coborît în sat, apoi ne-am încadrat în şosea. Meunier mi-o luase înainte, să-mi arate drumul. Şoseaua începuse să urce. Se făcea din ce în ce mai frig. Aerul rece năvălea prin geamul deschis. Vegetaţia se rărea pe măsură ce înaintam, iar cînd am ajuns spre vîrful muntelui a apărut şi zăpada. Mi se făcuse frig. Meunier uitase să-mi spună să iau cu mine ceva mai gros. Cînd am coborît din maşină m-am simţit în plină iarnă, deşi ne aflam încă în luna august. Pe culmile munţilor se vedea şi gheaţă.

— Dumneata rămîi aici în şosea, ca să-i poţi vedea, dacă cumva n-au plecat deja spre Drans. Eu mă duc să-i caut. Cunosc bine drumurile şi ştiu care este traseul obişnuit spre mănăstire.

Am încuviinţat. Avea dreptate. Am rămas cu maşina în parcarea de la marginea şoselei. Îngheţasem de tot, aşa că am urcat în Nissan şi am ridicat

geamul de la portieră. Urmăream atent pe cei care veneau dinspre mănăstire. Maşinile porneau chiar din faţa mea. Am observat cu ocazia aceasta cît de prost conduc unii. O cucoană, de pildă, la volanul unui Fiat era gata-gata să mă lovească dînd maşina în marşalier. S-a speriat şi ea. Cîteva clipe i-am văzut chipul îngrozit. I-am făcut semn cu mîna ca s-o liniştesc că nu s-a întîmplat nimic.

A trecut aşa o oră, apoi încă una. De ce nu mai venea Meunier? începusem să mă îngrijorez. Se întîmplase oare ceva? Mi-am mai aprins o ţigară. Eram nervos şi neliniştit. Presimţirile negre reveniră. Nu ştiam ce să fac. Să mă fi dus şi eu să-i caut? Dar nu cunoşteam locurile. Mai bine rămîn aici. Nici nu am altceva de făcut. Deodată văd maşina lui Meunier apropiindu-se. Opri şi se îndreptă agitat spre mine.

— Mancini a fost asasinat!

— Cum? am exclamat eu.

— Vino repede.

Am coborît din maşină şi l-am urmat pe Meunier. Ajunşi în faţa clădirii mănăstirii, am luat-o pe un drumeag îngust în spatele zidului de apărare, de unde cobora un alt drum spre lac. După ce ocoli o stîncă cu cîţiva brazi mărunţi pe ea, Meunier se opri. Nicole şi invitaţii ei se îndreptară spre noi. Prin jur mai erau şi nişte gură-cască.

— E îngrozitor, John! mă întîmpină Nicole plîngînd.

Am bătut-o consolator pe umăr.

Printre brazi zăcea mort Enrico Mancini. Fusese împuşcat în tîmplă. Am examinat sumar cadavrul. Se trăsese de aproape. Probabil cu un pistol cu amortizor, din moment ce nu se auzise nimic, după cum aveam să aflu mai tîrziu. Îşi făcuse deja apariţia poliţia elveţiană, l-am sugerat lui Meunier să încerce să afle cît mai multe lucruri.

— O să-ţi povestesc mai tîrziu, îmi răspunse şi plecă spre colegii săi.

Nicole tocmai venise lîngă mine. M-am întors spre ea:

— Cum aţi aflat că a fost ucis?

— Am vizitat împreună mănăstirea, apoi, la ieşire, a spus că se duce să vadă cîinii de la crescătorie care tocmai fuseseră scoşi la aer în ţarcul de colo, îmi arătă ea spre o pajişte împrejmuită. De atunci nu l-am mai văzut. Trecuse aproape o oră şi el nu mai venea. Ne-am neliniştit şi am pornit să-l căutăm. În cele din urmă l-am găsit.

— Incredibil! aud vocea lui Duvidier.

Mă întorc spre el:

— Aţi observat ceva ciudat în comportamentul lui înainte de a pleca?

Interveni Hans Muller:

— Era puţin neliniştit, chiar agitat…

— Da, într-adevăr, adăugă şi Steve McGoven, era cam întors pe dos.

— Adică?

— Nu era vorbăreţ ca de obicei.

— Înţeleg…

Ceva se întîmplase înainte de a ajunge la mănăstire, din moment ce Mancini nu mai era vorbăreţ cum îl ştiam, am gîndit eu. Ce mă intriga cel mai tare era faptul că, după cîte îmi spusese Gaston Duval, tocmai Mancini fusese cu ideea de a vizita Mănăstirea Saint Bemard. Informaţia trebuia totuşi verificată. M-am apropiat de Nicole, care era ochii în lacrimi, şi am întrebat-o încet:

— De ce nu mi-ai spus aseară că intenţionaţi să vedeţi mănăstirea?

— Pentru că s-a hotărît dimineaţă, la propunerea lui Enrico.

Deci era adevărat. Ciudat! Tocmai el avusese ideea! Jean Meunier se îndrepta spre noi:

— Poliţia doreşte să discute cu cei care l-au cunoscut. Mai ales cu dumneavoastră, doamnă Nicole.

Ne-am dus cu toţii într-o clădire alăturată, unde eram aşteptaţi. Meunier îmi şopti, trecînd pe lîngă mine:

— Fii liniştit. Nu le-am spus ce cauţi pe-aici.

— Îţi mulţumesc.

— O să te ţin la curent cu toată ancheta.

Abia seara am plecat înapoi la Drans. N-am reuşit să mai vorbesc cu Meunier înainte de a părăsi mănăstirea. Am bănuit că va rămîne acolo, ceea ce s-a şi întîmplat. Drumul mi s-a părut o veşnicie. De cum am ajuns, m-am dus direct la Nicole. I-am găsit pe toţi strînşi în sufragerie. Erau trişti, abătuţi, speriaţi. Nu vorbea nimeni. Nicole mă privi într-un mod ciudat, parcă implorîndu-mă s-o ajut. Aş fi facut-o, dar pentru asta ar fi trebuit în prealabil să vorbim deschis, între patru, ochi, să-mi spună tot ce ştie. Altfel n-aveam cum să-i fiu de folos. M-a reţinut la masă. Am mîncat indispuşi, în tăcere. Cel mai speriat părea Gaston Duval. Persoana lui mă interesa însă mai puţin. Eu cu Hans Muller aş fi vrut să vorbesc. Era prietenul lui Mancini şi el îl adusese aici. Se cunoscuseră mai demult şi era firesc să ştie mai multe lucruri despre el. De altfel era singurul de aici care-l ştia de dinainte pe Mancini.

Am profitat de momentul în care Nicole era lîngă mine şi i-am şoptit:

— Te aştept la mine. Trebuie, neapărat să vorbim doar noi doi.

Dădu din cap că a înţeles. Am mai stat puţin, apoi am plecat.

M-am dus spre vila lui Meunier. Toate luminile erau stinse, semn că nu venise încă. M-am întors la mine. Am format numărul lui Cooper. Nu mi-a răspuns nimeni. Am sunat la omul de legătură din Maitigny şi i-am relatat pe scurt despre asasinarea lui Mancini, rugîndu-l să-l anunţe pe Cooper. Lucrurile se precipitau şi nu mă simţeam nici eu în siguranţă.

Afară s-au auzit paşi, apoi un ciocănit în uşă. E Nicole, mi-am zis, şi am deschis. În faţa mea stătea un ins înalt, îmbrăcat cu un trenci cu gulerul ridicat în aşa fel încît nu i se vedea partea de jos a feţei. Partea de sus îi era acoperită de o pălărie cu boruri largi, trasă adînc pe ochi. Ce mă îngrijora însă era pistolul pe care îl ţinea îndreptat spre mine. Nu i-a fost însă de mare folos, pentru că în aceeaşi clipă se prăbuşi fulgerat de o lovitură venită din spatele lui şi aplicată exact în moalele capului. Abia atunci o zării pe Nicole cu un pistol în mînă pe care îi ţinea de ţeavă. Ne-am privit scurt, m-am aplecat şi l-am examinat pe individ. L-am percheziţionat puţin. Îi căutam actele. Am găsit un carnet de conducere pe numele de Jean Lasage. L-am tîrît în casă şi l-am lăsat întins pe podea. Încă nu-şi revenise. Se vede treaba că Nicole îl lovise destul de tare.

— Îţi mulţumesc, draga mea. Ai venit la timp. Ai idee cine este individul ăsta?

Nicole şovăi puţin, apoi îmi răspunse neconvingător:

— Nu.

Era clar că mă minţea. Am acceptat deocamdată situaţia, pentru că aveam altceva mai important de făcut. Tipul începuse să mişte şi ca să nu am probleme l-am împachetat puţin cu nişte sfoară groasă găsită întîmplător în dulap cu o zi înainte. Treptat-treptat, insul îşi revenea. Cînd în sfîrşit putu să mă vadă, îmi trînti o înjurătură zdravănă într-o italiană fluentă, foarte curată gramatical. L-am lăsat să-şi descarce nervii. Nu mă deranja "folclorul" lui, pe care dealtfel îl cunoşteam de pe vremea cînd locuisem la Roma o bună bucată de timp. În fine se potoli.

— Acum fii niţel cuminte, băieţaş, că eu am un pic de treabă. După aceea stăm de vorbă pe îndelete.

Ceva însă îmi atrase atenţia. O privea insistent, într-un anume fel pe Nicole, parcă i-ar fi reproşat ceva. Bănuiam eu că se cunosc. Am tras-o

deoparte şi în şoaptă, să nu mă audă tipul întins la pămînt, i-am spus fără menajamente:

— Cred că ar fi cazul să aflu şi eu cine eşti şi ce ştii despre ăsta.

Ea m-a privit speriată şi mi-a făcut un semn din care trebuia să pricep că nu poate vorbi, pentru că o aude tipul. Am înţeles. M-am dus să verific sfoara cu care îl legasem. Am mai strîns-o puţin, drept pentru care am mai avut parte de nişte expresii pitoreşti. Omul îmi mulţumea în felul lui pentru că îi sporisem confortul poziţiei în care se afla. Am luat-o apoi de braţ pe Nicole şi am dus-o pe balcon, în dreptul geamului, ca să pot vedea şi ce face invitatul meu din sufragerie. De acolo n-avea cum să audă ce vorbim noi.

— Şi acum adevărul, frumoasă doamnă! Sau măcar o parte din el. Întîi de toate poate îmi spui ce rol ai în toată povestea asta afurisită?

Îmi aruncă o privire speriată, şi dîrză în acelaşi timp. Era clar că nu-mi va spune mare lucru. Dacă voiam să aflu ceva de la ea, trebuia să mă înarmez cu multă răbdare. M-am decis s-o iau mai uşor, mai diplomatic.

— Uite ce e, Nicole. Hai să discutăm omeneşte. Se pare că în situaţia asta grea avem nevoie unul de altul. Nu crezi că am putea colabora?

Tăcere. Nicole îşi întoarse privirea spre geam şi rămase aşa o bună bucată de vreme, de parcă uitase cu totul de prezenţa mea. Scena începea să mă enerveze.

— Poate te înduri totuşi să-mi răspunzi.

Nu se îndura în nici un chip.

— Să ştii, draga mea, că nu sînt atît de prost pe cît îţi par.

— Mi-am dat seama.

— Atunci?

Se întoarse spre mine şi mă privi aproape cu ură.

— Poate mai întîi îmi spui tu cine eşti cu adevărat şi ce cauţi, de fapt, aici în Drans.

Deci amîndoi doream aceiaşi lucru: să ştie fiecare cine este ceilalt. Ei, acu-e-acu, mi-am zis. Adevărul, întregul adevăr, nu aveam cum să i-l spun. Dacă o refuzam, putea face şi ea acelaşi lucru, deci nu ajungeam la nici un rezultat. Ceva-ceva puteam să-i spun, în rest o să inventez o povestioară duioasă care s-o impresioneze atît de tare, încît s-o fac să-mi mărturisească totul despre ea. Dar nu era Nicole omul care să înghită prostioare sentimentale pe gustul coafezelor. Oricum trebuia să-i spun cîte ceva, dacă voiam la rîndul meu să aflu ce mă interesa. Aşa că am început să amestec adevărul cu minciuna în speranţa că-mi iese ceva coerent, verosimil.

— Bine. Să încep eu. Am fost solicitat să caut un mare escroc internaţional, specializat în vînzări de tablouri celebre, bineînţeles false, şi căutat de ani de zile de către Interpol. În timp ce povesteam, urmăream cu atenţie chipul frumoasei femei, să-mi dau seama dacă mă crede sau nu. Se părea că începusem bine povestioara, pentru că mă urmărea cu mare interes. Am prins curaj şi am inventat în continuare o urmărire ca-n filme. Cînd eram mai încîntat de imaginaţia mea, o auzii izbucnind într-un rîs puternic, copilăresc aproape, care era cît pe-aci să mă contamineze şi pe mine. M-am oprit derutat, aşteptînd să înceteze cu rîsul. După ce, în fine, s-a liniştit, am întrebat-o nedumerit:

— Ce te amuză aşa de tare?

— De data asta tu mă crezi pe mine o proastă. Cum ţi-ai putut imagina că o să înghit gogoşile astea, cam prea gogonate? Hai să fim serioşi.

— Eu credeam că sîntem.

— Termină cu prostiile. Să ştii că am văzut filmul. Numai că tu nu eşti Peter O'Toole şi, e drept, nici eu – Audrey Hepbum.

M-am dat bătut.

— Bine, atunci începe tu mărturisirile.

— Nu, nu. Eşti şmecher. Era vorba că începi tu.

Asta cam aşa era. Numai că eu nu prea eram dispus s-o fac. Pînă la urmă mă ajută tot ea.

— Uite ce este, John. Eu ştiu ce cauţi aici. De fapt pe cine cauţi.

— Nu mai spune?

— Ai promis că terminăm cu prostiile, nu?

— De acord.

— Deci, tu îl cauţi pe Orlando Fanciotti. Este exact?

— Mă rog, să zicem.

— Bun, asta mi-e clar. Ceea ce nu ştiu însă, şi ţin foarte mult să aflu, este pentru cine lucrezi.

Nicole se opri aşteptînd un răspuns din partea mea. Acesta întîrzia să vină.

— Deci nu vrei să vorbeşti.

— Aş vrea eu, dar nu se poate. Ar trebui să înţelegi de ce.

— Uite, te ajut eu. Pe Fanciotti îl caută ai lui ca să-l lichideze pentru o presupusă, ipotetică trădare în schimul libertăţii de a părăsi nestingherit Italia. Dar îl mai caută şi Interpolul, ca să nu mai vorbesc de poliţia elveţiană. Or, eu vreau să ştiu tu pentru cine dintre aceştia lucrezi.

Am stat puţin pe gînduri. Am calculat repede ce avantaje aveam dacă îi dădeam un răspuns cît mai aproape de adevăr. Pînă la urmă m-am decis.

— În nici un caz nu lucrez pentru Mafie. De asta poţi să fii sigură.

Nicole îmi zîmbi într-un anume fel care nu-mi plăcu.

— Nu te-aş crede, dacă n-aş şti că ai fost şi tu victima unei tentative de asasinat. Plus tipul de aseară.

— Şi ce nu ştii tu încă este că ieri unul a vrut să mă arunce cu maşina în prăpastie.

Făcu ochii mari. I-am povestit întîmplarea. Mă asculta speriată.

— Aşa că vezi, draga mea, dacă eram mafiot… nu mi se întîmpla chestia asta drăguţă.

— Ai dreptate.

— Iar Interpolul sau poliţia elveţiană nu folosesc asemenea metode si nici nu încearcă să-şi suprime colaboratorii.

Într-un fel îi dădusem răspunsul pe care îl aştepta. O văzui că răsuflă uşurată. În ochii ei însă am citit o teamă nedesluşită.

— Fii liniştită. Ce am eu de făcut nu are nici o legătură cu persoana ta.

Acum minţeam puţin, dar trebuia să-i cîştig încrederea.

Ne-am privit în ochi cîteva clipe. Fiecare din noi cîntărea probabil cîtă încredere să investească în celălalt. Nicole îşi frămîntă mîinile, apoi începu să vorbească în şoaptă:

— Sînt prietenă cu Fanciotti de mulţi ani. Acum nu mai este vorba de dragoste. Asta a fost la început. Astăzi sînten doi oameni care se ajută să supravieţuiască. Nu-ţi ascund că am şi eu unele necazuri. Dar astea te interesează mai puţin. Eu însă aş vrea să ştiu ce vei face cu el după ce îl vei găsi.

Era o întrebare teribil de grea. Italienii făcuseră un tîrg cu el, dar Interpolului şi poliţiei elveţiene puţin le păsa de asta. El comisese suficiente delicte în afara Italiei şi în Elveţia, bineînţeles, pentru care trebuia să fie judecat şi condamnat, conform legii. Deci trebuia arestat. Or, dacă îi spuneam asta, Nicole nu m-ar fi ajutat cu nimic. Ba dimpotrivă… Cine ştie ce era în stare să facă sau să-mi facă. O ştiam destul de hotărîtă şi n-ar fi ezitat să… dar mai bine să nu mă gîndesc la asta. Nu ştiam ce să-i răspund.

— Vezi, Nicole, nu eu hotărăsc în treaba asta. Important în momentul de faţă mi se pare altceva. Fanciotti trebuie păzit să nu fie asasinat. Asta trebuie să ne preocupe pe noi acum. Înţelegi?

— Înţeleg.

— Şi pentru asta eu trebuie să ştiu unde se află ca să-l pot apăra, în orice clipă el poate fi găsit de mafioţi şi lichidat. De asta ar trebui să te temi în primul rînd. Şi tocmai de aceea am nevoie de ajutorul tău. Să-mi spui unde este în clipa de faţă. Vreau să vorbesc neapărat cu el.

— Aş vrea să-ţi spun că…

Dar Nicole nu mai apucă să continue, pentru că în faţa noastră apăru un individ cu pistolul în mînă, care ne ordonă:

— Sus mîinile şi nici o mişcare, altfel vă împuşc pe loc.

Ne-am conformat. În aceeaşi clipă am aruncat o privire pe geam, în sufragerie cineva îl dezlega pe tipul întins pe duşumea. Nu mai era nimic de făcut. Acum erau trei contra unu. Pe Nicole n-o mai puneam la socoteală. În scurt timp în balcon apăru insul pe care îl imobilizasem eu după ce Nicole îl lovise.

— Tu vii cu noi, arătă el spre Nicole, iar tu – se întoarse spre mine – să nu încerci să ne urmăreşti. Dacă faci ceva, o s-o pupi pe asta rece. Ai înţeles?

Nu-mi trebuia nici un efort ca să pricep. Altceva nu înţelegeam eu în clipa aceea. Prea se ştia tot. Ce făceam, unde eram eu în, fiecare clipă, ca şi cum eu însumi le dădeam raportul despre fiecare mişcare.

Doi dintre ei o încadrară pe Nicole şi ieşiră în curte. Al treilea rămase cu pistolul aţintit asupra mea. Se apropie încet de mine şi mi-l luă pe al meu. Apoi se îndreptă rămînînd cu faţa la mine.

— Stai pe loc că dai de dracu'. E clar?

Cînd ajunse în curte, se întoarse şi o luă la fugă. S-a auzit imediat un zgomot de motor. Am alergat în curte, dar maşina dispăruse deja după prima curbă a drumului. Nu mai era nimic de făcut. M-am repezit la telefon, apoi m-am răzgîndit. Am ieşit în fugă, îndreptîndu-mă spre vila lui Meunier. Geamurile erau întunecate. Nu venise încă.

Ce era de făcut? Mă străfulgeră deodată o întrebare: oare de ce nu mă lichidaseră cei trei? Avuseseră o ocazie excelentă. De vreo două ori încercaseră doar. Se răzgîndiseră între timp? De ce? Intervenise ceva? Nu pricepeam nimic. Mă îngrijora soarta lui Nicole, dar măcar ştiam de ce o luaseră: ca s-o strîngă cu uşa să le spună unde este Fanciotti.

Se auzi zgomotul unei maşini. Era Meunier. De cum mă văzu, îşi dădu seama că s-a întîmplat ceva grav. L-am pus repede la curent cu cele petrecute.

— Hai repede în maşină. Jos, lîngă pod, m-am încrucişat cu un Opel roşu.

— Crezi că-i mai poţi ajunge?

— Să vedem.

Pornirăm în mare viteză. Meunier vorbi prin radio cu poliţia şi dădu datele necesare.

— Sper să aibă timp să-i intercepteze înainte de a dispărea prin cine ştie cotlon din munţi.

Ajunşi jos în sat, Jean opri la postul de poliţie. Deja din direcţii diferite plecaseră spre Drans mai multe maşini. Pentru a părăsi zona existau, de fapt, două posibilităţi: cele două sensuri ale şoselei ce traversa satul. La prima vedere era simplu. Mai erau însă şi drumuri secundare care urcau în munţi. Normal ele se opreau undeva sus. Meunier se decise s-o ia spre Martigny.

— Au acolo o legătură. Mi-a ajuns la ureche cîte ceva despre un ins cam suspect.

Goneam în mare viteză. Ajunşi la o cotitură, văzurăm o maşină a poliţiei oprită lîngă un Opel roşu. Meunier frînă. Coborîrăm şi ne apropiarăm. Un poliţist ne ieşi în întîmpinare.

— Am găsit-o aici abandonată.

Meunier fluieră a pagubă.

— Bine lucrat. Au făcut o transbordate. Au luat altă maşină. V-aţi întîlnit cu cineva pe şosea?

— Nu. Am fost foarte atenţi.

— Înseamnă că au luat-o pe unul din drumurile care urcă în munţi.

— Aş avea o întrebare, intervenii eu. Se poate ieşi din zonă pe unul din aceste drumuri? Adică să treci muntele şi să cobori pe cealaltă pantă spre o altă şosea?

— De aici unde ne aflăm sînt doar două drumuri, îmi răspunse poliţistul. Unul este accesibil pentru maşini doar vara. E foarte îngust şi primejdios. Îl ştiu numai localnicii. Nici eu nu m-aş prea încumeta. Celălalt se opreşte la o cabană în munţi, deci nu ne interesează.

— Am putea încerca şi noi?

Poliţistul ezită să-mi răspundă.

— Atunci aţi putea telefona să fie aşteptaţi pe partea cealaltă a muntelui, în vale, unde iese drumul? E de presupus că dă într-o şosea.

Meunier încuviinţă şi se duse la maşină. L-am auzit dînd comenzile necesare. Revenind, îmi spuse:

— Cred că nu ţi-am spus ceva important. Enrico Mancini era chiar Enrico Mancini. Am verificat. Probabil că dumneata – ca de altfel şi eu – ai crezut că este Orlando Fanciotti.

— Deci l-au asasinat crezînd şi ei acelaşi lucru.

— Posibil. Au ucis un nevinovat. Mă miră totuşi confuzia asta. De obicei mafioţii merg la sigur.

— Mă roade o bănuială. Nu cred să fie o confuzie, tocmai că de obicei ei nu greşesc cînd e vorba de o răfuială sau de o răzbunare. Bietul Mancini era totuşi, într-un fel, amestecat în treburi necurate. Am aflat că era foarte tăcut pe drum. Parcă preocupat de ceva. Apoi, el a fost cel care a propus vizita la mănăstire. Probabil avea acolo o întîlnire. Sau fusese chemat… Cred că pe el au vrut să-l omoare. De ce? încă nu ştim.

— S-ar putea să ai dreptate. Hai să mergem repede la Drans.

Cînd am ajuns, i-am găsit pe toţi agitati. Erau speriaţi de dispariţia lui Nicole. Le-am spus ce s-a întîmplat, după care Meunier la comunică cu o voce autoritară:

— Nimeni nu va părăsi vila în noaptea aceasta. Este un ordin. Poate că trebuie să mă prezint.

După ce le spuse cine este, toţi rămaseră ca nişte stane de piatră. După toate nenorocirile din ziua aceea, prezenţa poliţiei îi paraliza total.

— Eu voi dormi în noaptea asta aici. Şi, dacă nu aveţi nimic împotrivă, şi domnul John Barker. Puteţi avea deplină încredere în el.

Înainte de culcare i-am cerut lui Meunier un pistol. Nu puteam rămîne noaptea aici cu mîinile goale.

CAPITOLUL X

Trebuia să-mi intru în rol. Înghiţisem destule, prefacîndu-mă că nu observ nişte treburi suspecte. Îmi cam pierdusem răbdarea. Aveam deja bănuieli care trebuiau verificate. Îi făcui lui Meunier un semn discret să mă urmeze. Ajunşi afară, îi spusei:

— Dacă n-ai nimic împotrivă, aş vrea să preiau iniţiativa.

— Adică?

— Îi strîngem puţin cu uşa pe toţi ăştia de aici. Sînt convins că nu s-au adunat din întîmplare. Pe toţi îi leagă ceva. Sigur, e posibil ca printre ei să fie un trădător.

— Trădător? Nu prea înţeleg.

— Lasă că îţi explic eu mai tîrziu. Pînă una alta vreau să-ţi arăt ceva.

Am luat-o înainte, am ocolit vila pînă am ajuns în spatele ei. În fundaţia de beton se vedea un dreptunghi metalic care marca o uşă, şi ea de beton.

— O vezi? l-am întrebat pe Meunier.

— Da. Şi ce-i cu asta? E adăpostul antiatomic. E un lucru obişnuit în Elveţia. Dacă nu vrei să ţi-l faci cînd îţi construieşti casa, atunci plăteşti o taxă pentru adăpostul atomic comun.

— Mulţumesc de informaţie. Mai bine să vedem dacă e închisă uşa.

Verificarăm şi era închisă.

— Şi care-i problema?

— Cred că există o intrare şi prin interior. Probabil o scară ce dă la subsol.

— Putem verifica.

Intrarăm în sufragerie; Toată lumea tăcea. M-am decis să-i iau tare.

— Cred că a venit momentul adevărului. Cine sînteţi de fapt dumneavoastră şi ce căutaţi aici?

Speriaţi, se ridicară cu toţii în picioare, dar nimeni nu spunea nimic. Se uitau unii la alţii, apoi îşi pironeau privirile în duşumea. Din cînd în cînd, cîte unul îmi arunca pe furiş o privire de fiară hăituită.

— Bine. Eu am puţină treabă. Vă las deci un timp de gîndire, le-am comunicat cu o voce care nu prevestea nimic bun.

Îi făcui semn lui Meunier.

— Rămîi aici cu ei. O să lipsesc puţin, îi şoptii eu.

Fără să mai zăbovesc, am intrat în bucătărie. Aici nu fusesem niciodată. Am privit în jurul meu. Exista aici tot ce-ţi trebuia: plită electrică, plită cu lemne, într-un dulap toate condimentele şi mirodeniile posibile, vase, farfurii, ceşti, în sfîrşit tot ce aveai nevoie. Dar nu asta mă interesa pe mine. Pe peretele din faţă, între dulap şi plita electrică, era o perdea de pluş. Am tras-o într-o parte şi am văzut o uşă. Am încercat s-o deschid. Era încuiată. M-am gîndit că cheia trebuie să fie pe undeva prin preajmă. Am căutat-o şi pînă la urmă am găsit-o. Era atîrnată într-un cui în spatele dulapului de vase. Cînd am deschis uşa, am văzut ceea ce mă aşteptam să văd: o scară care cobora Ia subsol. Mi-am scos pistolul şi am început să cobor. Jos am găsit un întrerupător. Am aprins lumina. Eram într-un mic hol de unde dădeau trei uşi. Am încercat-o pe prima şi am intrat. Era o baie. A doua uşă, foarte grea, dădea în adăpostul atomic. Încăperea avea toţi pereţii din beton. Pe o etajeră se aflau tot felul de unelte de bricolaj. M-am întors în hol şi am

încercat cea de a treia uşă. Am pătruns într-o încăpere mare care avea doar un mic gemuleţ. Probabil de aici văzusem eu lumina, într-un colţ se găsea o masă de pingpong strînsă, rezemată de perete. În celălalt colţ era o saltea acoperită cu un cearceaf şi o pătură. După cum arăta aşternutul, era evident că acolo dormise de curînd cineva. Am dat perna la o parte şi am găsit o pijama bărbătească. Deci insul care dormise aici părăsise în grabă încăperea din moment ce îşi uitase pijamaua. Am privit în jur în speranţa că voi mai găsi ceva. Nu mai era nimic care să mă intereseze. M-am întors în baie. Sub chiuvetă se afla un coş de plastic. Mi-a atras atenţia un tub gol de pastă de dinţi. L-am luat. Purta marca unei cunoscute firme italiene. M-am gîndit ia Fanciotti. Probabil el locuise aici o vreme. Ar fi trebuit să acţionez mai repede, mi-am reproşat eu cu ciudă. Acum era prea tîrziu. Am urcat şi am intrat în sufragerie. I-am găsit pe toţi strînşi într-un colţ. Meunier stătea pe un scaun. Aşezase pistolul pe masă, la vedere. Probabil ca să-i intimideze. Era furios. M-am decis să fac pe durul.

— Drăgălaşilor, a venit vremea să daţi din voi tot ce ştiţi. Altfel o încurcaţi. Am găsit culcuşul lui Fanciotti. Fără el, însă. Aşa că poate îmi spuneţi voi unde l-aţi evacuat. Sînt foarte grăbit, deci vă rog să vorbiţi repede. M-am întors spre Duval, care părea cel mai înspăimîntat, deci cel mai vulnerabil. Mă privi speriat.

— Te ascult, domnule Duval.

Ascultam degeaba. N-aveam ce auzi. M-am îndreptat spre Hans Muller.

— N-am ce să vă spun. Eu nu ştiu despre ce vorbiţi.

— Ei, nu mai spune? Chiar nu ştiţi ce aş vrea eu să aflu?

— Nu, îmi replică el cu o ostilitate nedisimulată.

Michel Duvidier se apropie de mine, cu privirea aceea duşmănoasă pe care i-o ştiam.

— Poate mai întîi ar trebui să ne spuneţi cine sînteţi dumneavoastră şi cu ce drept ne supuneţi acestui interogatoriu.

— Ar trebui să vă fie clar că aici eu pun întrebări. Şi domnul Meunier, care deja s-a prezentat. Cît priveşte identitatea mea, o veţi afla mai tîrziu. Consideraţi că întrebările vi le-ar pune domnul Meunier, în calitatea sa oficială.

Acesta încuviinţă, dînd din cap.

— Deci, unde este acum Fanciotti? întrebă el.

Iarăşi tăcere. Începeau să mă exaspereze. O privii pe Helene Berger.

— Poate mă ajutaţi dumneavoastră, doamnă.

— Aş vrea să vă pot fi de folos, dar nu am cu ce, îmi răspunse ea zîmbind galeş.

— Domnule McGoven? Sper că aveţi dumneavoastră mai multă bunăvoinţă.

Poate că ar fi avut, însă era prea beat ca să mi-o poată arăta. Bîlbîi ceva, însă, evident, n-am înţeles nimic.

— Dacă aşa stau lucrurile, o să încerc să vă ajut eu. Deci l-aţi adus aici pe Fanciotti ca să-l ascundeţi. Cînd aţi văzut că mafioţii au început să mişune prin împrejurimi şi că s-au întîmplat atîtea lucruri, care au culminat cu uciderea lui Mancini, l-aţi mutat în altă parte, ca să-l puneţi la adăpost. Ceea ce nu ştiţi însă este că şi eu vreau să-l salvez. Că domnul Meunier ar vrea sa-i pună cîteva întrebări, asta e altă poveste. Apoi – nu-i aşa? — nişte întrebări nu pot ucide. Iar ca un om să poată răspunde la nişte întrebări trebuie să fie viu. Deci, în ultimă instanţă, nici domnul Meunier nu-i vrea răul. Aşadar, ar trebui să fiţi alături de noi, să colaborăm.

Îmi răceam gura de pomană. Nici unul nu era dispus să vorbească. Ori le era frică, ori nu aveau încredere în noi. Îl privii pe Meunier, făcîndu-i semn să zică şi el ceva. Se conformă:

— În cazul acesta vă voi aresta pe toţi. Poate aşa vă veţi hotărî mai repede să vorbiţi. Pînă va veni o maşină să vă ia, veţi rămîne cu toţii în vilă. Nimeni nu are voie să iasă în curte.

Am părăsit încăperea. Ajunşi afară, îmi spuse:

— Vorbesc ei pînă la urmă. Pe mine însă mă preocupă Nicole.

— Eu sînt chiar foarte îngrijorat.

— Te înţeleg, îmi zîmbi subţire Meunier. Mă duc să dau un telefon. Poate au aflat ceva. Dumneata rămîi aici. Cine ştie dacă nu le trece prin cap s-o şteargă. Sînt speriaţi rău.

— Nu atît speriaţi, cît solidari. Toţi au cîte ceva de ascuns. Ştiu că dacă vorbesc, o încurcă.

Meunier plecă aproape alergînd. Eu m-am aşezat pe băncuţa din faţa vilei. Trebuia să acţionez, dar cum? Prin nu ştiu ce asociaţie de idei mi-am amintit că în prima seară cînd venisem aici, invitat de Nicole, mai erau încă doi inşi, soţ şi soţie, localnici.

Aveau casa jos, în Drans. Mi-am amintit şi numele omului: Livio Sarazin. Din cîte am observat atunci, erau buni prieteni cu Nicole şi cu Helene Berger. Trebuia neapărat să vorbesc cu ei. Poate ştiau ei ceva şi erau dispuşi

să vorbească. Îl zării pe Meunier, apropiindu-se. I se citea pe chip că nu aflase nimic.

— Nici o veste. Au aşteptat pe partea cealaltă a muntelui, unde iese drumul. Degeaba. Au urcat şi ei drumul, au coborît pe partea asta unde a fost abandonată maşina. Nu i-au găsit. Parcă i-a înghiţit pământul.

— Dar drumul ăsta nu se întîlneşte în munţi cu altul?

— Există un mic drumeag care se termină în pădure la o cabană. Au fost şi acolo. Nu era nimeni. Cabanierul nu i-a văzut.

— Ştii ce cred eu? Că nici nu au urcat în munţi. Pur şi simplu au pornit pe şosea şi s-au ascuns cu maşina undeva în pădure, aşteptînd să treacă poliţia, după care au luat-o frumuşel spre Martigny. Spuneai că ştii pe cineva suspect acolo, care are are legături cu Mafia.

— Tipul e pus sub observaţie, dar pînă acum nu s-a semnalat nimic.

— Nu era obligatoriu să meargă la el acasă. Se puteau întîlni în altă parte. Un telefon şi gata, stabileau locul de întîlnire şi ori mergeau mai departe, ori o ascundeau pe Nicole undeva.

— Plauzibil. De fapt nici nu era neapărat nevoie să se vadă cu individul ăsta.

— Să-ţi spun ce mi-am amintit adineaori. În prima seară cînd am fost aici, mai erau două persoane: soţii Sarazin.

— Da, îi ştiu. Vin des pe aici.

— Nu cumva l-au plasat pe Fanciotti la ei?

— Greu de crezut. Au casa chiar în centrul satului. Dar, mai ştii? Să le facem o vizită.

— De acord.

În momentul acela se auzi un zgomot de motor şi curînd îşi făcu apariţia un Citroen cam hodorogit care opri în faţa vilei. Din maşină coborî un tip îmbrăcat caraghios, cu un costum cadrilat, cu ghete albe şi în cap cu un imens sombrero. Se vedea de la o poştă că e un amestec de rase sud-americane. Mustăcioara subţire îi dădea un aer de frizer cu mandolină. Ne salută respectuos, aplecîndu-se exagerat de mult, cu sombrero-ul în mînă, apoi ne vorbi într-o franceză imposibilă:

— Eu caut la casa de doamna Nicole Koller.

— Aici este, îi răpunsei eu, abia stăpînindu-mi rîsul.

— Sintem bucuros că găsit la casa. Este aici?

— Casa este.

— Nu, dacă doamna este?

— Ea nu este.

— Dar unde este?

— A plecat într-o călătorie, pînă la Martigny.

— Aha! Şi sta mult?

— Destul de mult. Cu cine avem onoarea?

— Matteo Salinas. Sintem prieten la doamna Nicole. Puteam aştepta la dînsa?

— Cred că veţi aştepta degeaba. Nu se va întoarce prea curînd. De unde veniţi?

— Eu vin de la-Colombia.

— Şi aţi bătut atîta drum numai ca s-o vedeţi pe doamna Koller?

— Nu, eu mai avut şi alte treburi la Elveţia. Dar cine sînteţi că întrebaţi multe la mine?

Ne-am înţeles din ochi cu Meunier. Şi-a luat un ton oficial şi i-a spus scurt:

— Ofiţer de poliţie Jean Meunier.

Micul columbian încremeni cu gura căscată.

Tipul trebuia luat iute:

— Iar eu sînt colaboratorul său. Am vrea foarte mult să ştim de ce aţi venit, de fapt, aici.

— Spus deja la dumneavoastră. Venit să vedere doamna Koller.

— Doar pentru atît? Spuneaţi adineaori că aveţi şi alte treburi în Elveţia. Poate le aflăm şi noi.

— Trebuie neapărat să vorbeşte?

— Trebuie, îi răspunsei apăsat.

Salinas se mai codi un pic, apoi îşi arboră iarăşi zîmbetul stupid.

— Eu facem comerţ.

— Şi cu ce anume?

— Cu parfume.

— Mai cunoaşteţi şi alte persoane în zonă? Vreau să spun aici în sat.

— Nu.

— Vreţi să poftiţi înăuntru?

Columbianul ezită. Interveni Meunier care înţelesese ce voiam.

— Vrem să faceţi cunoştinţă cu prietenii doamnei Koller.

Pe chipul lui Salinas reapăru spaima, dar, neavând ce face, se supuse.

Cînd am intrat în sufragerie, toţi erau adunaţi într-un colţ şi şuşoteau ceva. De cum ne-au văzut, s-a făcut linişte.

— Aş vrea să vă prezint un nou prieten al doamnei Nicole. Domnul Matteo Salinas.

Voiam să văd reacţia celorlalţi. Decepţie totală! Nici un fel de reacţie. De altfel, nici columbianul nu dădea semne că ar fi recunoscut pe careva. Am încercat totuşi să-i stimulez.

— Nu-l cunoaşte nimeni pe musafirul nostru?

Tăcere. Îi privii pe rînd. Toţi dădură din cap, semn că nu-l cunosc. Ce era de făcut? Să-i las să plece? Sigur, tipul părea un ins caraghios şi inofensiv. Dar mai ştii? De ce apăruse tocmai aici şi acum? Pînă la urmă m-am decis:

— Domnule Salinas, vreţi să aşteptaţi puţin afară?

Omul încuviinţă şi ieşi din încăpere. M-am întors spre ceilalţi:

— Sînteţi siguri că nu l-aţi văzut niciodată pe individul acesta?

Mi-au răspuns aproape în cor:

— Nu. Nu l-am văzut niciodată.

Tocmai mă pregăteam să le atrag atenţia că n-are rost să mă mintă, cînd am auzit un zgomot de motor. M-am repezit afară. Maşina lui Salinas o luase din loc. Meunier, care venise după mine, îmi spuse enervat:

— N-are nici o şansă să scape. Dau un telefon în sat. O să-l aştepte jos. Spre Drans nu există decît acest drum. Nici o bifurcaţie sau vreun drum secundar.

Se duse în fugă la maşina lui. Deci Salinas nu era aşa de nevinovat cum voia să pară. Altfel n-ar fi încercat să dispară. După ce îl vom recupera, va trebui strîns cu uşa, mi-am zis eu. Cînd se întoarse Meunier, îi propusei:

— Tot va trebui să cobori în sat după Salinas. Treci şi pe la familia Sarazin. Cine ştie, poate afli ceva. Eu rămîn să-i păzesc pe ăştia.

— E nevoie să aducem pe cineva să le poarte de grijă,

— Exact. Să mă pot mişca şi eu de aici.

— Să ştii însă că eu nu cred că Fanciotti este la familia Sarazin. Cred că e deja departe, foarte departe de acest loc.

— Să nu ne pripim, Meunier. Te aştept aici. Sper să nu se întîmple nimic pînă te întorci.

— Fii atent. N-ar fi exclus să avem şi alte surprize. Supraveghează şi drumul care duce în sus, spre Vichere. Se poate ajunge aici şi din partea aceea. Aşa că ţi-aş propune să stai în curte.

— O.K. Oricum, prietenii noştrii nu sînt deocamdată dispuşi să vorbească.

Meunier urcă în maşină şi porni spre Drans.

Am urcat pe colina din spatele vilei de unde se vedea bine drumul spre Vichere şi m-am aşezat pe iarbă, lăsînd pistolul la îndemînă.

CAPITOLUL XI

Stăteam cam de o oră întins pe iarbă. Începusem să mă plictisesc. Priveam spre pădure şi deodată văd coborînd de după o cotitură un automobil. M-am ascuns după cei cîţiva brazi mărunţi din preajmă. Maşina se apropia de vilă şi cînd a ajuns în dreptul ei s-a oprit. Din ea a coborît un tip, apoi al doilea. Aveau mîinile în buzunare şi asta nu-mi plăcea deloc. Se îndreptau spre vilă, aruncînd priviri în dreapta şi în stînga. Trebuia să fac ceva. Am luat o pietricică de la rădăcina unui brad şi am aruncat-o în spatele celor doi inşi ce se apropiau de mine fără să mă vadă. Piatra a căzut făcînd un zgomot destul de puternic. Cei doi se întoarseră, scoţînd pistoalele. Îmi era suficient.

— Sus mîinile, băieţaşi! Aruncaţi repede pistoalele că o să vă ardă degetele.

Tipii erau meseriaşi. Unul din ei se răsuci fulgerător pe călcîie şi i-am văzut pistolul îndreptat spre mine. Nu l-am lăsat să cugete prea mult şi am tras fără ezitare. Pistolul i-a zburat în aer în timp ce el urla de durere. Cred că i-am şifonat puţin oasele de la mînă. Între timp celălat individ se aruncase la pămînt, rostogolindu-se de cîteva ori în vale. Voia să ajungă în spatele saunei. N-a mai apucat însă. Din spatele meu s-a auzit o împuşcătură şi l-am văzut cum încremeneşte cu faţa în sus. M-am întors şi cine şedea cu pistolul în mînă? Gaston Duval! Îmi spuse rîzînd:

— Cred că l-a adormit de tot.

Nu-mi venea să cred. Tinerelul frivol, iubitor de femei şi de vin, să fi izbutit aşa ceva? Pentru ce făcuse el se cuvenea să ai o anumită experienţă. Îl priveam uimit. O făcuse cu sînge rece, iar acum mai şi rîdea. Parcă ghicindu-mi gîndul, îmi spuse amuzat:

— Hai, şefu', chiar mă credeai cu dinţi de lapte?

Îmi veneau în cap o mie de întrebări. Le-am lăsat pentru mai tîrziu. M-am apropiat de cel pe care-l ochisem eu. Mîna în care ţinuse pistolul era însîngerată. I-am luat arma şi l-am percheziţionat. Eram un om păţit. Nu se ştie niciodată cîte pistoale poate avea un asemenea individ. Bineînţeles, şi ăsta mai avea unul. I l-am luat. Cît despre al doilea ins, Duval avea dreptate:

îl adormise de tot, adică îl împuşcase exact în frunte. M-am întors spre veselul june:

— Poate îmi spui şi mie, domnule Duval, pentru cine mama dracului lucrezi? Ca să ştiu şi eu cum stau?

— Încă n-a venit vremea, domnule Barker, sau cum te-oi fi numind dumneata de fapt. Deocamdată e bine că ai scăpat cu viaţă.

— Mulţumesc. Poate totuşi stabilim la ce echipă jucăm fiecare.

— Pînă una alta avem un adversar comun. Aşa că împotriva lui trebuie să luptăm.

— Deci refuzi să-mi spui cine eşti de fapt?

— Nici n-are importanţă.

— Bine. Stai dumneata aici pînă dau telefon la poliţie.

Încuviinţă fără să scoată vreun cuvînt.

Ajuns la mine, în vilă, am sunat la poliţie. Am format apoi numărul lui Cooper. Nu-l mai sunasem de mult. Nu răspundea nimeni. Am sunat pe omul de legătură de la Martigny şi i-am relatat foarte scurt ce se întîmplase. L-am rugat să-i comunice lui Cooper că aştept să mă sune.

M-am dus în baie, m-am spălat cu apă rece pe faţă, apoi mi-am turnat puţin whisky şi mi-am aprins o ţigară. Simţeam, în sfîrşit, că am făcut o treabă bună. Începeam să fiu în elementul meu. Avusesem prea multă răbdare şi înghiţisem prea multe minciuni. Acceptasem să joc acest rol, dar regulile jocului nu se mai respectau. Mi se promisese că va fi trimis un om să mă ajute. Unde era acest om? Unde mama dracului hălăduia acest Schlesinger, parcă aşa îl chema? Ceva-ceva începusem să înţeleg. Urma să verific un lucru care mă obseda de mult. Mi-am adus aminte de un prieten care locuia la Geneva.

Am ieşit din casă şi în timp ce mă îndreptam spre vila lui Nicole, am văzut o scenă uluitoare.

Helene Berger îl bandaja cu grijă pe cel pe care îl împuşcasem eu în mînă, în timp ce Duvidier ţinea pistolul aţintit spre el. M-am oprit să văd mai bine ce se întîmplă. Am întors capul spre vila lui Nicole şi i-am văzut şi pe ceilalţi privind scena. Iarăşi am avut senzaţia că nu ştiu decît o mică parte din ceea ce ar fi trebuit să ştiu pentru ca să pot face ce aveam de gînd. M-am adresat lui Duvidier:

— Cam multe pistoale pe aici, nu vi se pare?

Ca de obicei, îmi aruncă o privire duşmănoasă şi brusc izbucni în rîs. Să vezi şi să nu crezi.

— Dar ce-aţi vrea să facem? Să ne lăsăm omorîţi ca nişte miei nevinovaţi?

— Nu ştiu cît de miei sînteţi, dar prea nevinovaţi nu-mi păreţi.

— Depinde cum o iei sau din punctul cui de vedere priveşti lucrurile.

— Eu le-aş privi aşa, mai legal. De pildă, l-aş întreba pe domnul Duval dacă a cîştigat cumva vreun concurs de tir.

Duval, care urmărea discuţia, ripostă prompt:

— Am permis port-armă şi am concurat la tir.

— Mulţumesc pentru informaţie.

Era clar că discuţia asta nu ducea nicăieri. Am privit spre Helene Berger. Terminase cu bandajul. Am ezitat puţin, dar am riscat o întrebare la care nu mă aşteptam să-mi răspundă careva. M-am adresat tuturor:

— Îi ştiţi pe ăştia doi?

Ca la un semn, m-au ţintuit cu toţii cu priviri tăcute şi încruntate. Erau solidari, aşa cum îi ştiam. Nu era nimic de făcut. N-avea rost să mă enervez de pomană. Doar mă aşteptam la o asemenea reacţie. M-am apropiat de cel rănit.

— Am şi eu o curiozitate: cum te cheamă şi cu ce treburi pe aici?

Iar vorbeam de unul singur. Tipul mă privea inexpresiv de parcă nici n-ar fi auzit întrebarea mea. Îmi venea să-l pocnesc, dar omul era, totuşi, rănit. Pe celălalt n-avea rost să-l mai întreb. Era adormit întru Domnul. Tocmai mă gîndeam cît de util mi-ar fi fost Meunier, cînd auzii o maşină apropiindu-se. Era chiar el, însoţit de doi poliţişti. Privi în jur şi părea că a înţeles rapid ce se petrecuse. Explicaţia mea a fost scurtă.

— Exact ce bănuiam că o să se întîmple.

— Da. Dumneata le prevezi pe toate şi totdeauna.

— Lasă prostiile, Barker. Ne aşteaptă clipe grele. Abia de acum încolo începe balul.

— Nu vreau să te contrazic. Deocamdată ia-i pe ăştia doi de aici. Vezi ce faci cu cel viu. Poate scoţi ceva de la el.

Meunier dădu ordine celor doi poliţişti care se executară prompt. Îl urcară pe cel mort în maşină, iar celui viu îi puseră cătuşele la mîna teafără şi porniră cu maşina spre Drans. Înainte de plecare, Meunier încercase să afle ceva de la cel rănit, dar nu obţinu nimic. Lucru de care eram sigur.

— Sînt probabil nişte simpli executanţi.

— Ai reuşit să ajungi la familia Sarazin?

— Da. Nu ştiu nimic de Fanciotti. Ba mai mult, nici n-au auzit de o asemenea persoană. Par oameni serioşi şi nevinovaţi.

Am dat din cap exasperat.

— Aici nimeni nu ştie nimic sau pur şi simplu tace. M-am săturat de discreţia asta. Cred că ar trebui să folosesc metode mai tari.

— Adică ce vrei să faci?

— Lasă că ai să vezi.

Meunier mă privi intrigat. Adevărul e că îmi cam pierdusem răbdarea.

— Sper totuşi că ai să mă tii la curent cu intenţiile pe care le ai.

— Normal. Ai ceva veşti despre Nicole?

— Nimic. Poliţia scotoceşte peste tot, dar n-a dat de nici o urmă.

— Cum poate să dispară o maşină, cu patru oameni înăuntru, pe un drum de munte care nu are decît o singură ieşire spre şosea?

— Ţi-am mai spus. Nu este exclus să nici nu fi urcat în munţi. Poate au stat ascunşi undeva în pădure şi au plecat după ce au văzut maşina poliţiei trecînd.

— Mă rog… Ziceai de un tip suspect, la Martigny, colaborator al Mafiei. Poate… cine ştie…

— Şi ăsta a dispărut. Locuinţa e părăsită.

— Măi să fie! Ăştia dispar chiar toţi?

— Ce te miri? Doar ai destulă experienţă cu Mafia.

— Pe mine mă intrigă altceva. Ăştia parcă ar şti în orice clipă ce gîndim, ce spunem, ce facem, unde sîntem, unde avem de gînd să mergem şi asta chiar înainte de a pleca la drum. Parcă le-ar da cineva raportul. Asta mă scoate din sărite. Tare mi-e teamă că aici, lîngă noi, e cineva care le transmite toate informaţiile necesare. Aş da nu ştiu cît să aflu cine este această persoană. Cred că dacă aş şti-o, aş rezolva totul mai repede decît ţi-ai putea închipui.

Meunier mă privi uimit.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar cum să dibuim persoana?

— Deocamdată nu ştiu. Simt însă că nu e departe clipa cînd voi prinde unul din capetele firului care leagă toate aceste întîmplări ciudate din ultima vreme. În fine. Cu ăştia ce dracu’ facem? Îi ţinem grămadă aici?

— Ai vreo altă idee?

— N-am. Deja m-am plictisit de ei. Auzi, nu mi-ai spus nimic de columbianul nostru caraghios.

— Nici n-am ce să-ţi spun. L-am aşteptat jos, în Drans. Are actele în regulă. E negustor de parfumuri.

— Şi drogurile sînt parfumuri în felul lor. Te fac să te simţi bine.

— Lasă glumele. Pe bune e negustor de smacuri. Ne-a arătat nişte hîrtii în acest sens. Pare curat.

— Bun. Şi ce căuta aici?

— Simplu. Venise s-o vadă pe Nicole.

— Aşa, i se făcuse deodată dor de ea?

— Ce ai cu omul? S-au cunoscut întîmplător la Lugano. Ce-i aşa neobişnuit în asta?

— Ascultă, Meunier. Ce legătură poate să fie între o mîndreţe de femeie ca Nicole şi acest caraghios columbian, mic şi stupid?

— Te pomeneşti că eşti gelos pe el!

— Hai că mă enervezi! Nu e vorba de aşa ceva. Pe mine mă intrigă toată povestea asta. Pocitania a venit cu un scop aici. Nu ştiu ce parfumuri vinde sau cumpără ăsta, dar mie Columbia îmi spune ceva, înţelegi?

Meunier făcu ochii mari.

— Vrei să spui că…

— Exact. Pe piaţa drogurilor Columbia parcă înseamnă ceva, nu? Sau face pe prostu'?

— Mai ştii? Hai, nu fi arţăgos!

— Tu ce crezi? Baţi atîta drum pînă în Europa ca să vinzi nişte sticluţe mirositoare?

— Să ştii că tipul nu figurează în nici o evidenţă de-a noastră. Plus că are toate actele în regulă, aşa cum ţi-am mai zis.

— Asta nu-mi spune nimic. Am mai văzut eu din ăştia. O fi din categoria intermediarilor. Ăştia nu pun niciodată mîna pe vreun drog, nu poartă marfa la ei, nu au arme. Ei doar aranjează tîrgurile, deschid calea, negociază preţurile, furnizează informaţiile cui trebuie apoi dispar. Bineînţeles, după ce îşi încasează comisionul. N-au cazier, nu apar în faţă, nimeni nu-i ştie, circulă sub nume false, n-au locuinţă stabilă şi după ce-şi fac plinul se dau la fund şi trăiesc pînă la adînci bătrîneţi din agoniseala făcută. Dacă sînt discreţi, mor de moarte bună.

— Nu te contrazic. S-ar putea să fie unul din ăştia.

— L-aţi percheziţionat cu grijă?

— Da.

— Nimic deosebit? De pildă, o agendă cu numere de telefon.

Meunier zîmbi subţire.

— Da, avea un mic carneţel, de fapt o agendă improvizată. Poftim!

Am luat carneţelul şi am început să-l răsfoiesc.. Erau multe numere de telefon şi adrese ale unor firme. Trebuia s-o examinez cu atenţie. Deocamdată mă preocupa însă altceva, care mi se părea mult mai urgent.

— Îmi spuneai că tipul suspect de la Martigny a dispărut.

— Da. Locuia într-o mică pensiune la marginea oraşului.

— Şi n-aţi găsit nimic pe acolo?

— Nici o urmă.

Îmi trăzni o idee:

— Ai telefonul de acolo?

— Nu, însă îl putem afla.

Meunier se duse la maşină şi vorbi cu cineva prin radio.

— O să mi-l comunice repede. Nu-i nici o problemă. Dar de ce te interesează?

— Am să-ţi explic mai tîrziu. S-a aflat ceva nou despre moartea lui Mancini?

— N-am primit nici o veste.

— Bănuiesc că minunata voastră poliţie s-a interesat măcar de identitatea oaspeţilor lui Nicole.

— Desigur. O să-ţi dau curînd fişele lor. Ai vreo bănuială?

— Am mai multe. Deocamdată vreau să aflu care dintre ei sînt curaţi şi care nu. Poate aşa o să mă dumiresc şi eu cine cu cine joacă. Pînă una alta, îţi propun pentru la noapte o escapadă.

— Opa! Escapadă? Unde?

— Eu vorbesc serios. Prin preajma familiei Sarazin.

— Tot crezi că acolo poate fi ascuns Fanciotti?

— Nu sînt foarte sigur. Oricum nu e departe. Simt că e pe aici pe undeva.

— Bine. Cînd vrei să piecăm?

— Mai tîrziu. Pe la zece şi ceva. Sper că o să avem oameni de pază pentru aici.

— Da, se vor întoarce cei doi poliţişti.

Şi într-adevăr apăru maşina. Meunier le dădu dispoziţiile necesare.

— Hai la mine să mîncăm ceva.

— Tocmai voiam să te invit eu. Mi s-a făcut o foame…

— Aştept nişte telefoane, aşa că vei fi invitatul meu.

Ajunşi la vila lui, Meunier pregăti repede masa. Mîncarăm ca nişte oameni hămesiţi ce ne aflam şi băurăm cîte o bere. Telefonul sună şi Meunier îşi nota ceva în timp ce asculta.

— La pensiunea unde a stat tipul suspect care te interesează sînt mai multe telefoane. Uite, ăsta e numărul de la camera unde a stat individul.

Îmi întinse hîrtia pe care notase. Am avut imediat impresia că numărul îmi este cunoscut. Al cui să fie? Am deschis carneţelul lui Matteo Salinas pe care mi-l dăduse Meunier. L-am răsfoit febril şi, într-adevăr, la numărul ăsta figura numele: Gerard Nandet.

— Cum îl cheamă pe insul din Martigny?

— Gerard Nandet.

— Ăsta e! Micuţul nostru columbian îl are notat în agendă. Şi tu susţineai că e un biet caraghios venit în vizită de curtoazie la Nicole. Ăsta a venit cu treburi serioase aici, domnule.

Numărul de telefon era un indiciu şi dacă era adevărat ce credeam eu, însemna că sînt pe calea cea bună.

— Ce-ai zice să-i daţi drumul lui Salinas? Să vedem ce face şi unde se duce. Îl urmărim discret.

— Crezi că ne va duce la ţintă?

— Sper. Vă cereţi scuze că l-aţi reţinut, că a fost o greşeală… O să merg eu pe urmele lui. Nici nu e greu de recunoscut şi de urmărit Citroenul ăla al lui nenorocit.

— Şi cînd facem treaba asta?

— Mîine, că în noaptea asta avem treabă. Sînt în stare să fac un pariu.

— Ce pariu?

— Că în două-trei zile dăm de capătul firului.

— Nu uita că avem încă atîtea lucruri de rezolvat: asasinarea lui Mancini, răpirea lui Nicoie, dispariţia lui Fanciotti.

— Ştiu, ştiu. E suficient să deşirăm un ochi, că apoi se destramă toată ţesătura, mă dădui eu enigmatic.

Meunier mă privea amuzat, dar şi un pic intrigat.

CAPITOLUL XII

Se făcuse zece seara. Era momentul să plecăm.

— Mergem cu maşina pînă în sat, o parcăm undeva, într-un loc retras, şi de acolo mergem pe jos.

— De acord.

— Conduci tu operaţiunea, că ştii locurile mai bine.

— Va trebui să venim prin spatele casei. În faţă e prea multă lumină.

Am ajuns în vale şi, conform celor convenite, am lăsat maşina la intrarea în sat.

— Urcăm dealul, o luăm pe marginea pădurii, apoi coborîm chiar lîngă gardul curţii.

Am făcut precum a spus Meunier şi iată-ne ajunşi în spatele casei soţilor Sarazin.

— Sper să n-aibă cîine.

— Din cîte ştiu eu, nu, mă linişti Meunier.

— Să ne aşezăm aici, lîngă gard, propusei eu.

Aveam vedere spre geamurile din spate ale clădirii. Două din ele erau încă luminate. După vreo jumătate de oră lumina se stinse. Se părea că oamenii se culcaseră. Era o linişte deplină. Mai trecu o oră şi nu se întîmplă nimic.

Meunier îmi spuse încet la ureche:

— Cred că ne pierdem vremea degeaba, John.

— Nu se ştie încă. Lucrurile cele mai grozave se întîmplă de obicei după miezul nopţii.

Se făcu şi ora douăsprezece. În liniştea nopţii se auzi un zgomot ciudat, greu de definit. L-am privit întrebător pe Meunier. Părea şi el nedumerit.

— Ce dracu' a fost asta? mă întrebă el.

Am ridicat din umeri, vrînd să-i comunic că habar n-am.

Din nou se auzi ceva ce aducea cu zgomotul unui obiect greu tîrît pe pămînt. Ceva se întîmpla, dar nu ne puteam da seama din moment ce nu se vedea nimic. Părea un film la care s-a defectat imaginea şi se aude doar sonorul. Eram teribil de surescitat. M-am întors spre Meunier şi i-am şoptit:

— Eu intru în casă.

— Nu e încă momentul. Stai puţin să ne dumirim ce se petrece.

— Zgomotul se aude din partea cealaltă, din faţa casei. Acolo se întîmplă ceva.

— Să avem răbdare.

Iarăşi se auzi ceva. Acelaşi zgomot.

— Ăştia cară ceva. Ar putea fi o ladă împinsă pe iarbă.

Se făcu linişte.. Am stat aşa o bună bucată de vreme. Nu se mai întîmpla nimic. I-am făcut semn lui Meunier, apoi am sărit gardul şi am pătruns în

curte. Am rămas în umbră, la colţul casei. Am scos uşor capul să văd. Nu, nu erau halucinaţii ce vedeam: doi inşi cărau o ladă în care era un corp uman. Parcă vedeam un coşciug descoperit înainte de a fi înmormîntat. Nu ştiam ce să fac. L-am simţit în spatele meu pe Meunier. În clipa în care cei doi se pregăteau să ridice din nou lada, am sărit în faţa lor cu pistolul în mînă:

— Sus mîinile! Nici o mişcare, că vă trimit la străbunici!

Cei doi au încremenit cu mîinile pe ladă. Cînd m-am apropiat de ei, cei din stînga a sărit ca împins de un arc nevăzut, exact în direcţia mea. M-am ferit puţin şi în timp ce trecea razant pe lîngă mine, l-am lovit cu latul palmei în ceafa. A icnit scurt şi a căzut la picioarele mele. Celălalt a încercat să scoată un pistol, dar Meunier l-a lovit în plină figură cu o directă zdravănă. Cînd se părea că sîntem stăpîni pe situaţie, am auzit în spatele nostru o voce autoritară:

— Sus mîinile!

M-am prăvălit pe spate şi l-am apucat de picioare pe cel a cărui voce o auzisem. Făcuse imprudenţa să stea prea aproape de mine. A apucat să tragă un foc aiurea, pe al doilea n-avea cum să-l mai tragă. I-am tras un cot în burtă şi i-am răsucit braţul în care presupuneam că avea pistolul. Între timp Meunier îl liniştise pe celălalt. Al meu dădea semne că vrea să se ridice. L-am tratat cu blîndeţe în aşa fel încît s-a lăsat convins că e mai bine să stea întins la pămînt. Credeam că am scăpat, cînd numai bine m-a atacat al treilea. I-am tras un picior în burta. A căzut în patru labe. Îl lovisem probabil prea tare. Cum însă nu eram sigur că pot conta pe pasivitatea lui, i-am administrat o lovitură într-o zonă unde ştiam eu că poate fi liniştit orice bărbat. Între timp Meunier facea şi el ce trebuia. Îi mai altoise pe cei doi, ca să fie sigur că nu vom mai fi deranjaţi. I-am spus rîzînd:

— Ziceai că am venit degeaba!

— Dracu să mă ia dacă înţeleg… La aşa ceva chiar nu mă aşteptam.

— Ia priveşte coşciugul ăsta. Cine crezi că e înăuntru?

În lada din faţa noastră era întins un corp, un bărbat. Părea că doarme. Sau putea fi mort. M-am apropiat şi mi-am lipit urechea de pieptul lui. Respira!

— Trăieşte! am exclamat.

— Cred că ştii cine este?

— Fanciotti, desigur.

L-am privit de aproape. Avea semnalmentele pe care le ştiam: brunet, statură potrivită. Nimic particular. Putea, la o adică, să fie confundat cu Mancini. Dar numai de către cineva care nu-i cunoscuse pe amîndoi. Ceva însă nu mi se părea în regulă. Prea respira ritmic, prea era nemişcat, parcă înţepenit. M-am apropiat de faţa lui. Am simţit un damf care îmi era cunoscut. Am înţeles. Fusese anesteziat zdravăn ca să doarmă timp îndelungat pentru a fi transportat mai uşor. Deci îl recuperaseră şi acum voiau să-l care ca pe un obiect neînsufleţit. De ce nu-l omorîseră? Simplu. Voiau să afle dacă apucase sau nu să livreze vreo informaţie poliţiei italiene. Drept pentru care Mafia îl voia viu pentru încă o vreme. Tocmai se pregăteau să-l transporte, cînd apăruserăm noi. Oarecum liniştit, am aruncat o privire prin curte. Am dat cu ochii de o dubiţă Mercedes, numai bună de transportat o ladă lungă cît un sicriu. Între timp cei trei începuseră să cam mişte. Meunier îmi spuse:

— Stai cu ochii pe ei!

Şi dispăru în noapte. Ştiam ce va face. Se ducea la maşina lăsată la marginea satului, să dea telefon. Mi-am scos pistolul la vedere şi m-am retras cu spatele la zidul casei. Trebuia să mă feresc de orice surpriză. Cel din ladă era în continuare nemişcat. Era clar că i se administrase un somnifer zdravăn. Dar nu el mă preocupa. Cei trei începuseră să se dezmeticească. Unul dintre ei, ridicîndu-se în genunchi, părea a fi în stare să poarte un dialog. Drept care i-am propus paşnic:

— Şezi blînd!

Tipul n-a sesizat probabil subtilitatea expresiei, pentru că altfel nu-mi explic încercarea lui de a se arunca asupra mea. L-am întîmpinat cu toată grija cuvenită. Upercutul meu se pare că şi-a atins ţinta. L-am văzut cum se chirceşte, cu mîinile pe abdomen. Păţit cum sînt, stăteam cu ochii-n patru. Unul din cei doi care trăgeau de lada în care era, presupun, corpul lui Fanciotti se străduia să îndrepte spre mine un pistol pe care îl avusese pe undeva. N-am mai avut ce face şi am tras instantaneu. Cu grijă însă. L-am ochit în umăr. A căzut ca fulgerat. Al treilea mai mişca puţin. Simţeam nevoia unei ţigări. Mi-am făcut plăcerea. Am tras cu sete un fum în piept. În sfîrşit, aveam o satisfacţie. Deci gîndisem bine: Fanciotti nu putea fi departe. Nu aveam însă cum să prevăd acest transport în stare de cadavru viu. Cu ce dracu îl adormiseră? M-am apropiat de cei trei să verific în ce stare se mai află. Aud paşi în spatele meu. Mi-am zis că trebuie să fie

Meunier şi m-am întors uşurat. Dar nu era el. Era o distinsă doamnă cu o puşcă în mînă. Mi-a spus într-o franceză deranjantă, cu accent nemţesc:

— Nu mişcaţi!

— Nu mişc doamnă, însă vedeţi că prietenul meu, care tocmai vine, o să vă apuce patul puştii.

Femeia, o blondă nemţoaică, schiţă mişcarea de a se întoarce, exact cît mi-a trebuit să mă arunc asupra ei să-i smulg puşca din mînă.

— Îmi pare rău, asta nu este o unealtă pentru o doamnă distinsă ca dumneavoastră.

Glumeam eu, dar situaţia nu-mi plăcea deloc. Cei trei păreau a da semne că se trezesc din nou, femeia mă privea cu duşmănie şi Meunier nu mai venea. Pe cel din ladă nu puteam să contez. Simţeam pericolul. Dacă scap teafăr din chestia asta, mi-am zis, înseamnă că o să pot rezolva prostia pe care o făcusem pe aeroportul din Ziirich. Cum am putut fi atît de tîmpit? Aveam destule să-mi reproşez în viaţă, însă o asemenea prostie era de neiertat. M-am înfuriat pe mine însumi şi aproape instinctiv m-am apropiat de ea şi i-am spus, de data asta în nemţeşte:

— Întoarce-te cu spatele şi ridică mîinile cît poţi mai sus. Nu de alta, dar dacă îţi dau una peste faţa asta de Brunhildă, ţi-o şifonez şi n-o să mai poţi cînta nici măcar o bucăţică de lied, darmite o arie din Wagner.

Şi ca să nu creadă că glumesc, i-am dat un brînci mai puternic, suficient ca s-o văd îngenunchind. Am auzit, în sfîrşit, o maşină apropiindu-se. Era Meunier. Am răsuflat uşurat.

— Gata, îmi spuse el. În curînd vin oamenii mei. S-a mai întîmplat ceva?

I-am arătat spre doamna blondă.

— Dînsa a venit cu o puşcă. M-a speriat puţin, dar am liniştit-o. Ceilalţi mişcă, însă nu se pot ridica. În afară de cel din coşciug, care doarme dus.

— Ţi-a fost frică?

— Ei bine, mi-a fost. Cu ăştia trei pe cap şi cu dama cu puşca, eu fiind singur… De ce să mă dau mare? Mai ales că ai cam întîrziat. Între timp unul a mişcat mai tare şi am fost nevoit, după cum vezi, să trag…

— Am auzit. Oricum, sîntem stăpîni pe situaţie.

— Da. Eu însă am de plătit o poliţă.

— Cui?

— Unuia care m-a prostit.

— Nu înţeleg.

— Lasă că ai să înţelegi mai tîrziu. Deocamdată vreau să văd mai de aproape chipurile flăcăilor ăstora.

Lucru pe care l-am şi făcut. M-am apropiat întîi de cei doi care cărau lada cu Fanciotti – mă rog, credeam noi că este el – apoi de cel care apăruse cu pistolul în spatele meu.

— Dragă Meunier, cu ăsta din dreapta eu am mai avut o întîlnire. Acum două nopţi m-a întîmpinat cu pistolul la vilă. Mi-a scăpat, pentru că au mai apărut alţi doi.

— Iar ăsta grăsuţ este Sarazin, îmi răspunse Meunier.

L-am privit cu atenţie. Era unul dintre invitaţii lui Nicole din prima seară. Atunci îl văzusem doar cîteva clipe şi în semiîntuneric. Curios, nu o recunoscusem nici pe femeia care era cu el atunci. Mi-am amintit însă că ea plecase imediat după ce apărusem eu. Aproape că nici nu o văzusem.

— Acum ce gînduri ai? mă întrebă Meunier.

— Să-l snopesc în bătaie pe unul, ştiu eu care-i ăla. Pînă una alta, vreau s-o găsesc pe Nicole. Şi cred că ştiu unde este.

— Iarăşi te dai mare!

— Nu ştiu cît de mare mă dau, dar de un lucru sînt sigur: nu pot să iau plasă de două ori în acelaşi fel.

Se auzi o maşină. Era poliţia elveţiană.

— Dacă reuşiţi să-l treziţi pe Fanciotti, o să aflaţi lucruri interesante. În ce mă priveşte, am pentru tine un număr de telefon foarte interesant.

— Ce enigmatic eşti!

— Aşa e. Deocamdată vreau să-ţi aduc aminte că rni-ai promis ceva.

— Eu? Ce?

— Că-l eliberezi pe Matteo Salinas. Şi că vom merge pe urmele lui. N-ai idee ce mă fascinează urmărirea asta. Adu-ţi aminte că un număr de telefon din carneţelul lui corespundea cu cel al suspectului tău din Martigny. Care suspect a dispărut absolut întîmplător de la pensiunea unde locuia. Asta nu-ţi spune nimic? Dar, deocamdată, eu zic să-i iei pe toţi ăştia de aici, să-i încarci într-o maşină şi să-i ţii bine închişi pînă cînd rezolvăm celelalte lucruri. Şi, har Domnului, sînt destule. Şi îţi mai propun ceva: să ne mai şi odihnim un pic în noaptea asta. Cred că meritătm totuşi. Mîine vom fi din nou în alertă. Şi cum ţi-am promis, în două-trei zile vom rezolva totul.

— Iar începi?

— Nu. Continui. Eu nu spun că voi, elveţienii, nu sînteţi deştepţi. Însă voi credeţi că totul se face cu mîinile curate şi la vedere. Aici eu sînt de altă părere.

— Adică trebuie eludată legea?

— Nu. Doamne fereşte! Trebuie doar uitată.

— Asta e o judecată cam… americănească.

— O fi, dar e eficientă. Lasă-mă pe mine s-o fac. Tu să te faci că nu observi cînd eu vă încalc legile astea… nici nu ştiu cum să le spun.

— Am impresia că vrei să te răfuieşti cu cineva.

— Păi ţi-am spus deja. Am şi eu slăbiciunile mele. Şi ştii care este una dintre ele? Obişnuiesc să mai şi dorm din cînd în cînd.

A doua zi de dimineaţă, cînd am ieşit din vilă, m-am întîlnit din nou cu familia Bratan sau Braten, parcă. El, „Pavarotti”, cum îl poreclisem eu, mă privi într-un fel ciudat, care mă intrigă.

CAPITOLUL XIII

Am adormit greu. Gîndul îmi zbura tot la Nicole. Mă simţeam vinovat că n-am scos-o din mîinile mafioţilor. Ar fi trebuit să las toate celelalte treburi

la o parte şi să mă ocup numai de găsirea ei. Speram să nu i se fi întîmplat nimic, avînd în vedere că mafioţii nu putuseră să-l găsească pe Fanciotti. Îl găsisem noi. Sau, mai bine zis, credeam că cel pe care îl găsisem era Fanciotti.

Trebuie să recunosc că Nicole mă preocupa mai mult decît crezusem eu. Era, desigur, o femeie deosebită, din toate punctele de vedere. Ce să mai zic de cele două întîlniri cu ea. Mai ales ultima. O asemenea partidă de amor, cum se zice, nu mai făcusem demult. Cred că cu o astfel de femeie mi-aş fi dorit să-mi petrec în continuare… maturitatea, ca să nu-i zic altfel unei anumite vîrste.

Nu numai că speram, eram chiar convins că nu i s-a întîmplat nimic grav de cînd fusese răpită. Nu ştiu pe ce se baza această convingere a mea. Probabil pe intuiţie. Intuiţia mă ajutase de foarte multe ori şi cred că nu mă înşela nici de data asta.

Trebuia deocamdată urmărit Matteo Salinas. Simţeam eu că mă va duce unde trebuie. Degeaba mă ironiza Meunier. Caraghiosul ăsta nu venise degeaba la Drans. Avea el o treabă anume. Dar care? Şi mi-a mai încolţit încă un gînd. Deşi toţi invitaţii lui Nicole păreau solidari şi lăsau impresia că ar dori să-l ascundă şi să-l apere pe Fanciotti, totuşi unul dintre ei trăda, comunicînd urmăritorilor locul unde acesta se află. De unde putea s-o facă? Din vila lui Nicole era riscant. Ce-ar fi să fie de la telefonul poştei din Drans? Voi face o vizită acolo.

A doua zi dimineaţa am urcat la volan şi am coborît în sat. Intrînd în oficiul poştal, mi-am dat seama că va fi foarte greu să aflu ce mă interesa. M-am dus totuşi la funcţionara de la ghişeu. Mi-am arborat un zîmbet cuceritor, credeam eu, şi i-am spus cu voce dulce:

— Aveţi vreo telegramă pe numele John Barker?

Bineînţeles că nu putea exista o astfel de telegramă din moment ce o inventasem eu cu cîteva secunde în urmă.

— Nu, nu avem.

— Atunci, am continuat eu jocul, aveţi vreo corespondentă pentru vreunul din prietenii mei care stau la vila doamnei Nicole Koller? Eu stau alături de vila dînsei şi, dacă tot am venit, aş putea să le fac serviciul s-o duc sau, eventual, să-l anunţ pe cel care are vreo scrisoare.

Riscam, dar merita. A urmat un răspuns care m-a lăsat perplex:

— Da. Doamna Nicole Koller are o scrisoare. Nu ştiu însă dacă pot să v-o dau dumneavoastră…

Ăsta era un mod elveţian de a-mi comunica sec că nu mi-o dă. Îmi era însă de ajuns. Drept pentru care am mers mai departe.

— O să-i comunic. Presupun însă că zilele acestea a mai coborît la dumneavoastră careva dintre cei care stau acolo. Poate ar fi fost bine să-i transmiteţi prin această persoană doamnei Koller că are o scrisoare. Nu credeţi? — i-am zîmbit din nou.

— Da, este adevărat. Să ştiţi că am rugat-o pe doamna Helene Berger să-i comunice. Dînsa a venit la noi acum cîteva zile să trimită o telegramă… N-am putut să-i dau scrisoarea. Ştiţi şi dumneavoastră… secretul corespondenţei.

— O fi uitat să-i spună, din moment ce doamna Koller n-a venit să şi-o ia.

— Da. Chiar m-am mirat. De obicei dînsa vine cam la două-trei zile să-şi ridice corespondenţa.

— Oho! înseamnă că primeşte multe scrisori!

Eram cam indiscret. Fata m-a privit puţin, întrebîndu-se dacă să-mi răspundă sau nu. În cele din urmă mi-a răspuns cu o voce neutră:

— Da. Destul de des.

I-am mulţumit tinerei pentru amabilitate şi am ieşit. Simţeam că mai am un fir în mînă. Un fir din pînza de păianjen în care mă aflam. Şi iarăşi mi-am adus aminte de vechiul meu prieten de la Geneva. Trebuia să verific ceva ce mă obseda.

Am ajuns acasă şi primul gînd a fost să-l sun pe Cooper. Mi-a răspuns imediat. I-am relatat cu lux de amănunte toate întîmpările din ultima vreme. După ce m-a ascultat fără să mă întrerupă, m-a întrebat unde a fost dus cel bănuit de noi că ar fi Fanciotti. M-a pus în încurcătură. Uitasem să-l întreb pe Meunier unde îl va duce. Bănuiam că la poliţia din Martigny. Aşa i-am şi spus. M-a întrebat dacă invitaţii lui Nicole sînt cu toţii în vila ei. I-am confirmat, spunîndu-i în plus că sînt bine păziţi. Mi-a mulţumit, spunîndu-mi că, practic, mi-am îndeplinit misiunea şi că pot veni la Zurich să-mi iau drepturile, adică banii. Totul era O.K.

Ziua a trecut fără evenimente deosebite. Am stat de pază să nu apară vreun nepoftit. Apoi cîteva operaţii de rutină, nespectaculoase, dar necesare, ca, de pildă, un ultim control al împrejurimilor făcut seara împreună cu Meunier. Am băut o bere şi m-am culcat. Cred că am adormit instantaneu. Nu ştiu de ce, m-am trezit la un moment dat în plină noapte. Probabil am simţit prin somn că este cineva în încăpere. Era absurd, din moment ce

încuiasem pe dinăuntru. Am ciulit urechile. Simţeam că nu sînt singur în cameră. Cum dracu' intrase cineva? Mi-am adus aminte că lăsasem oberlichtul deschis la bucătărie să se aerisească. Printr-un asemenea spaţiu nu putea însă să intre nimeni. Doar dacă băga mîna şi ridica foraibărul de la geamul mare. Da, era posibil.

N-am putut să cuget mai mult, că cineva s-a aruncat în pat peste mine. Am apucat să mă rostogolesc din pat şi am auzit bufnitura celui ce se aruncase. M-am retras cu rapiditate într-un colţ al încăperii şi, întins pe jos, în întuneric, am aşteptat reacţia celuilat. Ea nu a întîrziat. Necunoscutul ghicise unde m-am ascuns şi s-a repezit spre mine. Îl aşteptam ghemuit şi cînd l-am simţit aproape, am întins ambele picioare şi l-am lovit cu toată puterea. Ştiam că în momentul acela era în joc viaţa mea. Am auzit un geamăt şi un obiect metalic lovindu-se de duşumea. Am ţîşnit în picioare şi înainte de a ieşi în hol, am aprins lumina, ascunzîndu-mă după uşă, unde era întuneric. Am auzit împuşcătura şi glonţul mi-a trecut chiar pe lîngă ureche. Individul greşise. Acum ştiam ce am de făcut. El era în plină lumină, eu în hol, în întuneric. M-am liniştit Am scos pistolul şi l-am aşteptat. N-a făcut nici o mişcare. Nu-i convenea lumina. Oricum eu eram mai ferit de semiobscuritatea din hol. A făcut imprudenţa să vină în dreptul uşii şi atunci am văzut cine este. Nu-mi venea să cred. Era Helene Berger! Arăta superb, îmbrăcată cu nişte pantaloni mulaţi şi în cap cu şăpcuţă nostimă. Să vezi şi să nu crezi! Deci nu era cine credeam eu, Duvidier sau Muller.

N-am mai aşteptat să facă vreo mişcare. Am profitat de întuneric şi m-am aruncat asupra ei, avînd grijă să-i apuc pistolul. N-a mai apucat să mai tragă. Am imobilizat-o destul de uşor, deşi se zbătea să scape. Femeia graţioasă şi tandră, cu priviri galeşe, pe care o ştiam, făcuse loc unei fiare dezlănţuite. Era mai puternică decît m-aş fi aşteptat. Pînă la urmă am domolit-o. Nici nu ştiam ce să-i spun. Am împins-o într-un colţ al camerei şi am aşezat-o cu faţa la perete. I-am recomandat să nu facă vreo mişcare imprudentă, că s-ar putea să uit că este o femeie frumoasă. Colac peste pupăză, abia acum am observat un cuţit care îi căzuse probabil în timpul atacului. Surpriza era foarte mare, dar simţeam că nu acesta este peştele cel mare. Mai aveam de străbătut un drum pînă să aflu cine mă păcălise. Numai prietenul meu din Geneva mă putea lămuri unde greşisem eu cel mai tare, că greşeli făcusem mai multe. În primul rînd că mă băgasem în toată povestea asta murdară, ca detectiv particular, fără să cer toate datele necesare. Dar nu era acum momentul să-mi fac reproşuri. Am lăsat jena la o

parte şi am controlat-o temeinic pe Helene Berger chiar prin părţile mai moi şi mai intime. N-am găsit nimic, în afară de o cruciuliţă, prinsă de un lănţişor fin de aur, care însă se termina destul de ascuţit ca să te poată trimite la Dumnezeu cel milostiv. Mi-am spus încă o dată că în viaţă nu trebuie să te încrezi în nimeni şi în nimic. Cînd te gîndeşti ce ochi dulci îmi făcea această femeie, ce promisiuni îi citisem în privire şi cîtă dragoste îți puteai imagina că ţi-ar oferi. E drept, bărbaţii se prostesc cu totul cînd văd, o coapsă unduîndu-se ademenitor în preajma lor, iar o privire languroasă îi poate uşor condamna la moarte prin răstignire în pat. Îmi venea să şi rîd şi nu ştiam ce să fac în continuare. Pînă la urmă m-am decis:

— Cred că ai greşit, Helene. Treaba asta trebuia făcută altfel şi puţin mai devreme.

Nu mi-a răspuns. Nici nu mă aşteptam, dealtfel, la vreun răspuns.

— Poţi să te întorci cu faţa la mine. Te previn însă că am în mînă un pistol.

Cînd s-a întors spre mine, a trebuit să recunosc că există femei care la patruzeci de ani arată mai bine ca altele la douăzeci. M-a privit zîmbind cu toată faţa, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic, şi mi-a spus aproape hohotind:

— Flicule, m-ai învins.

Numai că pe mine nu mă mulţumea deloc această mică victorie. Nu asta aşteptam eu, nu asta speram. Nu era omul pe care îl căutam. Îmi dădeam seama că era un intermediar, o unealtă a altora, în fond şi ea o victimă, care executa nişte ordine primite de la alţii. În afară de asta nu-mi plăcea să mă lupt cu femei, mai ales cu femei frumoase. Cu ele aş fi preferat să fac altceva. Mi s-a făcut deodată lehamite de toată povestea asta în care intrasem şi ca să nu mă plictisesc i-am spus scîrbit în timp ce-mi băgăm pistolul în buzunar:

— Stai, dracului, în fotoliul ăla!

— Şi acum ce ai de gînd să faci cu mine?

— Imaginează-ţi că n-am nici un gînd în ceea ce te priveşte. Altceva mă preocupă pe mine acum.

— Ei, ia zi! Ce te preocupă?

— Cine dracu’ te-a plătit ca să mă lichidezi?

Începu să rîdă în hohote. Nu se mai putea opri. O priveam nedumerit. Mi se părea cam nebună.

— Dar eu n-am nimic cu tine.

— Păi dacă n-ai nimic, de ce ai vrut să mă omori?

— Să ştii că îmi placi al naibii de mult. Aş vrea să facem dragoste pe cinste. Cred că, în pat, eşti un bărbat nemaipomenit. Te-aş lăsa să-mi faci tot ce vrei. Iar ce ţi-aş face eu… nici nu-ţi poţi imagina.

Pînă să-mi revin din uimire, am văzut-o smulgîndu-şi cu o viteză uluitoare, în cîteva secunde, tot ce avea pe ea. A rămas deci complet goală. Trebuie să recunosc că avea un corp care ar fi putut să reactiveze pînă şi un pensionar de vîrsta a patra.

Uşa s-a deschis şi a apărut Meunier. Cînd a dat cu ochii de Helene, a rămas de-a dreptul interzis, cu ochii bulbucaţi, incapabil să mai spună ceva. Evident, nu era o situaţie chiar normală să intri într-o cameră şi să dai cu ochii de o femeie complet goală în faţa căreia stă ţeapăn un bărbat îmbrăcat, cu pistolul în mînă.

Meunier îşi pierduse total glasul. Nu-mi dădeam seama exact de ce: ori pentru că figura mea încruntată era inadecvată scenei, ori pentru că acea femeie, minunat lăsată de Dumnezeu, amintea izbitor de mult de imaginea Evei ispitindu-l pe Adam. Cred însă că în clipa aceea Meunier era mai Adam decît mine. În sfîrşit, nimic nu mai avea importanţă acum.

Scena avea în continuare hazul ei nebun. Doi bărbaţi serioşi, înarmaţi, privind cu aer încurcat o femeie complet goală care, ’ în loc să fie cît de cît stingherită, le zîmbea sfidător, ba îi şi provoca:

— Drăgălaşilor, care vii primul să te iau în primire? Hai că n-o să vă pară rău după aia.

Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, continuă batjocoritor:

— Sînteţi mai mult laşi decît drăgălaşi. Fricoşilor!

Primul care şi-a revenit am fost eu:

— Hai, îmbrăcarea, cucoană! Şi după aceea o să stăm puţin de vorbă.

Helene Berger îmi aruncă o privire distrugătoare:

— Iubiţelule, pofteşte să mă îmbraci, că singură nu vreau! începu să-şi unduiască superbul ei corp, mîngîindu-şi în acelaşi timp coapsele şi sînii. Aveai ce vedea!

Numai că Meunier îşi pierduse răbdarea şi îi ordonă sec:

— Îmbracă-te că te pocnesc!

Se apropie ameninţător de ea. Femeia nu mai avu încotro şi începu să se îmbrace cu gesturi leneşe.

Interogatoriul la care am supus-o după aceea nu a dus la nici un rezultat. Helene era decisă să nu spună nimic. Toate eforturile noastre au fost

zadarnice. Meunier o trimise la poliţia din Martigny, urmînd ca mai tîrziu să reia interogatoriul.

CAPITOLUL XIV

— Poate îmi explici şi mie cum a ieşit Helene din vilă. Ziceai că ai pus oameni de pază, îl întrebai pe Meunier după ce frumoasa femeie fusese luată de poliţişti.

Omul era în mare dificultate.

— A cerut voie să meargă la saună, să facă focul.

— Cum? Noaptea?

— Ei, avem şi noi tîmpiţii noştri. Ce, numai voi, americanii?

— Ei, lasă, că la noi nu s-ar fi întîmplat aşa ceva. Şi ultimul poliţist de stradă ar fi înţeles…

— Uite ce este, John. Eu am văzut atîtea tîmpenii făcute de minunaţii tăi concetăţeni care au costat o lume întreagă.

Meunier, ca bun elveţian ce era, se înfierbîntase. Era un băiat admirabil, dar nu umorul era calitatea lui forte. Aşa că am lasat-o mai moale.

— Dragul meu;, eu ştiu că voi, elveţienii, sînteţi un popor minunat care…

Replica mea l-a scos cu totul din sărite.

— Nu-ţi permit să ironizezi…

— Stai, omul lui Dumnezeu, nu ironizez pe nimeni. Sincer, sînt un mare admirator al vostru. N-are rost să te înfierbînţi degeaba. Hai mai bine să bem ceva în cinstea prieteniei elveţiano-americane.

Mă privea chiorîş, neştiind dacă vorbesc serios sau nu. Am luat o sticlă de whisky şi am turnat în pahare. Am băut puţin şi am schimbat vorba:

— Ce zici de familia Sarazin?

— O să-mi spui că iar ai avut dumneata dreptate.

— Oho! A crescut gradul de respect. Acum îmi spui dumneata, însă nu despre asta e vorba. Şi pe mine m-a surprins jocul lor. Fiind prieteni vechi cu Nicole, m-aş fi aşteptat la o altă atitudine din partea lor. Bănuiam că ar putea să-l ascundă pe Fanciotti, dar nu să-l predea taberei adverse, ca să zic aşa.

— Ei, banii pot corupe pe oricine. N-au rezistat nici ei.

— Şi eu cred că iniţial erau de partea lui Nicole. Probabil că tîrgul a fost aranjat de drăgălaşa de Helene, ea cunoscîndu-i foarte bine. Însă, după cum ai văzut, nu se poate scoate absolut nimic de la ea.

— Ea ştia de la început de venirea lui Fanciotti.

— Şi cînd te gîndeşti că era cea mai bună prietenă a lui Nicole.

— Prietenă! Prietenia e un sentiment din ce în ce mai rar, medită el cu tristeţe.

— Poate nici nu există….

— Dar îţi plăcea Helene, nu-i aşa?

Meunier găsise prilejul să mi-o plătească. Am preferat să nu răspund la provocare. Aşa că l-am întrebat:

— Ne jucăm puţin de-a v-aţi ascunseiea cu micul columbian?

— Am pregătit totul.

— Eu zic să începem. Îmi pun mari speranţe în urmărirea asta.

— Atunci să plecăm la Martigny. Noi trebuie să fim acolo înainte de a-i da drumul.

Am ajuns la poliţie. Meunier m-a rugat să aştept afară în maşina mea.

— Îţi mulţumesc că respecţi convenţia, l-am bătut prieteneşte pe umăr.

Dădu din cap fără să scoată un cuvînt.

— Sper că nu mai eşti supărat, pe mine.

— Vezi-ţi de treabă. Ştiu ce gîndeşti în clipa asta despre mine.

— Ei, nu mai spune!

— Că sînt un elveţian obtuz, încuiat.

— Îmi pare rău, dar greşeşti. Eşti ai naibii de descuiat. A propos, presupun că Fanciotti e bine păzit. Sper să nu ajungă din adormit… adormit întru Domnul.

— Iar mă enervezi. Bineînţeles că am luat toate măsurile. Nimeni nu are voie să pătrundă pe culoarul spitalului unde e salonul lui. Deocamdată doarme. Se vede treaba că i s-a administrat o doză puternică de somnifere.

Cînd Meunier ieşi din clădirea poliţiei, eu eram deja în alertă, între timp o maşină cu doi inşi înăuntru oprise pe partea cealaltă a străzii. Tipii păreau foarte interesaţi de ce se va întîmpla în faţa poliţiei. I-am şoptit lui Meunier:

— Pe ce faci pariu că pe ăştia îi umflăm iute? I-am arătat cu un gest discret maşina de vizavi.

— Crezi că...

— Sînt sigur. Se pare că nu numai noi îl vom urmări pe Salinas.

— Şi ce propui?

— Să-i lăsăm puţin să se desfăşoare. Ar fi fost bine să mai avem o maşină.

— Mai avem trei, americanule. Noi, elveţienii, sîntem metodici. Iar pe parcurs mai avem altele. În plus, am dat caracteristicile hîrbului ăla de maşină a columbianului. Nu va putea trece nicăieri neobservat. Noi vom fi de asemenea prin preajmă.

— Şi cu ăştia doi ce facem?

— Ai zis să nu-i umflam deocamdată.

— Hai să-i mai lăsăm să joace un pic în hăţuri. Şi cînd or să ne supere, vom reacţiona.

— De acord. Atenţie, peste cîteva minute va apărea Salinas. I-am adus maşina aici.

— Cu scuzele de rigoare, presupun.

— Normal. I s-a explicat că a fost o confuzie, că nimeni nu are nimic cu el. Că autorităţile elveţiene îi garantează autoritatea. Mă rog, tot tacîmul de minciuni.

— Şi tu crezi că ăsta e chiar tîmpit să înghită gogoşile voastre?

— Ce vrei să spui?

— Că tipul face pe prostul şi că în realitate nu e prost deloc.

— Cred că îi acorzi prea multă importanţă.

— Ai să vezi ce băiat drăguţ e. Să-l urmărim cu dragoste, că merită. Dar şi cu prudenţă. Dacă ăsta se prinde că sîntem în coada lui, nu ne mai duce nicăieri. Eventual o să ne organizeze o excursie, aşa, ca să vedem frumuseţile ţării tale dragi.

— Zău, nu te supăra, cred că îl supraevaluezi.

— Bine, mai vorbim noi.

— Trebuie să apară. Merge fiecare cu maşina lui.

Într-adevăr, Salinas ieşi pe poarta poliţiei cu maşina lui hîrbuită. Începeam dansul şi nu ştiu de ce, aveam impresia că va dura mult. L-am lăsat să plece şi ne uitam la Mercedesul cu cei doi. Surprinzător, tipii nu au pornit după columbian. Abia după ce am demarat noi, am înţeles de ce n-o făcuseră. Voiau să ne urmărească ei pe noi. Dar nici eu nu eram un ageamiu. Am oprit pe marginea străzii să văd ce fac tipii. Au stat şi ei. Ştiam că în spatele nostru este o maşină poliţiei, care şi-a văzut de drum, depăşindu-ne. Pornise în urmărirea lui Salinas.

Eram curios să văd ce fac inşii.

Păreau destul de nehotărîţi. Pînă la urmă au pornit pe urmele lui Salinas. Asta şi voiam, să-i urmărim noi pe ei, nu ei pe noi. În curînd am ieşit din oraş. Mergeam pe drumul spre Montreux. Era cald, deasupra noastră soarele

strălucea pe un cer fără nici o pată de nor, iar peisajul de-a dreptul magnific. Tot ce ţi-ai fi putut dori: coline de un verde crud, grădini foarte îngrijite, vile cochete, toate cu flori la fereastră, mici restaurante elegante pe marginea şoselei, munţi împăduriţi, unii cu vîrfurile veşnic înzăpezite. Peste tot ordine şi curăţenie. Satele erau de fapt oraşe în miniatură. Eram singur în maşină şi totul în jur mi se părea extraordinar de frumos, aproape ireal. Îmi venea să cînt de bucurie. Am şi început să fredonez o veche melodie franceză, un „chanson" dintre cele două războaie mondiale. Aproape că uitasem că mă aflu în Elveţia. L-am văzut în faţă pe Jean Meunier şi asta m-a readus la realitate. Nu după multă vreme am intrat în Montreux. Jean a oprit brusc pe marginea şoselei care traversa oraşul, împărţindu-l în două. Am tras şi eu pe dreapta şi am coborît.

— Ce s-a întîmplat? l-am întrebat pe Meunier.

— Am fost informat că Salinas a oprit în faţa hotelului „Splendid" şi a intrat. Am pus pe cineva să-l urmeze.

— Vezi să nu dispară prin spatele hotelului.

— Fii liniştit. De fapt îl urmăresc doi oameni de-ai noştri.

— Putem merge şi noi pînă acolo. Rămînem în maşină să nu ne vadă columbianul.

— De acord. O iau eu înainte şi oprim în parcarea hotelului.

Aşa am şi făcut. A început aşteptarea. L-am văzut pe Meunier vorbind prin radio, apoi a ieşit din maşină îndreptîndu-se spre mine.

— Tipul dă telefon.

— Poate aflăm unde.

— Se rezolvă. Aflu eu.

S-a întors la maşina lui. Am aşteptat în continuare. A trecut aşa peste o oră. Cam lung telefonul lui Salinas. M-am uitat spre Meunier. Stătea liniştit în maşina lui. Mi-am zis că n-are rost să mă impacientez şi totuşi… Urmăream ţintă intrarea în hotel. În sfîrşit şi-a făcut apariţia Salinas. S-a îndreptat liniştit spre maşina lui, a urcat şi a pornit. L-am lăsat pe Meunier să plece primul. Am mers mult timp fără nici un incident. Am ajuns, în sfîrşit, la Geneva. Omul nostru a oprit într-o parcare aflată pe marginea lacului Leman, a ieşit şi a luat-o pe jos. Am oprit şi noi.

— Acum îl lăsăm în grija oamenilor noştri, îmi spuse Meunier, parcă anticipîndu-mi întrebarea.

— Dar cei doi care îl urmăreau pe Salinas unde or fi?

— Au ajuns şi ei la Geneva. Au tras în altă parte.

— Curios, ar fi trebuit să apară şi ei în preajma hotelului „Splendid”.

— Îi ţinem şi pe ei sub urmărire. Să vedem ce mişcare vor face în continuare.

— Meunier, dacă tot am ajuns aici, la Geneva, aş avea şi eu o treabă de rezolvat. Nu-mi trebuie mai mult de o oră. Hai să stabilim un loc de întîlnire.

— Propun să ne vedem tot aici. Dacă intervine ceva, dai telefon la poliţie. Uite numărul de telefon.

Ne-am luat rămas bun şi am pornit pe jos. Cunoşteam destul de bine acest frumos şi bogat oraş, amestec ciudat de tradiţie şi actualitate, care, pe măsură ce timpul trecea, devenea tot mai modern, nerenunţînd totuşi la patina lui incofundabilă.

M-am oprit la o cabină telefonică. Venise momentul să-l caut pe bunul şi bătrînul meu prieten. Mi-a răspuns chiar el, scoţînd o exclamaţie de bucurie. I-am propus să ne vedem pe terasa unei vechi cîrciumioare, unde cîndva petrecusem atîtea clipe plăcute. A fost de acord. Îşi amintea locul. L-am găsit şi eu foarte repede. M-am instalat la o masă şi am comandat o cafea. După un sfert de oră l-am zărit apropiindu-se grăbit. Ne-am îmbrăţişat. Nu ne mai văzusem de mult. Îmbătrînise şi se îngrăşase puţin.

— Ce mai taci, Giscard? l-am întrebat.

— Ei, ce să fac, îmbătrînesc.

— Lasă că arăţi bine.

— Eşti drăguţ, ca totdeauna, John. Dar să ştii că dimineaţa, în faţa oglinzii, îmi dau seama că anii nu mă iartă. Iar de cînd sînt la pensie, plictiseala mă omoară cu zile.

— Scrie-ţi memoriile. Ai ce povesti, har Domnului. Ţi s-au întîmplat atîtea. Adu-ţi aminte numai de cele cîteva cazuri pe care le-am rezolvat împreună.

— Ce vremuri frumoase! Ce bine ne completam noi doi! Să ştii că am încercat să povestesc cîte ceva, numai că nu prea am talent la scris.

Am mai sporovăit o vreme, după care Giscard mă privi zîmbind:

— Să nu-mi spui că ai venit aici doar ca turist, să admiri splendorile Genevei.

— Nu-ţi spun. Aş minţi. Am o treabă a naibii de complicată şi de cum am pus piciorul în Elveţia am o senzaţie ciudată: mereu mă simt un ins păcălit. Sau, altfel spus, nu ştiu tot ce ar trebui să ştiu pentru a rezolva cazul pentru care am fost angajat.

— Fii, te rog, mai clar.

I-am povestit pe scurt tot ce mi se întîmplase de la aterizarea mea la Ziirich. M-a ascultat cu atenţie, tară să mă întrerupă. După ce am terminat, a rămas tăcut o vreme.

— John, ai toate motivele să ai bănuieli. Toată povestea ta scîrţîie, ceva nu se leagă. Sau, mai bine zis, anumite lucruri se leagă prea bine. De unde ştiu mafioţii cine eşti, de ce ai venit şi ce faci în fiecare clipă? Cred că scurgerea de informaţii pleacă de la cineva care, la rîndul lui, ştie tot ce întreprinzi.

Giscard mă chestiona în cîteva detalii, apoi îmi spuse:

— Voi verifica eu anumite lucruri. Cu relaţiile pe care le mai am sper să aflu unde a crăpat ţeava. Tu mai stai pe aici?

— Nu ştiu. E în funcţie de ce face columbianul.

— Atunci sună-mă mîine, indiferent unde te afli. Şi fii foarte atent. Tare mi-e teamă că eşti folosit pentru două lucruri diferite în aceiaşi timp.

— Nu înţeleg.

— Nici mie nu mi-e prea clar deocamdată. Oricum, să nu ai încredere în nimeni.

— Nici în Jean Meunier?

— În el poţi avea încredere. Din cîte îl ştiu eu, este un om cinstit şi este aproape imposibil să poată fi corupt. Dar, vezi tu, John, Mafia are atîţia bani încît, teoretic, poate corupe pe oricine, fie el chiar ministru.

— Sper ca măcar Interpolul să aibă oameni cinstiţi.

— Da, şi eu cred. Am lucrat atîţia ani. Măcar aici…

Rămase pe gînduri, apoi adăugă:

— Stai totuşi în preajma lui Meunier. O să fii mai în siguranţă. Înţeleg că lucraţi în echipă. O echipă mai mare. Stai lîngă ei. Nu-ţi ascund că sînt puţin îngrijorat de situaţia ta. Cred că vor mai încerca să te lichideze. Pe Fanciotti l-aţi găsit, aşa că… vezi… ştii cum procedează ei în asemenea situaţii. Mai ales dacă au impresia că ştii prea multe lucruri. Eu voi încerca să aflu cîte ceva. Sună-mă pînă mîine la prînz. Eu plec chiar acum. Nu mai este timp de pierdut.

Ne-am despărţit, iar eu am luat-o spre locul unde îmi lăsasem maşina. Am ajuns pe malul lacului Leman şi m-am dus la cabina telefonică să-l sun pe Cooper. În timp ce vorbeam cu el, am întors involuntar capul spre dreapta. La vreo cîţiva metri de locul unde parcasem maşina, un ins în costum de blugi citea un ziar. Nu ştiu de ce, l-am urmărit cu privirea mai

multă vreme. Aşa am băgat de seamă că din cînd în cînd ridica ochii de pe ziar şi întorcea puţin capul în direcţia maşinii mele. Am terminat convorbirea, dar m-am prefăcut că vorbesc în continuare. Era clar. Omul era cu ochii pe maşina mea. Am ieşit din cabină şi, mergînd agale, m-am apropiat de maşină şi am urcat. Îl urmăream cu coada ochiului. Insul a împăturit ziarul încet şi s-a îndreptat, fără grabă, spre un Ford parcat la numai cîţiva metri. A deschis şi a urcat. Deci, insul mă urmărea. Mi-am făcut puţin de lucru, apoi am pornit. Hai să facem un tur, mi-am zis. Drept care l-am plimbat puţin prin împrejurimi. După puţin timp am revenit în acelaşi foc. Insul mă urmase discret. Cînd am oprit, am văzut maşina lui Meunier. El era la volan. Acum trebuia să fiu foarte atent. Am coborît şi, după ce mi-am aprins o ţigară, am tăcut cîţiva paşi. Ca din întîmplare, cînd am ajuns în dreptul maşinii lui Meunier, mi s-a desfăcut şiretul de la pantof. M-am aplecat să-l leg şi i-am şoptit lui Meunier:

— Uită-te la Fordul din dreapta mea. Tipul mă urmăreşte.

Şi am pornit mai departe. Insul coborîse şi el din maşină şi mă urmărea eu privirea. Deocamdată atît, pentru că nu ştia ce am de gînd să fac. A făcut şi el cîţiva paşi în direcţia mea. În momentul acela m-am întors brusc, de parcă aş fi uitat ceva în maşină. Am deschis portiera. L-am văzut pe Meunier cum venea uşurel prin spatele individului. Atunci am fost sigur că totul este în ordine. Am băgat mîna dreaptă în buzunar şi m-am dus spre individul în blugi. Am intrat tare în el. N-a mai apucat să se dea la o parte. Aproape în aceeaşi clipă Meunier ajunsese în spatele lui. l-am spus scurt:

— Băieţaş, mîna mea din buzunar ţine un pistol.

— Iar eu am altul, adăugă Meunier din spatele lui.

Tipul înţepenise. Era uluit. Am profitat de situaţie şi l-am împins uşurel în maşina lui Meunier. I-am făcut repede o percheziţie. Tipul avea un întreg arsenal la el. Am pornit glonţ spre poliţie. Pe drum, pentru orice eventualitate, l-am gîdilat puţin cu pistolul în coaste, atrăgîndu-i atenţia că orice mişcare imprudentă i-ar putea fi fatală. A început să protesteze într-o franceză aproximativă.

— Nu înţeleg de ce m-aţi reţinut.

— O să mai discutăm treaba asta la poliţie, îi răspunse scurt Meunier.

— Protestez.

— Gura! i-am retezat-o eu americăneşte. O să vorbeşti cînd o să te întrebăm noi.

Am ajuns la poliţie şi Meunier l-a luat în primire. Tipul se lăsa greu. Îl chema Amedeo Lazaroni şi era cetăţean italian, cu domiciliul la Milano. Asta am aflat din actele lui, că de vorbit nu vorbea. Din cînd în cînd protesta că este ilegală reţinerea lui, pentru că nu comisese nici un act ilegal. Asta cam aşa era, dar două lucruri rămîneau clare: unu – mă urmărise, doi – avea un pistol încărcat şi un cuţit cam măricel. Oricum trebuia reţinut. Pînă la urmă tot n-am reuşit să scoatem nimic de la el. L-am lăsat pentru mai tîrziu, deoarece, între timp, am fost anunţaţi că Matteo Salinas o luase iarăşi din loc, iar cei doi indivizi care îl urmăreau erau după el.

Am pornit şi noi în grabă şi după cîţiva kilometri le-am prins urma. Nici nu era prea greu. Hîrbul columbianului abia dacă prindea şaptezeci-optzeci pe oră. În spatele lor era o altă maşină, bineînţeles, a poliţiei. Am rulat aşa, în grup o bună bucată de vreme pînă cînd a trebuit să oprim. Salinas luă o gustare într-un mic restaurant de lîngă o pompă de benzină. După ce a mîncat, şi-a făcut plinul. Urmăream de la distanţă tot ce se întîmplă. Am coborît din maşină. L-am văzut pe Meunier îndreptîndu-se spre mine. L-am întrebat:

— Unde dracu’ se duce acum?

— Habar n-am.

Ne plimbă cam mult.

De unde ne aflam l-am văzut pe columbian că dă un telefon.

— Cui dă iar telefon? m-am întrebat cu voce tare.

Meunier ridică din umeri.

— Păi ziceai că o să afli unde a sunat de la hotel?

— N-am apucat să-ţi spun. A renunţat să mai sune de acolo. A ridicat receptorul, a format un număr şi apoi a închis imediat. Cred că s-a răzgîndit.

— Oare de ce?

Nu aşteptam răspuns. Eram însă foarte intrigat. Să fi simţit Salinas că eram pe urmele lui? Încă nu-mi puteam da seama. Ce a urmat avea însă să-mi confirme bănuiala că tipul nu era prost deloc, ba dimpotrivă. L-am văzut pe columbian că întoarce maşina în faţa benzinăriei şi o ia înapoi spre Geneva. Na-ţi-o bună!

Pe urmele lui a pornit şi maşina cu cei doi. Parcă erau garda lui personală. Dar surprizele abia începeau. La un moment dat, a cotit brusc la stînga. Nu mai înţelegeam nimic. Apoi, ajuns la o intersecţie, a virat la dreapta şi a luat-o pe o stradă îngustă în direcţia unui sat care se vedea la

vreun kilometru distanţă. Ajuns acolo, a dat un tur satului şi s-a întors din nou pe şoseaua principală. Tipul îşi bătea joc de noi. Nu vedeam o altă explicaţie. Pînă la urmă a oprit la un motel. A coborît şi a intrat. Cei doi tipi suspecţi şi-au văzut de drum. Chiar nu mai înţelegeam nimic. Am oprit maşina după colţul unei clădiri. Meunier oprise şi el puţin mai departe. Se vedea că este la fel de nedumerit ca mine.

— Tu pricepi ceva? mă întrebă.

— Ca să fiu sincer, nu. N-are rost să mă dau deştept într-o asemenea situaţie. S-ar părea că după ce ne-a arătat frumuseţile Elveţiei, columbianul vrea să se odihnească puţin.

— N-o avea de gînd să înnopteze aici?

— Mai ştii! Trimite un om la recepţie, că pe noi tipul ne cunoaşte.

— Crezi că s-a prins că l-am urmărit?

— Drept să-ţi spun, nici nu mă interesează chestia asta. Totul este să nu-l scăpăm. Mai este însă un lucru care mă miră: cei doi care l-au urmărit tot timpul, acum au plecat mai departe ca şi cum nu i-ar mai interesa Salinas.

— Vor fi urmăriţi în continuare.

— Bine. Acum trimite un om la recepţie. Să vedem ce intenţii are omul nostru.

Meunier se execută. După ce dădu comenzile necesare, se întoarse spre mine:

— Şi noi ce facem?

— Asta e în funcţie de ce aflăm despre omul tău. Tare mi-e teamă că vom avea de lucru în noaptea asta. După vreo zece minute apăru un om de-al lui Meunier care ne dădu vestea de care mă temeam mai tare: columbianul îşi comandase o cameră pentru noapte.

— Ei, acum ştiu ce o să facem, dragul meu. O să-l păzim pe individul ăsta toată noaptea.

— Deci tu bănuiai că rămîne aici?

— Da. Şi mai bănuiesc ceva.

— Ce?

— Că sîntem doi mari fraieri.

— Adică? Fii mai clar.

— Ăsta ne-a plimbat toată ziua după ei ca să nu fim în altă parte.

— Unde?

— Asta aş vrea tare mult să ştiu şi eu. În nici un caz nu trebuie scăpată maşina cu cei doi.

— N-ai nici o grijă.

— Cred că ei ne vor duce unde trebuie. Am eu o presimţire. Pînă atunci cred că putem lua şi noi o cameră la motel.

Am comandat o cameră la parter, exact sub cea a lui Salinas. Cînd am ajuns în cameră, am descoperit că cea în care stătea columbianul avea balcon.

— Cu puţin efort aş putea să mă caţăr în balconul de sus, am observat eu.

— Pentru ce?

— Dacă va fi nevoie… Du-te şi mănîncă ceva. Sau nu. Mai bine să ne aducă în cameră o mîncare mai consistentă şi nişte whisky. Trebuie să bem ceva.

CAPITOLUL XV

L-am lăsat pe Meunier să doarmă primul. Văzusem că era foarte obosit. Eu mai rezistam. Băusem o porţie zdravănă de whisky şi mîncasem bine. Am făcut un duş fierbinte, mi-am aprins o ţigară şi m-am instalat la postul de observaţie. Am deschis geamul, am stins lumina şi i-am spus lui Meunier care deschisese ochii:

— Dormi liniştit. Te scol eu mai tîrziu.

— O oră de somn îmi ajunge.

— Stai cuminte. Eu mă simt în formă. Te scol pe la miezul nopţii.

— Vezi că am plasat doi oameni, unul în faţă, pe şosea, şi altul aici în spate, printre brazii de lîngă rîu.

— E în regulă. Hai, culcă-te.

Se întunecase deja. Mi-am mai aprins o ţigară. În timp ce fumam, făceam tot felul de presupuneri. Salinas mă interesa din ce în ce mai tare. Părea el caraghios, însă nu ştiu de ce am avut senzaţia că doreşte să lase această impresie. Le-am pus cap la cap: franceza oribilă pe care o vorbea, mustăcioara sud-americană, sombrero-ul imens. Părea deghizat pentru un anume rol pe care îl avea de jucat. Să fie doar o presupunere? Abia aşteptam să-l sun mîine pe Giscard. Ceva-ceva începuse să se lege în mintea mea. Îmi lipseau însă nişte date. Simţeam că sînt pe aproape. Deocamdată însă mai bîjbîiam.

Afară, linişte. Era o noapte senină şi caldă. Din camera de deasupra nu se auzea nici un zgomot. Probabil columbianul dormea. Meunier sforăia. Cu convingere. Se făcuse unsprezece şi jumătate. Mă cuprinsese şi pe mine

oboseala. L-am lăsat totuşi să mai doarmă. La un moment dat s-a trezit singur. L-am auzit prin întuneric:

— Hai, John, treci şi tu la culcare.

Nu m-am lăsat rugat de două ori şi m-am întins în pat.

— Nu s-a întîmplat nimic, am mai apucat să-i spun şi am plonjat în somn. Nu ştiu cît am dormit. M-am trezit la zgomotul unei împuşcături. Sau visasem? L-am auzit pe Meunier:

— Cineva a tras în camera lui Salinas. Cred că de acolo s-a auzit.

Am sărit din pat şi am aprins lumina.

— Fugi repede la etaj! Eu o să încerc să escaladez balconul.

Fără să mai stau pe gînduri, m-am urcat pe fereastră şi m-am prins cu mîinile de marginea balconului. Noroc că de jur împrejur avea o bordură. M-am balansat puţin şi am reuşit să mă agăţ cu o mînă de marginea balconului. M-am tras puţin în sus şi am apucat grilajul şi cu cealaltă mînă. Apoi m-am săltat pînă la nivelul etajului întîi. Am reuşit în fine să mă urc în balcon. În cameră era lumină. Aveam noroc. Uşa era întredeschisă şi prin perdeaua subţire vedeam că acolo se dă o luptă aprigă între doi inşi. Un al treilea era întins pe jos. Am năvălit în încăpere. Salinas se lupta din greu cu un zdrahon de bărbat. Cei de jos sîngera. Columbianul era la capătul puterilor, dar nu se lăsa. Necazul e că matahala scosese un cuţit. N-am mai stat pe gînduri. M-am aruncat spre el şi în ultima clipă am reuşit o eschivă spre dreapta, tocmai cînd individul, abandonîndu-l pe Salinas, se repezise spre mine. L-am lăsat să-şi continue drumul în virtutea inerţiei, pînă a ajuns cu spatele spre mine. L-am lovit scurt cu latul palmei în ceafa. Insul a rămas o clipă nemişcat. Exact cît să-i mai aplic o lovitură de acelaşi fel. Se părea însă că zdrahonul avea o forţă de taur, pentru că s-a întors spre mine şi atunci l-am recunoscut: era unul din cei trei tipi care o răpiseră pe Nicole. După chipul lui mirat am înţeles că şi el mă recunoscuse pe mine. Nu era momentul să mă mir şi eu, aşa că m-am aruncat asupra lui şi l-am apucat de picioare. În spatele meu se auzeau zgomote la uşă. Era probabil Meunier. Tipul s-a dezechilibrat şi a căzut. I-am prins mîna în care avea cuţitul şi l-am izbit în plină figură. A icnit scurt şi a scăpat cuţitul din mînă. Am sărit în picioare şi am scos pistolul în timp ce Meunier forţa uşa să intre în încăpere.

— Sus mîinile!

Matahala s-a executat prompt. Am întors privirea spre Salinas. Nu mai era caraghiosul pe care îl ştiam. Parcă şi ochii aveau o altă expresie. Ne

aruncă pe rînd cîte o privire, mie şi lui Meunier, şi ne vorbi, de data asta într-o franceză coerentă. Uitase s-o mai stîlcească.

— Domnilor, vă mulţumesc că m-aţi salvat. Am fost atacat de aceşti doi indivizi. În primul am apucat să trag, dar al doilea era să mă dea gata.

— Ascultă, domnule Salinas, sau cum te-oi fi numind, ne eşti dator cu nişte explicaţii, îi spuse Meunier cu o voce oficială.

— Lăsînd la o parte faptul că ne cunoaştem, am intervenit eu.

— Da, desigur, de la vila doamnei Nicole.

— Lăsăm pentru mai tîrziu explicaţiile.

Între timp în cameră intraseră doi poliţişti.

— Puneţi-i cătuşele ăstuia, arătă Meunier spre zdrahon. Şi vedeţi ce-i cu celălalt de pe podea. Luaţi-i de aici şi duceţi-i jos în camera mea.

Rămaşi singuri, m-am adresat lui Salinas:

— Vă ascult, domnule Salinas…

— N-am mare lucru de spus în plus. Sînt negustor de…

Mi-am pierdut răbdarea:

— …de parfumuri, ştiu, şi aţi venit la vilă să o vizitaţi pe Nicole. Uite, domnule, care e chestia, nu ne lua drept proşti. În primul rînd te-aş întreba de ce te-ai roit de acolo fără să ne spui măcar la revedere?

— Ştiţi, m-am speriat. Nu-mi place să am de-a face cu poliţia.

— Da. Şi tot de aia ne-ai plimbat prin jumătate de Elveţie ca acum să te găsim aici agresat de indivizii ăştia?

— Nu ştiu de ce m-au atacat.

Îmi venea să-l iau la palme.

— Nu ştii?

— Eu sînt un om cinstit. Presupun că au vrut să mă jefuiască.

Tipul îşi bătea joc de noi. Se părea că era decis s-o ţină tot aşa.

— Vom fi nevoiţi să vă reţinem, domnule Salinas, interveni iritat Meunier.

— De ce? Pentru ce sînt acuzat?

Întrebarea avea justificare. De fapt ce puteam să-i punem în cîrcă? Practic nimic.

— Asta o să vedem mai tîrziu.

— După ce că am fost agresat, tot eu sînt cel arestat?

Am încercat să-l iau cu duhul blîndeţii.

— Hai să fim oameni de înţeles, domnule Salinas. Dumneata susţii că eşti prieten cu doamna Nicole. Ei bine, ştiai că a fost răpită?

Columbianul, sau ce era, amuţi. Părea foarte impresionat de ce îi spusesem. Se vedea că este pus într-o situaţie grea. Pînă la urmă se decise:

— Am bănuit eu ceva.

— Ai bănuit? Şi mai ştii că zdrahonul care era cît p-aci să te trimită în lumea celor drepţi este unul dintre răpitorii lui Nicole?

De data asta Salinas părea sincer uimit.

— Nu mai spuneţi? Sînteţi sigur?

— Cum să nu fiu sigur din moment ce am asistat la scenă, dar n-am putut face, din păcate, nimic. Eu eram singur, ei erau trei. Aşa că te-aş ruga să ne spui ce ştii, ca să ne ajuţi într-un fel s-o găsim pe Nicole.

— Sincer aş vrea să vă ajut, dar nu ştiu cum.

— Chiar nu ştii cine ar putea fi răpitorii?

— Din păcate, nu.

— Şi vrei ca eu să te cred?

— Domnilor, nu am de unde să ştiu. Eu venisem s-o caut pe…

Nu l-am mai lăsat să continue. Îmi pierdusem răbdarea de tot.

— Dacă nu vrei să colaborăm, te vom ţine pînă cînd rezolvăm noi cazul. Poate ne va spune Nicole cine eşti şi cu ce te ocupi dumneata, de fapt.

Meunier îmi făcu un semn discret. N-avea rost să ne mai răcim gura de pomană. Se adresă apoi lui Salinas:

— Veţi rămîne aici în cameră. Să nu mai încercaţi să fugiţi. Ar fi prea periculos pentru dumneavoastră. Motelul e păzit.

Am coborît la parter. Pe drum nu m-am putut abţine să nu-i spun lui Meunier:

— E aşa de păzit motelul ăsta, că uite ce s-a întîmplat.

— Ăştia doi care l-au atacat veniseră probabil aici înainte, luaseră o cameră şi după ce s-a făcut noapte…

— Şi de unde ştiau ei că Salinas e aici? Cred că tot eu trebuie să-ţi răspund la această întrebare. De la cei doi care-l urmăreau cu maşina.

— Deci au trimis pe ăştia care s-au dat drept simpli clienţi, aşa cum îţi spuneam.

Am intrat în camera noastră. Cel rănit avea deja umărul bandajat, iar zdrahonul stătea într-un colţ cu cătuşele la mîini.

— Ia spuneţi, frumoşilor, cine v-a trimis aici?

Evident, nici un răspuns.

— Deci nu vreţi să răspundeţi civilizat cine este şeful vostru?

I-am scos cătuşele matahalei.

— Noi ne cunoaştem, nu?

Pînă să apuce tipul să înţeleagă ceva, i-am aplicat cîteva lovituri pe unde nimeream. Şi nimeream cam peste tot. Meunier mă privea cu reproş. M-am făcut că nu observ şi am continuat să-l tăbăcesc pe individ.

— Poate te decizi să dai drumul la buletinul de ştiri.

Avea atîta ură în priviri, că am simţit nevoia să-i mai dau doi pumni. S-a lăsat moale la pămînt, fără să scoată o vorbă.

— I-aţi percheziţionat?

— Da, îmi confirmă unul dintre poliţişti.

— Ceva interesant?

— Pistoale, cuţite.

— Nu, lasă astea.

— Poftiţi actele lor.

Le-am examinat cu toată grija. Nimic deosebit, în afară de faptul că erau, bineînţeles, italieni. Numele lor nu-mi spuneau nimic. Cînd tocmai mă pregăteam să i le întind lui Meunier, ceva îmi atrase atenţia. Pe un colţ al permisului de conducere al zdrahonului era notat un număr de telefon. L-am memorat, fără să se observe că l-aş fi văzut. Numărul îmi părea cunoscut. Urma să verific dacă mă înşel sau nu.

Meunier dădu ordin să fie luaţi cei doi, apoi se întoarse spre mine şi-mi spuse pe un ton dojenitor:

— N-avea rost să-l boţeşti în halul ăsta.

— Ştiu. Dar aveam să-i plătesc o poliţă. Îmi dau seama că le este frică să vorbească. Dacă o fac sînt ca şi morţi. Mafia nu te iartă dacă ai cîntat ceva, mai ales despre şefi.

— Ce facem cu Salinas?

— Îl păzim straşnic. Tipul e mai important decît credeam noi, din moment ce ăştia se străduiesc să-l omoare. Ciripeşte el pînă la urmă, dacă o să vadă că nu-i dăm drumul.

— Trebuie găsit un temei legal. Nu putem să-l reţinem aşa.

Am izbucnii în rîs:

— Port ilegal de armă, tentativă de asasinat, găseşti tu ceva…

— Glumeşti.

— Păi nu era să-l omoare pe ăla în care a tras? Şi mai lasă şi tu scrupulele la o parte. Hai să mai prindem un pui de somn, că mîine avem iarăşi o zi grea.

Şi într-adevăr a doua zi a fost infernală. L-am căutat pe Giscard la telefon. Printre altele mi-a spus:

— John, lucrează numai cu Meunier. Fereşte-te de orice altă legătură. Mai sună-mă şi fii foarte prudent.

I-am relatat pe scurt ce se mai petrecuse. Mi-a recomandat:

— Păziţi-l ca pe ochii din cap pe acest aşa-zis Salinas. S-ar putea ca el să vă ducă pe drumul cei bun.

Am căutat în agenda mea numărul de telefon de pe permisul de conducere al zdrahonului. Nu-l aveam. Mă înşelasem. Aveam unul foarte apropiat. Primele trei cifre erau aceleaşi: 038. Era prefixul oraşului Neuchâtel! Brusc mi s-a făcut lumină în creier. Mi-am amintit că Salinas avea telefonul lui Gerard Nandet, individul suspect dispărut de la Martigny. Columbianul avea deci relaţii cu Mafia, aşa că… aşa că ce? Tot nu se legau bine lucrurile. Şi apoi, ce legătură aveau toate astea cu prefixul oraşului Neuchâtel? Era clar că îmi lipsea o verigă. Dacă Nandet se dusese la Neuchâtel? Nu, nu era logic să se ducă acolo. Dar, în fond, ce mai era logic în toată povestea asta atît de încurcată? M-am decis totuşi să iau taurul de coarne.

Am urcat la etaj, unde se afla, sub pază, Salinas. L-am luat scurt:

— Ce-ţi spune dumitale oraşul Neuchâtel?

Am văzut pe faţa lui o oarecare reacţie.

— Nimic deosebit.

— Uite ce este, domnule Salinas. Îţi propun un tîrg. Eu te scap de belele, te apăr de prietenii ăştia ai dumitale, iar dumneata îmi spui ce ştii de Neuchâtel. O.K.?

L-am văzut că ezită, aşa că am mărit miza:

— Şi după aceea te fac scăpat. Ce zici de asta?

Mă privi cu neîncredere.

— Vorbesc serios. Aranjez eu lucrurile în aşa fel încît să nu-ţi dea nimeni de urmă.

— Uşor de spus…

— Da. Te cred. Înţeleg că ţi-e frică. Plus că nu prea ai încredere în mine. Este explicabil.

— Mi-au mai promis şi alţii…

Am ciulit urechile. Însă n-a mai urmat nimic.

— Hai, domnule, să facem tîrgul.

— Îmi pare rău, n-am ce să vă ofer în schimbul libertăţii mele.

— Deci nu vrei.

— Aş vrea eu… dar…

— Dar ce?

— Cine îmi garantează că după ce vă rezolvaţi treburile o să vă mai pese de mine?

Omul avea dreptate şi nu prea puteam să-l contrazic cu argumente solide, convingătoare din punctul lui de vedere.

— Bine. Nu vrei, nu vrei. Treaba dumilale. Mai gîndeşte-te.

Tocmai ieşeam pe uşă, cînd l-am auzit strigîndu-mă:

— Domnule, vreţi să vă întoarceţi?

M-am conformat.

— Te ascult.

— Eu vreau să scap cu viaţă din toată tevatura asta în care am intrat, aşa că nici nu vreau să mă eliberaţi acum.

— Asta este lucrul cel mai uşor de rezolvat, i-am răspuns zîmbindu-i încurajator. De fapt nici nu mă gîndeam să-ţi dau drumul.

— Dumneavoastră nu ştiţi un lucru. Cineva din poliţia italiană trădează. Adică nu ştiu dacă e chiar din poliţia italiană…

Mai aflasem ceva important. Cred că ştiam cu cine stau de vorbă în clipa aia. Bun, punct cîştigat, mi-am zis.

— Vorbeaţi de Neuchâtel. Eu am să vă dau o adresă. Vă rog însă să fiţi foarte atent. S-ar putea să fiţi întîmpinat într-un anume fel… înţelegeţi, nu? Sau, în cel mai bun caz, să nu mai găsiţi pe nimeni acolo. Oricum, merită riscul. Pînă vă întoarceţi dumneavoastră de acolo, eu aş vrea să fiu bine păzit într-un loc de care să ştie cît mai puţină lume. După aceea, dacă lucrurile se rezolvă cum trebuie, sper să vă ţineţi de cuvînt şi să mă lăsaţi să plec.

— E-n regulă.

Salinas îmi dădu adresa promisă. Cînd am auzit-o, nu-mi venea să cred. Parcă mai fusesem o dată acolo. Nu eram sigur dacă ăsta era numele străzii. Totul părea neverosimil. L-am rugat să repete. Da, auzisem bine. I-am mulţumit şi l-am asigurat că va fi bine păzit cît voi lipsi eu. Am ieşit val-vîrtej din cameră şi m-am dus să-l caut pe Meunier. I-am povestit pe nerăsuflate ce tîrg făcusem cu Salinas. M-a ascultat uimit. Nici lui nu-i venea să creadă. Pînă la urmă îmi spuse cu o voce şovăielnică:

— Crezi cumva că Salinas este… Am dat de omul pe care îl căutăm?

Am dat din cap afirmativ.

— Şi insul de la Drans?

— Nu ştiu ce să zic. Ne vom lămuri mai tîrziu. Deocamdată îţi propun să plecăm urgent la Neuchâtel.

— Să luăm cîţiva băieţi cu noi.

— Neapărat. S-ar putea să ne întîmpine cu prea multă dragoste acolo. Şi dă, te rog, dispoziţii ca Salinas să fie păzit ca o comoară.

Am mai dat telefon lui Giscard şi i-am spus ce aflasem de la Salinas. Mi-a spus scurt:

— Vin şi eu acolo. O să te aştept undeva prin apropiere. În două ore sînt acolo. O să parchez lîngă biserica de lîngă primărie. Mai am şi nişte veşti cam proaste pentru tine.

M-am reîntors la motel.

— Scuză-mă, i-am spus lui Meunier. Am uitat ceva.

Am urcat repede în camera lui Salinas. În faţa uşii stătea un poliţist. I-am vorbit cît mai convingător cu putinţă.

— Am o mare rugăminte la dumneata. Să nu intre absolut nimeni la el. Mîncarea i-o duceţi sus în cameră. Să nu cumva să-l lăsaţi să părăsească încăperea. Şi să nu deschidă uşa decît la solicitarea dumitale sau a schimbului dumitale. Stabiliţi o parolă.

Omul dădu din cap că a înţeles. I-am mulţumit şi am plecat. Abia mai tîrziu, aflînd că în lipsa noastră au fost două tentative de a-l lichida pe Salinas, mi-am dat seama cît de bine făcusem. Pentru, a ajunge la el tipii încercaseră tot felul de tertipuri, dar „garda elveţiană” reuşise să-l apere pe italianul nostru, că numai columbian nu era dumnealui.

CAPITOLUL XVI

Am ajuns la Neuchâtel pe la patru după amiază. M-am dus direct la biserica de lîngă primărie. Giscard încă nu sosise. M-am sfătuit cu Meunier. Am hotărît împreună să nu forţăm lucrurile şi să începem prin a supraveghea discret casa de la adresa pe care mi-o dăduse Salinas. Meunier a dat ordinele necesare în acest sens. Eu am rămas să-l aştept pe Giscard. N-a trebuit să stau prea mult. Am văzut apropiindu-se un Ford negru, de prin anii cincizeci. Nici nu mi-l puteam imagina într-o maşină modernă. N-ar fi fost în „stilul” lui.

Ieşi zîmbitor din vechitura lui, aşteptînd parcă efectul apariţiei sale spectaculoase:

— Să ştii că mai merge bătrînul domn Ford. Se ţine bine. E drept că mai tuşeşte din cînd în cînd, dar încă rezistă la drum lung.

— Ca piesă de muzeu este splendidă. Ştii muzeul de maşini vechi de la Fundaţia Pierre Gianadda din Martigny? Cred că ai face o afacere bună să te duci să le-o dai.

— Nici nu mă gîndesc. A propos de Martigny, acolo e reţinut Fanciotti al vostru?

— Da. Numai că încă pînă la plecarea noastră tipul încă nu-şi revenise. A fost drogat zdravăn.

— Aha! făcu el.

Părea enigmatic bătrînul Giscard.

— Ai mai aflat ceva? l-am întrebat.

— Suficient de multe lucruri ca să-ţi spun că meciul dintre mafioţi a fost foarte tare. De fapt, mai este.

A apărut şi Meunier. Cei doi şi-au strîns mîinile călduros.

— Ce plăcere să vă revăd, domnule Giscard!

— Nu mai mică este şi plăcerea mea, domnule Meunier.

— Îmi pare bine că ne ajutaţi. Am fost informat că vreţi să ne însoţiţi.

— Da. M-a rugat John să pun şi eu un umăr la toată povestea asta. Poate experienţa mea v-ar putea fi de folos.

— Vreţi să vedeţi casa? ne propuse Meunier.

Am urcat în maşina lui Meunier şi am luat-o pe una din străduţele ce urcau şerpuind. Trecuseră doar cîteva minute şi mi-am dat seama că locurile îmi erau cunoscute. Mai fusesem pe-aici.

— Aceasta e casa, ne-o arătă Meunier.

— Am fost aici! am exclamat eu.

Am mers mai departe şi am oprit după ce am trecut de o curbă a drumului. Le-am povestit celor doi împrejurările în care am fost acolo.

— De ce ne-a dat Salinas tocmai această adresă? m-am întrebat eu.

— Dragă John, interveni Giscard. Important este să vedem cine este acum în această casă. Explicaţiile o să le avem mai tîrziu.

— Mda, mormăii eu.

— De cînd o ţinem sub observaţie n-a intrat nimeni. Parcă ar fi nelocuită, interveni Meunier.

— S-o ţinem în continuare.

— Asta şi facem. Avem oameni şi prin împrejurimi.

Am plecat toţi trei. Meunier conducea maşina cam nervos şi nu înţelegeam de ce. Cînd am revenit la locul de unde plecasem, lîngă biserică, l-am auzit spunînd iritat:

— Tare mi-e teamă că am venit prea tîrziu.

— Nu se ştie niciodată, Jean, îi răspunse Giscard. Pînă la urmă tot o să apară cineva. Eu zic să aşteptăm cu răbdare.

Şi am aşteptat pînă seara. Nu s-a întîmplat nimic. Ni se făcuse foame la toţi trei. Meunier se oferi să ne aducă nişte sandvişuri. Am mîncat îngînduraţi. Din cînd în cînd Meunier vorbea cu oamenii din dispozitiv. Era tot linişte şi pace. Se făcuse deja unsprezece noaptea cînd se auzi o voce în receptor. Meunier răspunse imediat.

— Sîntem anunţaţi că în faţa casei a oprit o maşină, din care a coborît o femeie şi a intrat în curte.

Am pornit în viteză. Am ajuns şi am văzut şi noi maşina. În vilă se luminaseră cîteva geamuri. Ne-am strecurat pe lîngă gard şi am aşteptat.

— Încă nu intrăm, propuse Giscard. Să vedem ce se mai întîmplă.

Am mai stat aşa o oră şi ceva. În sfîrşit luminile se stinseră şi în curte apăru o siluetă de femeie. S-a urcat în maşină şi a demarat în viteză.

Meunier ordonă prin radio să fie urmărită şi dădu caracteristicile şi numărul maşinii. Eu speram să ne ducă unde ştiam eu.

— Cred că putem pătrunde liniştiţi în casă, propuse Giscard.

Asta am şi făcut. N-a fost o problemă să deschidem uşa de la intrare. După ce am intrat, am recunoscut imediat interiorul. Mai fusesem aici.

— Putem face un control sistematic, zise Meunier.

Am luat la rînd toate încăperile. Trecuse deja o oră de scotocit şi nu găsiserăm nimic interesant. Eram descurajaţi. Numai Giscard continua, metodic şi bătrîneşte, să caute ceva. Ce? m-am întrebat eu în gînd. De fapt, ce ne aşteptam să găsim? Singurul lucru care părea clar era că vila era locuită de o singură persoană. Doar unul dintre dormitoare lăsa impresia că este ocupat de o femeie. Se vedea clar după aspectul încăperii: patul nestrîns, parfumuri, cutii de pudră şi alte asemenea lucruri. În celelalte însă totul era neatins, ca într-o cameră de hotel ce îşi aşteaptă turiştii.

— Vila asta o fi avînd subsol? întrebă Giscard.

— Să vedem, am zis.

Nu ne-a fost greu să găsim, intrarea. Am coborît cîteva trepte şi am deschis o nouă uşă ce da într-un culoar îngust la capătul căruia se vedea o uşă metalică întredeschisă. Am dat-o de perete şi am rămas surprinşi. Eram

într-un fel de dormitor, utilat cu tot ce trebuie, inclusiv baie. De ce trebuia aşa ceva în pivniţă, era prima întrebare care îţi venea în minte. Se vedea clar că cineva locuise pînă de curînd aici: aspectul neglijent al patului, cîteva obiecte de toaletă împrăştiate prin jur. În aer plutea un vag miros de parfum de femeie. Am tresărit. Nu cumva aici fusese ţinută Nicole? Acum era clar că ajunsesem prea tîrziu. Îmi venea să-mi dau palme. Ar fi trebuit să mă gîndesc şi eu la casa asta şi n-am facut-o.

— Tot ce ne-a mai rămas de făcut este să vedem ce e cu doamna care a fost aici, spuse amărît Meunier.

Eu am fost de acord. Giscard controla totul cu minuţie.

— Sperі să mai găseşti ceva interesant? l-am întrebat.

— Cine ştie? Niciodată nu trebuie să disperi.

Îşi văzu în continuare de treabă, cotrobăind peste tot. Se aplecă şi privi sub pat. L-am auzit scoţînd un şuierat subţire. Ne-am apropiat şi noi. S-a, ridicat ţinînd în mînă un sutien de mătase de culoare albă.

— Recunoaşte cineva obiectul ăsta?

Meunier se întoarse zîmbind spre mine:

— Domnul e mai în măsură să răspundă. Dînsul cunoaşte mai bine desuurile… afacerii.

I-am zis ceva în gînd lui Meunier. Oricum, avea umor. Giscard zîmbea ştrengăreşte.

— Hoţule, încă n-ai renunţat. Bravo, te ţii bine.

Mie însă nu-mi ardea de glume. Era clar că Nicole purtase acest sutien la ultima noastră întîlnire… mai intimă. De ce îl lăsase aici? Probabil, fusese luată în grabă, din somn, şi nu mai apucase să şi-l pună. Intervenise ceva neprevăzut şi răpitorii n-au mai lăsat-o să se îmbrace pe îndelete. Nu era exclus să fi fost bruscată. Presaţi de timp, probabil că unul dintre ei l-a aruncat sub pat. O duseseră într-un loc mai sigur, acesta părîndu-li-se vulnerabil. Ceea ce era corect gîndit: ştiam şi eu casa, o ştia şi Salinas.

— Lăsăm nişte oameni aici, poate mai apare totuşi cineva, iar noi mergem după maşina care o urmăreşte pe cea a femeii.

— Nu prea cred eu să se întoarcă prea curînd careva pe-aici, îşi dădu cu părerea Giscard.

Am plecat fiecare cu maşina lui. Meunier clădea comenzi prin radio şi auzeam voci care îi răspundeau.

— Mă îndoiesc că bătrînul domn Ford va putea ţine pasul cu noi, i-am spus lui Giscard înainte de a urca la volan.

Mi-a zîmbit cu un aer seniorial, fără să se supere. Ştia el ce poate Fordul. Nu ştiu de unde mai aveam resurse să glumesc. Soarta lui Nicole mă îngrijora din ce în ce mai mult. Abia acum era în mare pericol. Şi-mi dădeam seama de ce. Fanciotti continua să reprezinte o ameninţare pentru mafioţi. Nu era exclus s-o şi tortureze. Îşi dăduseră şi ei seama că fuseseră păcăliţi şi că adevăratul lor duşman era în libertate, ei neputînd să-l lichideze, deşi îl identificaseră. Tentativa lor eşuase datorită mie şi lui Meunier. Acum totul era să n-o scăpăm pe femeie. În ea ne puneam ultima speranţă, numai ea ne putea duce la locul unde se afla Nicole în momentul acela.

Ieşisem din Neuehâtel şi ne angajasem pe şoseaua care ducea spre Zurich. După ce am trecut de o curbă, am văzut maşina lui Meunier oprită într-un refugiu. Am oprit eu, apoi Giscard.

— Am aflat unde a ajuns femeia. A oprit la Bielle şi acum se învîrteşte prin oraş. O ţinem în continuare sub observaţie.

— Înseamnă că s-a prins că e urmărită, remarcă Giscard.

— Posibil. Oricum, nu ne scapă, ripostă convins Meunier.

— Dacă într-adevăr şi-a dat seama că este urmărită, nu se va duce unde avea de gînd.

Ne-am continuat drumul spre Bielle. În mintea mea iarăşi ceva nu se lega. Mă întrebam dacă nu sîntem din nou pe o pistă falsă. Era ca şi cum am fi urmărit o fantomă. Abia pronunţasem în gînd cuvîntul fantomă, că îl aud pe Meunier:

— Mi s-a comunicat că femeia a dispărut într-un magazin de confecţii.

Mi-a venit pe buze o glumă proastă: unde poate să dispară cel mai bine o femeie? într-un magazin de textile! Nu era însă momentul să mă ţin de glume. Meunier era disperat:

— Oamenii noştri n-o găsesc!

Cum adică? am întrebat eu candid, deşi bănuiam ce se întîmplase.

— Simplu. Nu mai există.

Vorbea în continuare prin radio şi probabil ce auzea nu-i făcea deloc plăcere. Adevărul e că şi eu eram disperat. Era prea de tot. Singura posibilitate de a ajunge la Nicole şi de a o salva se volatilizase. Am simţit că mă ia cu ameţeală. Mi-a părut încă o dată rău că nu acţionasem la primele mele impulsuri. Am vrut să fiu în legalitate, să nu comit nici un act care să contravină legii. M-am uitat spre Meunier şi-mi venea să-i zic ceva foarte urît, în momentul acela l-am auzit pe Giscard:

— Băieţi, este clar că am fost păcăliţi. Nu vă enervaţi degeaba. Hai să fim calmi. Noroc că mai am ceva memorie. Ascultaţi aici: acum vreo patru ani se stabilise în Bielle un italian care vindea… sutiene şi alte desuuri. Aici bătrînul îmi zîmbi subţire. Noi aflasem că tipul vindea şi altceva, însă nu puteam să-l găbuim. I-am întins cîteva curse. Degeaba, n-a ieşit nimic. Am fost nevoiţi să renunţăm. Dar tot el a protestat, ca om cinstit ce se pretindea, că i-am făcut prea multe percheziţii fără a avea un motiv precis, justificat din punct de vedere legal. Am fost puşi chiar în situaţia ridicolă să ne cerem scuze pentru ultraj la adresa onorabilităţii sale. N-am să uit niciodată această umilinţă la care am fost supus. Ce să-i faci? Asta e legea. Hoţul neprins – negustor cinstit. Am şi acum convingerea că cineva l-a prevenit…

— Cine este tipul? îl întrerupse nervos Meunier.

— Ai răbdare, dragule. Insul are o proprietate undeva pe malul lacului Neuchâtel, la periferia oraşului Bielle.

— Deci ne întoarcem? întrebai eu.

— Da, doar puţin…

Giscard era misterios. Eu, care îl cunoşteam demult, eram sigur că se baza pe ceva. Cînd lucrezi treizeci de ani împotriva Mafiei şi apuci să trăieşti, înseamnă că eşti o adevărată bancă de date.

— Băieţi, veniţi cu mine. Eu plec primul, voi mă urmaţi. Vă atrag atenţia că orice zgomot poate duce la părăsirea cuibului de către păsările. Cu grijă deci! Dacă nu-i găsim acolo, înseamnă că am pierdut partida.

L-am urmat disciplinaţi. Am intrat pe una din străzile înguste ale oraşului străjuite de clădiri în stil german din secolul XVIII – XIX. Parcă pătrundeai înapoi în timp, într-o epocă revolută, în care nu aveai cum să intri decît prin imaginaţie. Atmosfera era într-adevăr germană. Totul părea geometrizat, de la dimensiunile clădirilor pînă la jardinierele cu flori de sub ferestre. O arhitectură severă, austeră, aceeaşi clădire care se multiplica parcă la infinit, cu mici diferenţe nesemnificative, încît aveai impresia că oricît ai fi circulat te aflai pe aceeaşi stradă. Impresia de repetiţie nu te părăsea, plus aerul rece, german. Sigur, aici jucau un mare rol şi prejudecăţile mele de american, care ştia puţine lucruri, dar bine fixate, despre cultura Germaniei. Dacă mai adăugam şi antipatia firească de după război: tot ce era german, era obligatoriu negativ, tabloul este gata.

În timp ce mă gîndeam la toate astea, l-am auzit în receptorul de la bordul maşinii pe Giscard:

— Deci sînteţi gata. Eu nu pot să vă asigur că insul e capătul firului. De un lucru sînt însă convins: mai scăpăm şi noi de încă un cuib al Mafiei. Chiar dacă nu-l prindem cu nimic, numai simplul fapt că a fost vizitat de poliţie îl va face să se retragă sau măcar să renunţe la acest sediu. Deci, un punct cîştigat. Aveţi răbdare.

Maşina de muzeu a demarat în trombă şi mie mi-a venit să rîd. Mi se părea ridicol ca acest bătrîn să fie mai bun decît noi care, vezi Doamne, eram în plină putere, deştepţi, moderni şi foarte eficienţi. L-am urmat disciplinaţi, dar sceptici. Pentru mine era clar că pierzînd urma femeii, bîjbîiam în întuneric. Şi cel mai tare mă îngrijora faptul că nu putusem s-o salvăm pe Nicole. Greşisem grav, mizînd pe o urmărire cuminte, ca în romanele poliţiste. Trebuia acţionat dur, concret, violent chiar, lăsînd la o parte respectarea legii. Mofturi! Acum era însă prea tîrziu. Iarăşi îmi venea să-mi dau pumni în cap.

Ajunsesem în centrul vechiului burg german. Il urmam cuminte pe Giscard. Numai că şi el bîjbîia. Se vedea clar că nu ştie pe unde s-o ia. Se plimba, şi ne plimba, de pe o stradă pe alta care se întretăiau într-un perfect unghi drept, şi toate aproape la fel, încît aveai mereu impresia că te-ai întors în locul de unde ai plecat, deşi erai în altă parte. Mă plictisisem. Încăpăţînarea lui Giscard mă punea totuşi pe gînduri. Ştia el ceva. De-a lungul anilor îl văzusem făcînd cele mai absurde lucruri – aşa păreau atunci, ca după aceea să descoperim că totul fusese gîndit pas cu pas, gest cu gest. Dacă eu nu le înţelegeam atunci, nu înseamnă că ele nu erau logice. Aveau ordinea lor interioară, ordinea minţii lui Giscard. Drept pentru care acum m-am lăsat pe seama lui. Ştia el ceva! Toată plimbarea asta avea probabil un sens. În final am înţeles că avusese. Mi-au trebuit vreo trei-patru ture ca să înţeleg că de fapt nu ne învîrteam în jurul aceleaşi străzi. Ce ţi-e şi cu nemţii ăştia! Nu se lasă pînă nu fac cel puţin două lucruri exact la fel. Probabil din cauza aceluiaşi spirit de disciplină şi ordine care i-a dus de la reforma lui Luther la nazismul lui Hitler. Dar, mă rog, asta e cugetarea unui american incult, ar zice un european dedat la fineţuri. Sigur, arhitectura lor e mult mai complicată, mai complexă, numai că eu, american de trei-patru generaţii, nu pot înţelege cum poţi să reproduci la infinit, cu mici variaţii desigur, aceleaşi clădiri, aceleaşi străzi care te fac să te crezi într-un labirint. Dar, dacă stau bine să mă gîndesc, avenu-urile noastre nu se aseamănă între ele?

Bătrînul Giscard mă trezi brutal la realitate:

— Opreşte şi scoate pistolul!

Parcă primisem un pumn în cap. Am privit buimac în jur. Eram pe o stradă la fel cu celelalte şi nu înţelegeam de ce tocmai aici trebuia să ne oprim. L-am văzut pe Giscard coborînd din maşină. Mi-a zîmbit îngăduitor:

— Băieţi, acum să vă văd! Eu sînt mai bătrîn. Acum… care-i primul cu puşca…

Am înţeles că e momentul să las dracului meditaţia şi să redevin omul de acţiune care fusesem totdeauna.

Clădirea în faţa căreia ne aflam era una oarecare. Desigur, scoasă din decor, putea părea nemaipomenită. În jur erau cel puţin cîteva zeci care semănau între ele. Un fel de vile-fortăreţe cu aceeaşi geometrie, că de stil nu putea fi vorba.

Am coborît din maşină, neştiind ce voia Giscard să facem.

— De peste zece ani mă gîndesc cum poate cineva să aleagă cea mai stupidă casă dintre cele mai stupide pentru a-şi face din ea sediul unei firme. Ca să nu mai spun că e foarte greu să-ţi imaginezi că un oraş mic, banal, burghez, ca Bielle, poate fi cel mai indicat loc pentru a te ocupa de activităţi ilegale. Şi mai ştiam că pe aici pe undeva se află o florărie care livrează flori în… Columbia. Ciudat, nu? Ei bine, eu căutam o florărie cu iz exotic şi cred că asta e!

L-am privit admirativ pe bătrîn. Nu se putea ca el să nu dea de cap acestei a tăceri pe care eu o urmăream de atîta vreme. Trebuia să recunosc că mă aflam în faţa unei florării cu plante exotice din altă zonă decît Europa, poate America de Sud. Şi m-am gîndit din nou la Salinas. Iarăşi se mai legau nişte lucruri.

Cînd am coborît din maşină, mi-am dat seama că pistolul este o unealtă foarte utilă la casa omului, indiferent unde ar fi casa lui. Se pare că eram aşteptaţi. Nu ştiu exact de ce am simţit nevoia să mă arunc pe burtă, deşi încă nu trăgea nimeni. Dar fiecare fereastră mi se părea o gură de tun. Cum mai trecusem prin asemenea situaţii, i-am şoptit lui Giscard:

— Bătrîne, măcar spune-mi unde crezi că au plasat ăştia mitraliera. Nu de alta, dar aş dori să mai văd şi eu America… normal, nu cu picioarele înainte. Şi de unde naiba ştiau ăştia că venim în vizită?

Giscard începu să rîdă ca la o glumă bună.

— Asta aş vrea să aflu şi eu. Mai ales că de vreo zece ani bănuiesc că aici e un cuib de viespi. Din păcate, perfect legal. N-aveam cum să mă ating de ei. Am ieşit la pensie şi ei sînt tot aici. Îţi dai seama ce ranchiună le port.

Dacă nici acum nu-i prind, înseamnă că întreaga mea carieră este compromisă şi că am muncit degeaba o viaţă.

— Bun. Şi cum atacăm?

Eram nerăbdător. Simţeam că şi mie îmi ajunsese cuţitul la os.

— John! Te ştiu iute şi decis. Du-te în spatele clădirii.

Meunier, care urmărea discuţia noastră, interveni:

— Trebuie să blocăm ieşirea din faţă pe unde ar putea ieşi maşinile. Aş veni eu cu oamenii mei.

— Da, numai că ăştia, după cîte îi ştiu, pot să dispară şi cu…

Giscard îşi lăsă gîndul neterminat. Abia mai tîrziu aveam să înţeleg de ce nu şi-a terminat ideea.

M-am strecurat pe lîngă gardul ce înconjura clădirea şi am ajuns în spatele ei. Se vedea o fereastră luminată. Am sărit gardul şi am intrat în curte. M-am împiedicat însă în ceva, habar n-aveam ce putea fi, şi am căzut. În momentul acela am auzit un mîrîit şi am simţit un cîine care se aruncase asupra mea. Cu toată iubirea mea pentru animale şi pentru cîini în mod special, l-am apucat de gît şi l-am strîns cu toată puterea. Nu apucase să mă muşte. L-am auzit respirînd greu, asfixiindu-se. Cînd i-am dat drumul, era mort. M-am ridicat şi am privit geamul luminat din faţa mea. Din păcate era prea sus ca să pot vedea ce se petrece înăuntru. Şi, n-o să credeţi, am găsit un taburet uitat în cursul zilei cînd se luase masa aici. M-am urcat repede pe el şi nu mi-a venit să cred ce vedeam. Înăuntru se aflau vechile mele cunoştinţe care îl urmăriseră pe Matteo Salinas şi încă un tip înalt, slăbănog, pe care îl mai văzusem undeva. Unde? Pe aeroportul din Ziirich! Era insul care îl atacase pe Cooper. Nu mai înţelegeam nimic. Cine cu cine juca? Cine împotriva cui era? A trebuit să recunosc din nou că intuiţiile mele sînt bune, numai că îmi place să joc la risc. Discuţia între cei trei era foarte animată. Cred că mai curînd se certau. Din păcate nu se putea auzi prin geam. Tare aş fi vrut să ştiu despre ce este vorba în propoziţie, vorba profesorului meu de limbă engleză. N-am mai avut timp de cugetat, pentru că am auzit un zgomot în spatele meu. Mi-am dat drumul şi am căzut pe stratul de flori de alături. Am făcut-o suficient de repede, încît am mai apucat să-l văd pe insul care se prăvălea peste scaunul pe care mă aflasem eu. Complet dezechilibrat, cu scaunul în braţe, insul a încercat să se ridice. Atunci i-am aplicat o lovitură în moalele capului. Următoarea – în plină figură – l-a convins să rămînă pe loc. Deci tipii se aşteptau la vizitatori. Nu pe mine mă aşteptau, desigur, ci pe unul de-al lor, însă din tabăra adversă.

Nu m-am înşelat prea tare, pentru că în spatele meu a apărut un individ care mă privea uluit. Îi făcusem, se pare, un serviciu. Şi el voia să intre în clădire. Şi nu înţelegea de ce eu îl lichidasem pe cel care ar fi putut să-l împiedice s-o facă. Nu l-am lăsat să se mire prea mult. Oamenii de tipul ăsta devin periculoşi cînd încep să gîndească. M-am apropiat de el zîmbind şi chiar i-am întins mîna. El mi-a prins-o pe a mea şi atunci l-am făcut să execute un salt frumos prin aer, aşa ca o plutire, după care a aterizat pe un rond de flori. Figura asta cu datul amical al mîinii o învăţasem de la un japonez, acum vreo douăzeci de ani. De atunci ştiu că nu toţi oamenii care îţi strîng mîna amical îţi vor binele. M-am asigurat dacă tipul stă liniştit printre flori. Nu stătea. Dădea semne că nu-i plac miresmele. Atunci m-am decis să-i mai dau un somnifer. L-am mai lovit încă o dată, e drept, puţin cam tare, în moalele capului.

S-a liniştit, tăvălindu-se printre flori şi pregătindu-se pentru un somn mai lung.

Ei, şi acum ce era de făcut? Doborîsem doi inşi, cîte unul din fiecare tabără, se pare. Mă aflam între focuri. Deci Mafia îşi regla conturile aici. Giscard avusese dreptate. M-am urcat şi am privit din nou pe geam. Tipii dispăruseră, dar lumina era aprinsă. Am împins uşor geamul, care nu era închis, ci numai lipit de toc, şi am sărit în cameră. Era o bucătărie. Printr-o uşă care dădea probabil într-o sufragerie auzeam voci. M-am apropiat tiptil şi am auzit următoarea discuţie:

— Şi acum ce facem?

— Dacă ne găsesc?

Îi găsisem eu sau altcineva trebuia să-i găsească? N-avea importanţă. Unde era Nicole? asta mă obseda pe mine.

— Am văzut o maşină dînd tîrcoale pe aici, se auzi o voce de femeie.

Am început să mă enervez şi nu atît pentru că vocea îmi era cunoscută, ci pentru că poliţia elveţiană circula ca nişte pisici cu lăbuţele în coji de nucă.

Am privit în jur. În stînga mea mai era o uşă. Am încercat-o. S-a deschis. Am intrat într-un mic hol, iar de acolo se mai deschidea una. Era clar că nu ducea în sufragerie. Am deschis-o cu orice risc. Am intrat într-o cameră aproape goală, care mai avea încă o uşă. Într-un colţ se vedea o dormeză simplă, modestă. Pe dormeză zăcea, legată de mîini şi de picioare, Nicole! N-am avut timp să mă bucur de surpriza revederii, pentru că cineva mi-a sărit în spate, dorind cu orice preţ să mă strîngă de gît. De obicei, în asemenea situaţii, e bine să te arunci în faţă, pe burtă. Tipul care îţi stă în

cîrcă vine şi el, normal, după tine. În timp ce te prăvăleşti împreună cu el, poţi să-i plasezi cu cotul o lovitură în burtă.

Asta am făcut şi eu, numai că, probabil, am făcut-o cu atîta ură, încît insul a rămas nemişcat lîngă mine. Nicole mă privea admirativ, cu speranţă în ochi. Nu aveam voie s-o dezamăgesc. Am dezlegat-o repede. Decum s-a văzut liberă, s-a repezit la tipul căzut la podea, i-a smuls pistolul pe care eu nu apucasem să-l văd şi mi-a spus cu un ton vesel, care nu mi s-a părut la locul lui:

— John, hai că-i radem!

Întrucît nu înţeleg prea bine argoul franţuzesc, am presupus că a rade înseamnă a lăsa pe cineva fără păr. Ideea nu mi s-a părut chiar rea, dar nu prea aveam în momentul acela chef şi timp de bărbierit. Şi atunci i-am spus:

— Dacă tot i-ai luat pistolul, stai la uşa aceea care cred că dă în sufragerie.

De acolo se auzeau glasuri. M-am strecurat spre fereastră. Am deschis geamul şi i-am ordonat scurt:

— Gata! Sari!

M-a privit uimită.

— Şi cu ei ce facem?

Îmi venea s-o omor. N-am mai apucat să facem nimic, pentru că uşa de la sufragerie s-a deschis şi şi-a făcut apariţia unul dintre tipii care îl urmăriseră pe Salinas. Nu faptul că avea pistolul în mînă m-a determinat să-l împuşc, ci altceva: în spatele lui mai venea unul. Am tras fără ezitare. Insul a căzut instantaneu. Cel din spate n-a mai apucat să scoată pistolul. L-am ochit exact în braţul cu care voia să-l scoată din buzunar. A scos un strigăt şi s-a prăbuşit în dreptul uşii. Acest strigăt însă era să-mi fie fatal. Tocmai cînd voiam s-o împing prin fereastră pe Nicole, am văzut în deschizătura uşii pe un al treilea. N-am mai apucat să trag, deşi îi văzusem pistolul în mînă. Din spatele meu s-a auzit o împuşcătură. Glonţul a nimerit drept în fruntea insului. M-am întors. Trăsese Nicole. Îl ucisese. L-am recunoscut imediat: era al doilea tip care îl urmărise pe Salinas.

Eu trăsesem în umăr, în mînă, la picioare, iar frumoasa femeie direct în frunte! Trebuie să recunosc că faţă de ea eram un biet copil.

Cînd i-am auzit şi vocea, m-am convins că sînt o persoană cu profunde convingeri umanitare.

— Dă-i dracului! Sînt nişte brute.

Şi a sărit pe geamul deschis, pe care i-l pregătisem, nu înainte de a mai trage un foc spre uşa în care apăruse un ins cam speriat, e drept, dar tot cu un pistol în mînă.

Am urmat-o, sărind şi eu geamul, şi odată ajuns afară am rămas lîngă zid să văd ce se mai întîmplă în încăpere. Noroc că scaunul pe care îl mai folosisem o dată era tot acolo.

Pe uşa sufrageriei a intrat liniştit Meunier.

— Unde dracu' eşti, John?

M-am ridicat din întunericul de afară şi am ajuns în cadrul ferestrei. În momentul acela am auzit o înpuşcătură şi am simţit o arsură în umărul drept. Pistolul mi-a căzut din mînă. Meunier se uita înmărmurit la mine. Înainte de a cădea, am mai apucat să-mi dau seama că se trăsese de afară, din spate, deci din curtea casei. După aceea n-am mai simţit nimic. Ştiu doar că sub cămaşă îmi curgea ceva cald, fierbinte chiar, iar deasupra mea vedeam ochii speriaţi ai lui Nicole. Apoi am adormit cu totul. Parcă se făcea că îmi vine în faţă o locomotivă care în următoarea clipă mă va zdrobi. Tot atunci, o femeie, parcă Nicole, m-a luat în braţe şi locomotiva a trecut pe lîngă mine.

CAPITOLUL XVII

Cînd m-am trezit, eram într-o încăpere albă, strălucitor de aibă. In faţa mea era o femeie tot albă. Mă durea îngrozitor umărul. Am tras o înjurătură în cel mai pur stil oral, în engleza mea de baştină, aşa cum se vorbea într-un anumit cartier al Londrei, unde copilărisem o vreme. Dar să ştiţi că nu e vorba de Soho!

Femeia în alb mi-a luat un braţ, mi-a ridicat mîneca pijamalei şi mi-a tăcut o injecţie. Am plonjat iar în somn şi am uitat de toate.

Cînd m-am trezit din nou, în faţa mea era Giscard.

— Fii liniştit. Au fost prinşi toţi.

Parcă de asta îmi ardea mie acum. Probabil figura mea i-a spus ceva lui Giscard, că i-am auzit pufnind în rîs:

— Hai, John, ce dracu'! La vîrsta ta ai putea să te mai potoleşti!

M-am prefăcut că nu înţeleg.

— Eu… mă interesează dacă…

— Hai, las-o baltă, băiete. Nicole e teafără. După ce l-a atins pe unul drept în frunte, voi aţi sărit pe fereastră, ea s-a întors… mă rog… a mai fost

un mort pe-acolo. Dar asta n-are importanţă. Tu cum te simţi?

Am făcut o grimasă. Mă durea umărul foarte tare.

— Nu cine ştie ce.

— După toate cele întîmplate, meriţi o răsplată.

Bineînţeles, eu m-am gîndit că o merit pe Nicole. După zîmbetul meu stupid bătrînul a înţeles că el vorbea de una, iar eu mă gîndeam la alta.

— Nu, nu e la ce te gîndeşti tu. Nicole e bine. Nu aste e problema. Vedem noi cum o scoatem din cauză. Altceva aş vrea eu de la tine, după ce te faci bine.

Nu înţelegeam despre ce e vorba şi, ca să fiu sincer, nici nu mă interesa. Dacă Nicole trăia şi putea fi scoasă din cauză, altceva nu mai conta. I-am auzit din nou vocea, parcă de departe:

— Acum urmează lucrul cel mai greu. Va trebui să te bagi chiar în gura lupului.

Nu înţelegeam nimic.

— Adu-ţi aminte ce s-a întîmplat pe aeroportul din Ziirich!

Am încercat să-mi amintesc. Da. Totul fusese aiurea. De un diletantism inadmisibil! Sau se dorise să fie aşa. Ca într-o înscenare de amatori. Şi tot ce a urmat după aceea! Eram vînat ca o fiară, ştiindu-se în fiecare moment unde sînt, ce fac şi, mai ales, ce am de gînd să fac. Eram uluit că aproape mi se ghicesc gîndurile. Sigur, Helene Berger furnizase duşmanilor mei nişte informaţii utile. Dar acestea nu erau suficiente ca să se ştie în orice clipă unde mă aflu şi ce intenţii am.

Am făcut efortul să mă ridic puţin din pat. O durere ascuţită mi-a tăiat orice entuziasm. Am căzut pe pernă. Transpirasem de durere. Pe frunte îmi curgeau broboane de sudoare. Faptul că eram atît de neputincios, mă scotea din sărite.

— Stai cuminte, John! Nu-i nici o grabă. Personajul e la locul Iui. Nu va fugi. E prea sigur pe el. Plus că un om cunoscut ca el nu prea are unde să se ducă. Lumea noastră e prea mică pentru o asemenea „celebritate”. Se crede în siguranţă pentru că n-a fost văzut niciodată în compania unor oameni dubioşi. Doar tu ştii unele lucruri despre persoana sa.

Da, ştiam. Acum le ştiam. La început mi s-au părut toate doar simple, nefericite coincidenţe. Recapitulînd acum prin cîte primejdii trecusem, fără să înţeleg cum de se făcea că orice clipă constituia un pericol pentru mine, m-am dumirit că fusesem o unealtă în mîna lui. Făcuse însă greşeala să mă creadă mai prost decît eram eu de obicei. Mă subestimase şi asta mă deranja

cel mai tare. Sau tocmai asta mă salvase? Trecusem de atîtea ori pe lîngă moarte, aproape că mă atinsese cu aripa ei rece. Culmea este că o simţisem, dar o ignorasem, fiind prea sigur de mine. Numai că şi el greşise. Mizase pe simţul datoriei pe care îl are orice profesionist disciplinat. Or, eu nu sînt aşa de cuminte cum par.

— Bătrîne Giscard, nu ştiu dacă sînt în stare să fac ce-mi ceri tu.

— Dar nu-ţi cere nimeni să te duci în clipa asta la el. Fă-te mai întîi bine şi pe urmă îi faci o vizită.

Şi era gata să nu mă mai fac bine deloc. S-a auzit o împuşcătură şi glonţul a trecut pe undeva pe lîngă mine. Giscard s-a prăbuşit pe marginea patului. Prin cămaşa albă apăruse o şuviţă roşie. L-am auzit îngăimînd:

— În tine a vrut să tragă.

S-a prăbuşit la picioarele patului. Am făcut efortul de a mă ridica. M-a săgetat o durere ascuţită în umăr. Cu mare efort, m-am ridicat totuşi şi am izbutit să-i scot pistolul de la brîu. M-am tîrît pînă la geam. Am văzut o siluetă pe acoperişul pavilionului din faţă. Fugea. Am tras tară ezitare. Am nimerit. Persoana s-a prăbuşit. Înainte de a cădea a îmbrăţişat un horn. Apoi a căzut, rostogolindu-se pe olanele acoperişului.

L-am privit pe Giscard. Respira. Uşa s-a deschis şi în. salon a intrat precipitat un ins în halat alb. Am simţit pericolul. Părea a fi doctor. Cînd am văzut că are o mînă în buzunarul halatului, n-am mai ezitat. Am tras exact spre acel buzunar. Tipul a icnit scurt şi a căzut.

Cînd i-am scos mîna din buzunar, am găsit un pistol mic, dar foarte eficient.

M-am întors spre Giscard:

— Bătrîne, am mai scăpat o dată…

M-a privit cu ochi luminoşi, parcă bucurîndu-se:

— Cheamă repede poliţia. Ăştia ne omoară aici în spital.

L-am văzut cum se întinde pe podea, abia respirînd.

N-am mai stat pe gînduri. M-am dus la uşă. Pe coridor nu era nimeni. M-am întors în salon şi am închis uşa după mine. Am ridicat receptorul şi am cerut numărul poliţiei. Meunier nu era acolo. Le-am explicat ce se întîmplase. Mi s-a promis că va veni imediat un echipaj. Nici n-am apucat bine să termin, că uşa salonului s-a deschis şi a intrat… Meunier!

— Eşti teafăr? mă întrebă el speriat.

— Eu da, Giscard însă…

I l-am arătat pe bătrîn care zăcea pe duşumea. M-am aplecat spre el. Gemea de durere şi de undeva de la piept îi curgea sînge. M-am întors spre Meunier:

— Cheamă repede un doctor!

— Nu e nevoie, John! Vă am pe amîndoi la îndemînă. Aşa că…

Nu-mi venea să-mi cred ce auzeam. Meunier ţinea în mînă un pistol care era îndreptat spre mine.

— Gata! Pînă aici ţi-a fost.

Am auzit; sau mi s-a părut că aud, cum apasă pe trăgaci. M-am aruncat la podea, trăgînd în acelaşi timp după mine un scaun pe care am apucat să-l împing spre picioarele lui.

Probabil asta m-a salvat. Vrînd să vină spre mine, s-a împiedicat. Mi-a fost suficient momentul lui de dezechilibru. M-am aruncat peste el şi l-am lovit violent în braţul în care ţinea pistolul. Se vede treaba că venisem cu toată greutatea peste el, pentru că a scăpat pistolul din mînă. Am auzit o voce din spate. Era a lui Giscard:

— I l-am luat eu, John. Acum vezi să nu se mai întîmple nimic. Mi-e foarte rău. Şi tu eşti rănit, dar oricum eşti mai tînăr decît mine. Vezi că ăsta e în stare de orice.

S-a prăbuşit din nou. M-am întors brusc, tocmai cînd Meunier se pregătea să se arunce asupra mea. Cu un ultim efort, l-am lovit cu piciorul, cu toată puterea, în abdomen, după care i-am întors mîna la spate. Nici nu mai ştiu care. Stînga sau dreapta. Oricum, l-am imobilizat.

Mă durea îngrozitor umărul şi simţeam că mi se face rău, că în curînd o să mă prăbuşesc. Nu mai aveam nici o putere. Privirea mi se întunecase şi aveam senzaţia că mă prăvălesc în neant. Înainte de a cădea, am văzut o siluetă înaltă, parcă la fel de albă ca tot ce era în salonul de spital, apoi mi s-a părut că se aude un foc de revolver.

Meunier a căzut în faţa mea cu faţa la pămînt. Sîngele curgea pe mocheta gri. O dîră se prelungea uşor pe lîngă corpul lui.

Am privit în jurul meu. Am văzut mai întîi o ţeavă de revolver, apoi revolverul şi în sfîrşit mîna care îl ţinea. Era Nicole! Imposibil!

Am vrut s-o întreb ce caută acolo. N-am apucat. Am auzit doar atît:

— Eu ţi-am spus de la început că mie nu-mi place Meunier.

Era adevărat. Îmi spusese, iar eu n-o crezusem. Oare de ce? Probabil pentru că, la început, la Ziirich, mi se spusese să nu iau legătura cu poliţia locală, ca după aceea Cooper să-mi sugereze că totuşi pot avea încredere în

el şi chiar să colaborez cu el. Din păcate eu nu realizasem atunci că cele două indicaţii se contraziceau.

Acum trebuia sî-l salvez pe Giscard, pentru că, de fapt, el mă salvase pe mine. Abia acum înţelegeam de ce dorise să mă însoţească peste tot. Şi Cooper… Doamne, numai să nu i se întîmple ceva lui Giscard!

Apoi am leşinat.

CAPITOLUL XVIII

În momentele acelea dramatice am crezut că se poate muri şi din deziluzie. Mi se părea imposibil ca Meunier, de care mă ataşasem sufleteşte, să fie omul Mafiei. Cel mai mult mă afectase însă rănirea destul de de gravă a lui Giscard, deşi, la rîndul meu, şi eu eram rănit.

Am încercat să trec peste toate astea ca să aflu, în sfîrşit, unde a fost păcăleala. Pentru că fusese aşa ceva. Sigur, nu-mi face nici o plăcere să recunosc că un om cu experienţa mea putuse fi tras în piept la o asemenea manieră. Aveam de la început suficiente indicii că lucrurile nu sînt curate. M-am încăpăţînat să cred că nu pot fi păcălit aşa de uşor. E drept că şi după ce mi-am dat seama că totul e regizat, m-am complăcut în acest joc riscant. M-a salvat totuşi experienţa şi intuiţia mea, care arareori dă greş. În asemenea situaţii funcţionează un al nu ştiu cîtelea simţ, cel al pericolului. Continui să cred că acest simţ special ne salvează pe noi, cei a căror meserie este riscul.

După ce Giscard era în afara oricărui pericol, i-am spus, aşa, în glumă:

— Vezi că am cîştigat iar? Cazul e ca şi rezolvat.

A zîmbit seniorial. Mi-a cerut o ţigară, deşi nu era permis fumatul în salon. Şi-a aprins-o tacticos şi apoi a urmat o replică uluitoare:

— Acum te duci să apuci taurul de coarne. Abia acum.

Mai auzisem replica asta, aşa că i-am spus rîzînd:

— Taurul e în ţarc!

— Te înşeli, băiete!

— Cum adică?

— El zburdă încă liber pe pajişte.

— Nu înţeleg.

— Dacă ţi-aş povesti biografia aventuroasă a taurului ăsta, n-ai mai fi atît de sigur pe tine.

— Dragă Giscard, cînd vrei matale să fii enigmatic…

— Nu vreau deloc să mă dau atotştiutor. Doresc numai să-ţi atrag din nou atenţia că de cum ai venit în Elveţia ai fost manipulat ca un pion într-un joc de şah în care partenerii fac ce vor ei, fără să le spună şi lor, pionilor. Mai mult decît atît, aceştia sînt sacrificaţi fără nici un scrupul în numele ideii că partida trebuie cîştigată, indiferent de pierderi.

— Cred că exagerezi!

— Bine. Tu ai un număr de telefon, de fapt mai multe, la care suni mereu şi raportezi ce-ai făcut?

— Da. Sigur. Aşa a şi fost înţelegerea.

— Ei bine, asta era să te piardă.

— Fii mai clar, te rog!

— Tocmai faptul că sunai mereu ca să spui ce faci şi ce intenţionezi să întreprinzi în continuare, îţi putea fi fatal.

Am rămas pe gînduri. Bănuiam că aici vom ajunge pînă la urmă. Îmi dădusem şi eu seama, la un moment dat, că ceva nu era în regulă. Era clar că Helene Berger lucra pentru ceilalţi, pentru Mafia, trădînd-o pe prietena ei Nicole, care îl voia scăpat pe Fanciotti. Asta era deja un lucru cunoscut. Uriaşa surpriză cu trădarea şi complicitatea lui Meunier mi se părea cea mai mare păcăleală. Aşa că nu mai vedeam ce surprize mi-ar mai putea rezerva viitorul în această afacere murdară.

— John, ascultă-mă totuşi cu atenţie. Fă o vizită acestui domn al cărui telefon îl ştii. Te sfătuiesc să iei cu tine măcar un om înarmat. Aş zice să anunţi poliţia elveţiană. Pe cea reală. Nu pe alde Meunier.

Bătrînul a rîs eu poftă ca la o glumă bună. N-am prea gustat-o. Nu mai aveam resurse să mă amuz.

— Eu te stimez foarte mult, Giscard. Te-am ascultat întotdeauna. De data asta însă, iartă-mă că-ţi spun, nu pot crede ce vrei să insinuezi.

— Eu nu insinuez nimic. Vreau doar atît: să rezolvi integral cazul. Au mai rămas destule necunoscute: Fanciotti, uciderea lui Mancini, tentativele de asasinat comise împotriva ta. Şi toate pornite nu de la Meunier. Sau nu toate, pentru că de multe ori el a fost nevoit să joace cu tine pentru a nu fi descoperit. Ba chiar te-a ajutat uneori din acelaşi motiv. Deasupra lui mai există cineva – acela cu care el a făcut pactul cu diavolul. Şi în Mafie, ca în orice societate, există o ierarhie. Chiar mai rigidă ca în societatea noastră, să-i zicem totuşi normală, măcar aşa în linii mari. Dacă vrem să facem ceva, trebuie să lovim acolo sus, cît mai aproape de vîrful piramidei. Sigur, faptul că l-ai descoperit pe Meunier este extraordinar. Nimeni nu şi-ar fi putut

imagina că omul acesta, aparent foarte corect, este vîndut cu totul mafiei. Însă îţi repet, deasupra lui mai este cineva. Tu ştii cine este, dar nu-ţi vine a crede.

— Şi ce să fac?

— Repet: du-te la el. Cu orice risc. Ia-ţi o gardă personală şi ca minimă precauţie ia-ţi şi un mic aparat de înregistrat. Cine ştie ce mai spune omul la supărare sau, dimpotrivă, cînd e prea sigur pe el. Hai, riscă. Eu zic că merită. Aş veni şi eu cu tine, dar nu pot.

Pînă la urmă m-am decis să mă duc. Aflasem că de fapt are reşedinţa la Geneva şi nu la Zurich, cum crezusem eu la început Dar cîte prostii nu înghiţisem eu de la venirea în Elveţia! Plus că unul din telefoane, de fapt acela la care sunam cel mai des, era din Geneva.

Am plecat spre Geneva. Adresa o aflasem prin mijloacele ştiute. Din moment ce aveam telefonul! Am ajuns în oraş şi nu mi-a fost prea greu să găsesc strada, apoi casa. Am sunat. Mi-a deschis o femeie între două vîrste care m-a întrebat cine sînt şi ce doresc. I-am răspuns la întrebări foarte clar. Nu ştiu dacă nu era mai bine să mint. Doream totuşi să joc corect. Mi-a spus să aştept şi cînd a revenit, mi-a spus scurt:

— Intraţi!

Mi-am dat seama că o mai văzusem pe această femeie. Unde? Nu puteam să-mi amintesc. Am intrat într-un salon imens, căptuşit cu cărţi pînă în tavan. Era o atmosferă tihnită, ca într-o casă de intelectual.

În încăpere nu era nimeni. Deodată însă i-am auzit vocea în spatele meu. I-o cunoşteam bine. M-am întors şi i-am văzut chelia strălucitoare, faţa jovială, corpul grăsuliu.

— Ei bine? Ce vrei acum?

Avea cu totul altă voce decît cea ştiută de mine.

Am auzit o uşă închizîndu-se. Nu ştiu de ce, asta m-a neliniştit. L-am privit din nou. Parcă era un altul, nu cel pe care îl ştiam. Pînă la urmă m-am decis să-l întreb:

— Nu ţi-ai dat seama că în final o să ajung la dumneata?

— Nu te credeam în stare:

— M-ai subapreciat şi asta te-a pierdut.

— Ţi se pare. Pe mine nu mă poate pierde nimeni. Doar dacă vreau eu să mă las…

Nu şi-a terminat fraza. Am simţit că ceva nu e în regulă şi că nu trebuia să procedez aşa. Ar fi fost bine să iau pe cineva cu mine.

Acum era prea tîrziu. Dacă intrasem în joc, trebuia să merg mai departe cu orice risc.

— Şi totuşi am ajuns ia dumneata.

A început să rîdă încetişor. Parcă torcea, ca un motan satisfăcut.

— Aş vrea să-ţi atrag atenţia că nu deţii nici o dovadă împotriva mea. Te amăgeşti dacă îţi imaginezi că eu aş putea fi compromis. Că te va crede cineva. Sînt o persoană onorabilă, respectată. Mă cunoaşte toată lumea ca oficialitate. Aşa că…

Se ridică în picioare, îndreptîndu-se spre un mic bar care se afla în colţul încăperii.

— Bei ceva?

Eram foarte atent la toate gesturile şi mişcările lui. Totuşi nu l-am putut refuza. Simţeam nevoia să beau ceva tare.

— Whisky?

— Da, am încuviinţat eu.

Mi-a turnat într-un pahar înalt, umplîndu-l pînă la jumătate, şi mi l-a întins. Şi-a turnat şi lui într-un pahar şi a sorbit puţin. Am băut cu sete. Speram să nu fie otrăvit. Mi-am aprins o ţigară. Mă simţeam bine sau căutam să cred că totul este în ordine. Şi, desigur, nu era. I-am auzit întrebarea:

— Deci, cam ce mi-ai reproşa?

— Păi eu personal nu-ţi reproşez nimic. Eventual că mă crezi prea prost ca să pot fi periculos. Mă rog, asta e o chestiune personală, de orgoliu, şi mă cam deranjează.

— Bine. Atunci de ce mă acuzi? Concret, dacă se poate.

— Hm! Am o listă întreagă.

— Şi la ce îţi foloseşte?

— E drept, pentru moment la nimic. Dar e bună şi lista la ceva.

— Fii mai clar.

— De pildă, să zicem că aş face-o pierdută pe la un ziar.

Cooper se încruntă o clipă. Era clar că nu-i surîdea ideea.

— Şi la ce ţi-ar folosi lucrul ăsta?

— Să zicem ca să te compromit niţel. Aşa, doar puţin, cît să-ţi clatin reputaţia solidă pe care pretinzi că o ai.

— Şi îţi imaginezi că ar crede cineva pe un gazetar oarecare că eu, cunoscutul Cooper, sînt amestecat în afaceri necurate cu Mafia?

— Nu ştiu dacă l-ar crede. Oricum nişte semne de întrebare tot s-ar ivi. Ce-o fi şi cu ăsta? Chestia asta nu te pune pe gînduri?

— Nu.

Tipul era foarte sigur pe el. Nimic nu-i putea înfrînge încrederea în sine.

— Şi ce-ai zice dacă eu aş deţine nişte dovezi irefutabile?

— Fii serios, John! Ce, mă crezi un copii? Am avut grijă ca în relaţiile cu ei să nu las nici o urmă. Totul s-a aranjat verbal, direct, nu prin telefoane care să poată fi interceptate. Plus că, practic, nu m-am văzut cu ei de multă vreme. Eu doar furnizam informaţii. Discret, prin interpuşi anonimi. Niciodată direct. Aşa că nu văd ce dovezi ai avea. Îmi vine să şi rîd de naivităţile tale. Mi-am luat toate măsurile de precauţie de la bun început, de cînd am intrat în joc.

— Şi totuşi…

— Şi totuşi ce?

— Fă un efort de imaginaţie, Cooper!

Mă privi intrigat. Era clar că era convins că n-am de unde să-l apuc.

— Eu zic să terminăm discuţia şi să ne vedem amîndoi de treburile noastre, fiecare mulţumit în felul său.

— Mulţumit de ce? am întrebat eu.

— Păi tu ai reuşit totuşi să neutralizezi reţeaua de aici. Plus că l-ai dat în gît, cum se spune, pe Meunier.

— Grea pierdere, nu?

— Aici ai dreptate. Era omul nostru numărul unu înfipt în poliţia elveţiană. Ins cu reputaţie stabilă, aparent incoruptibil. Părea de neimaginat ca el să accepte colaborarea cu Mafia.

— Onorabil şi incoruptibil ca tine.

— Ei, dragă! Orice om se crede incoruptibil. Depinde de preţ. De la un anume nivel în sus nu mai rezistă nimeni.

— Aşa cum nu ai rezistat nici tu.

Începu să rîdă în hohote.

— Vreau să am o bătrîneţe liniştită. Ce, îmi strică o vilă pe Coasta de Azur şi un cont secret la o bancă din Geneva? Şi dacă vrei să ştii, îmi place şi o femeie frumoasă din moment ce o plătesc cu bani grei. La vîrsta mea aceste plăceri se cumpără. Nu le poţi obţine pe altă cale. Or, eu mi le doresc şi încă al dracului de mult.

Mă gîndeam în clipa aceea dacă jucăria mea din buzunar funcţionează bine. Speram că da, aşa că l-am provocat în continuare:

— La uite, domnule! Te invidiez. Şi eu care după atîţia ani de muncă am abia o căsuţă cu patru camere.

— Dacă ai fost fraier! Ce să-ţi fac? Aveai atîtea posibilităţi…

— Ai dreptate! Şi zici că ai o vilă pe Coasta de Azur?

— Ei, mai am una aici la Geneva, cam pe lîngă domeniul lui Charlie Chaplin. Sigur, nu aşa de mare ca a lui. În acte figurează nepoată-mea, ca să nu bată la ochi. Ştii că elveţienii ăştia sînt cam suspicioşi.

— Şi de ce îmi spui toate astea?

— Pentru că orice ţi-aş spune acum, chiar că am mine de aur în America, nu voi recunoaşte niciodată. Să presupunem că tu te-ai duce la autorităţi să le declari ce-am zis eu. Ţi-ar rîde în nas şi ţi-ar spune că mi-am bătut joc de tine. Ceea ce şi fac în clipa asta. Ei, băiete, un om cu reputaţie stabilă este foarte greu de doborît prin nişte simple vorbe aruncate la întîmplare. Plus că am avut precauţia să anunţ autorităţile că voi fi calomniat pentru tot felul de bazaconii. Aici în Elveţia eu sînt considerat un om sărac şi cinstit. Am în proprietate doar acest mic apartament de trei camere, căptuşit cu cărţi. E drept, rare, multe ediţii princeps, de o valoare inestimabilă. Bibliofilia a fost pasiunea mea din tinereţe. E singura mea avere declarată oficial. Agonisită într-o viaţă întreagă. Pe asta o pot justifica franc cu franc. Aşa că n-ai ce să dovedeşti.

Începuse iar să rîdă. Era foarte satisfăcut.

— Şi nu uita un lucru. Reputaţia mea profesională este inatacabilă. Am băgat la puşcărie zeci de criminali, mafioţi chiar, unii de primă mînă.

— De ce?

— Deveniseră inutili. Primejdioşi chiar, pentru că ştiau prea multe.

— Ca Fanciotti?

— Cu el e altceva.

— Adică?

— Voia să ne vîndă. Ceea ce nu se putea admite.

— Şi dacă o va face acum? Este în mîinile noastre. Bine păzit. Ce te faci dacă vorbeşte?

— Iar eşti naiv. Ce ştie el nu priveşte persoana mea. Informaţiile lui sînt de mîna a doua. Sigur, vor cădea cîţiva. Nici unul însă nu ştie nimic despre mine. De fapt, eu nici nu voiam să-l lichidez. Altora li s-a făcut frică de el.

— Bun. Şi atunci de ce toată înscenarea asta?

— Prostii. Mai mult nu-ţi spun. Îţi ajunge cîte ai aflat.

— Sînt foarte curios ce a fost cu povestea de pe aeroport. Cînd te-a lovit lunganul ăla. Asta a propos de înscenări.

Nu mi-a răspuns. Probabil că în toată grandomania lui, ezita totuşi să-mi spună adevărul. În fond care adevăr, m-am întrebat eu. Doar îl ştiam, nu?

M-am decis să joc tare. I-am spus rîzînd:

— Ce ai zice dacă eu aş deţine totuşi nişte dovezi sigure care te pot distruge şi de care n-ai habar în clipa asta?

Mă privi zîmbind ironic. Nu mă credea, dar un pic de curiozitate i-am citit în privire. Am băgat mîna în buzunarul de la piept şi am scos o hîrtie împăturită în patru. I-am fluturat-o prin faţa ochilor.

— Dacă ai şti ce este aici, n-ai mai fi aşa sigur pe dumneata.

Rămăsese pe gînduri. Mă privea într-un fel ciudat. N-aş zice prietenos. Dimpotrivă. Şi-a aprins o ţigară, fixîndu-mă în continuare.

Clipele treceau greu. Aerul din încăpere devenise parcă irespirabil. Simţeam o tensiune ce creştea mereu. L-am auzit intr-un tîrziu. Avea o voce care venea parcă de departe.

— Trucul ăsta cu hîrtia l-am mai văzut eu. Probabil că nu scrie nimic pe ea. Sau o fi ceva ce n-are legătură cu mine sau cu toată povestea asta.

— Nici dumneata nu eşti prea convins de ce-ai spus.

Într-adevăr glasul îi devenise destul de şovăielnic. A început iar să rîdă, dar şi rîsul îi suna fals.

— Chiar dacă ar scrie ceva, mi-ar fi foarte uşor să-ţi iau hîrtia.

A scos pe neaşteptate un pistol din sertarul biroului şi l-a îndreptat spre mine.

— John, să nu faci nici o mişcare. Altfel aş fi nevoit să trag.

— Te avertizez că nu ţi-ar folosi la nimic. Se ştie că sînt aici.

— Cu atît mai bine. O să spun că eram în legitimă apărare. O să fac o mică înscenare. Tu cu pistolul în mînă. Ba poate o să şi trag eu un foc cu el în direcţia mea, după care chem poliţia. Bineînţeles pe mine o să mă creadă, că nici n-o să aibă pe cine altcineva. Tu o să fii deja pe lumea cealaltă. Aşa că ce o să spun eu va fi literă de evanghelie. Eu sînt totuşi cineva aici, pe cînd dumneata…

Perspectiva nu-mi surîdea deloc. Trebuia să fac ceva.

— Ce este scris pe această hîrtie, mai e scris şi pe o alta care nu se află la mine.

— Ia dă-o încoa deocamdată pe asta. Atenţie, fără nici o mişcare în plus. Arunc-o pe masă!

Şi i-am aruncat-o! Doar că nu hîrtia, ci scrumiera masivă din faţa mea. În acelaşi timp m-am aruncat şi eu sub masă. Glonţul a şuerat pe deasupra capului meu. Am scos fulgerător pistolul şi de jos am ochit spre mîna cu care trăsese. Se părea că nimerisem bine, pentru că am auzit un strigăt de durere. Pistolul îi căzuse pe duşumea. Trebuia însă să fiu atent în continuare. Şi într-adevăr cealaltă mînă cotrobăia deja în sertarul biroului. M-am repezit la el şi cu o lovitură în plină figură l-am făcut să se prăvălească în fotoliu.

— Ai greşit, Cooper! Nu trebuia să tragi. Hîrtia asta nu conţine mare lucru.

Uşa din spatele meu s-a deschis. M-am întors fulgerător. Era femeia care îmi deschisese. Avea un pistol în mînă. N-a mai apucat să-l folosească. Cu o lovitură de picior bine plasată l-am făcut să zboare în celălalt colţ al încăperii.

— Doamnă, treceţi imediat lîngă el. Să nu mişcaţi nici unul.

M-am dus la telefon şi cînd mă pregăteam să formez numărul poliţiei am auzit zgomote la intrare. În încăpere apăru Giscard însoţit de trei poliţişti.

— Ştiam eu că o să vii neînsoţit, mă dojeni el.

— Oricum rezolvasem lucrurile.

— Da, dar cu oarecari eforturi.

Se întoarse spre Cooper:

— De cînd te urmăresc eu! Pînă-aici ţi-a fost.

— Şi ce dovezi ai împotriva mea? îi ripostă Cooper cu impertinenţă.

— Multe. Nici n-ai idee cîte am adunat. Dar în principal una, care este aici de faţă. Dumneaei! O caut de vreo cinci ani şi ea era la doi paşi de mine. E drept, şi-a schimbat culoarea părului, coafura. Acum poartă şi ochelari. Dar tot Josephine Soler este şi o arestez pentru crimă. Ca să scape mai uşor, ea îmi va spune multe despre dumneata, Cooper. Deocamdată te arestez pentru tăinuirea unui asasin şi complicitate la crimă. Restul va urma.

— Luaţi-i pe amîndoi!

Privind-o mai atent pe femeie, mi-am amintit unde o mai văzusem. La mănăstirea Saint Bemard. Era la volanul maşinii care demarase în viteză din parcare, cînd eu tocmai veneam. Era cît p-aci să ne ciocnim. Ea îl ucisese pe Enrico Mancini, aveam să aflu mai tîrziu.

CAPITOLUL XIX

Mă simţeam din ce în ce mai bine. Umărul mă mai durea foarte puţin. Într-un fel mă mai liniştisem. Afacerea asta încurcată era rezolvată. Sau aproape rezolvată. Puteam fi mulţumit, ba chiar satisfăcut. Deşi simţeam eu că nu aflasem chiar tot. Eram însă sigur că la discuţia finală pe care urma s-o am la Interpol se vor clarifica şi alte amănunte pe care deocamdată nu le ştiam. Oricum mă liniştisem, drept care m-am gîndit că ar merita să mai fac un tur al acestui superb oraş care este Geneva. Pînă una alta mi-am comandat o sticlă din cel mai bun whisky. Mi-am turnat în pahar şi am savurat licoarea asta blestemată căreia dacă i-ai prins gustul, nu te mai poţi dezbăra de ea.

Tocmai mă pregăteam să-mi mai torn, cînd am auzit o bătaie în uşă. M-am ridicat şi, prudent, doar o mai păţisem, am întrebat, fără a deschide uşa:

— Cine e?

— Eu, Giscard.

l-am deschis. Vizita lui îmi făcea bine. Chiar mă plictiseam singur.

— Ce-i cu tine, John? Ai devenit în sfîrşit mai prudent?

— Ei, măcar acum spre bătrîneţe. După toată povestea asta… înţelegi…

— Ce făceai?

— Mă luptam cu sticla asta de whisky.

— Se pare că eşti foarte mulţumit.

— Da.

— Deci lucrurile sînt rezolvate.

— Eu aşa zic.

— Ce vorbeşti, domnule?

Giscard se amuza copios şi asta mă intriga foarte tare. Nu înţelegeam ce urmărea.

— Am impresia că îmi ascunzi ceva. Prea te amuzi. Ce dracu’ ai mai aflat?

Giscard începu să rîdă cu poftă.

— Văd că tu consideri deja totul rezolvat.

— Şi nu-i aşa?

— În mare, dragul meu, în mare. Mai sînt nişte detalii.

— Da, ştiu. Mă gîndeam şi eu că ar mai fi cîte ceva de lămurit. Detalii, le numeşti tu. Eu le-aş zice amănunte. Pe marii rechini i-am priponit.

— Da, e adevărat.

— Şi-atunci care-i problema, bătrîne Giscard?

— Sînt mai multe „probleme”, cum le zici tu.

— Dă-mi un exemplu.

— De pildă, Fanciotti.

— Păi nu l-am recuperat la Drans din casa familiei Sarazin? Adevărul e că şi eu mă îndoiam de ce spuneam.

— Am o mică surpriză pentru tine.

— Una în plus ce mai contează.

— Poţi să te desparţi puţin de sticla asta de whisky?

— E o despărţire dureroasă.

Giscard rîse iarăşi cu poftă.

— Bună! Dar şi mai bună este vestea pe care am să ţi-o dau.

— S-o aud.

— Fanciotti ăla a fost adus aici la Geneva.

— Bun. Mi se pare normal.

— Normal nu prea este.

— De ce?

— Dacă laşi sticla şi vii cu mine la o discuţie cu acest individ, ai să vezi că lucrurile nu prea stau aşa cum îţi place ţie să crezi.

Am oftat privind cu duioşie la sticla pătrată din faţa mea. Mi-am luat haina şi i-am zis scurt:

— Hai!

Giscard zîmbi satisfăcut, însă enigmatic. Bănuiam despre ce este vorba, dar speram să nu fie nevoie de prezenţa mea.

Cînd am ajuns la poliţie, am fost întîmpinaţi de parcă trebuia să fi venit de mult. Am privit spre Giscard. Se făcea că nu bagă de seamă.

— Ei, John, hai să stăm de vorbă cu Fanciotti al tău.

De ce al meu? m-am întrebat în gînd, dar am preferat să tac.

Am fost conduşi într-o cameră banală, mobilată ca la orice poliţie din lume. După cîteva momente a fost introdus în încăpere individul pe care îl recuperasem în curtea familiei Sarazin. L-am recunoscut uşor.

Giscard se întoarse spre mine zîmbind.

— Întrebă-l cum îl cheamă.

M-am executat docil.

— Cum te cheamă, domnule?

Insul mă privi inocent şi-mi răspunse candid:

— Domenico Soldati.

Am rămas puţin pe gînduri. Mă aşteptam eu la unele noutăţi.

— Eşti sigur că aşa te cheamă?

— Da, domnule. Am acte în regulă.

Scotoci prin buzunarul de la piept al hainei şi-mi întinse un port-act din plastic.

L-am examinat. Da. Era Domenico Soldati.

— Ei, bine, totul e în regulă. Aş avea totuşi o întrebare: Ce cauţi, domnule, în toată afacerea asta? Care e rolul pe care îl joci?

Insul mă privi neîncrezător. Pînă la urmă se hotărî:

— Eu aş spune adevărul, dar aş vrea să am nişte garanţii.

Parcă mai auzisem ceva asemănător. A, da, sigur, Salinas ceruse şi el asigurări că dacă vorbeşte, scapă teafăr.

— Domnule Soldati, mie mi-a mai zis cineva vorbele astea. Deci ce garanţii ceri dumneata?

Omul stătu puţin pe gînduri, apoi vorbi clar şi răspicat:

— Eu o să spun tot ce ştiu şi ce rol am avut pînă acum, cu o singură condiţie: să fiu lăsat să plec din Elveţia şi, dacă se poate, să mă expediaţi pînă la aeroport sub pază fără să ştie nimeni cînd plec şi unde am de gînd să ajung.

Am fluierat admirativ. Gîndea bine omul. Ca şi Salinas.

— Bine, domnule, dă-i drumul, interveni pe neaşteptate ofiţerul poliţiei elveţiene. O să avem grijă de dumneata.

Soldaţi mai şovăi cîteva clipe, trecu peste toţi cu o privire neîncrezătoare şi începu, în sfîrşit, să vorbească:

— Numele meu real este cel pe care vi l-am spus. Lucrez de ani de zile cu Enrico Fanciotti. Am fost alături de el şi la bine şi la rău. Despre natura afacerilor noastre nu este cazul să vorbesc acum. Nici nu constituie obiectul reţinerii mele. Niciodată statul italian nu a emis vreun mandat de arestare pe numele meu. Nu am fost acuzat vreodată de ceva ilegal. Este adevărat că Fanciotti era urmărit pentru nişte delicte despre care nu eu sînt cel indicat să vorbesc. Eu trebuie să vă spun lucruri care vă pot interesa. În primul rînd, ce caut eu în Elveţia.

— Tocmai asta voiam şi eu să te întreb, l-a întrerupt ofiţerul iritat. Şi mai lasă divagaţiile astea despre legalitatea faptelor dumitale. La obiect, te rog.

M-a privit puţin speriat. Nu se aşteptase la o asemenea replică şi era puţin descumpănit. Respiră adînc, aproape cît pentru un oftat. Se părea că îi este foarte greu să continue. Ceru voie să fumeze. I se acceptă. Se vedea clar că încă nu era pe deplin hotărît dacă să spună tot ce ştia.

I-am făcut un semn discret ofiţerului elveţian să-l lase în pace. În fond, omul îşi risca viaţa vorbind. De obicei, în asemenea situaţii trebuia să ai răbdare. Se pare că fusesem înţeles. Nimeni n-a mai zis nimic şi aşteptam toţi ca omul să se descarce, să dea tot din el. A mai oftat încă o dată şi a început:

— Dacă dumneavoastră mă asiguraţi că ies teafăr din ţara asta, vă spun totul. Sigur, sînt partener de afaceri cu Fanciotti. Mai mult decît atît, sîntem şi prieteni. Dar, cum se zice: „Frate, frate, dar brînza-i pe bani". Să vă spun cum a început încurcătura. Fanciotti a fost încolţit de ai săi. Se pare că lucrase pe cont propriu, fără aprobarea şefilor. Or, aşa ceva nu se permite. Urma, normal, să fie pedepsit pentru asta. În acelaşi timp poliţia italiană îi luase şi ea urma. Dîndu-şi seama că nu mai erau prea mari şanse de se salva, s-a decis să colaboreze cu poliţia italiană în schimbul libertăţii. Adică el le spune tot, iar ei îl fac scăpat. Ba, mai mult, îl şi ajută să dispară discret, urmînd să se stabilească unde voia el. Probabil într-o ţară la capătul lumii. Deocamdată însă voia să ajungă în Elveţia, care oricum nu prea colabora cu poliţia italiană, deci nu era în mare pericol aici. Mai avea însă un motiv să vină în Elveţia. Avea aici o prietenă care urma să-l ţină ascuns, ca să nu-l găsească Mafia. Îi era totuşi teamă să nu se afle că va veni aici şi atunci m-a rugat pe mine să vin înainte să sondez terenul. Mi-a dat un mesaj pentru doamna Nicole Koller şi aşa am ajuns la Drans. Am fost ascuns în subsolul vilei pentru a vedea dacă ascunzătoarea este sigură. Între timp au venit şi alţi musafiri. Unii, prieteni ai ei, invitaţi de ea, alţii care s-au autoinvitat. Situaţia devenise nesigură. După aceea au început încurcăturile pe care probabil le ştiţi, în afară de asta, cineva trădase sau, poate, printre invitaţi era unul care colabora cu Mafia, cu cei care voiau să-l lichideze pe Fanciotti. Lucrurile se complicau din zi în zi. Mi-am dat seama că şi poliţia sau Interpolul ştia ceva. Prezenţa dumneavoastră – s-a întors spre mine – a accelerat lucrurile. Apoi, după cum ştiţi, atentatele.

A cerut un pahar cu apă.

Ştiam. Ascultam cu răbdare. Ceva tot nu se lega. Povestea lui era coerentă, dar îmi dădeam seama că insul ori nu ştia tot, ori ascundea ceva. Trebuia lăsat să povestească în continuare:

— Situaţia devenind gravă, doamna Nicole şi cîţiva dintre invitaţii ei au hotărît să mă mute la nişte prieteni de ai ei, soţii Sarazin, unde puteam să fiu mai în siguranţă. Pe măsură ce trecea timpul îmi dădeam seama că se întîmplă ceva îngrozitor: oamenii Mafiei care mişunau prin preajmă

observaseră prezenţa mea şi mă confundau cu Fanciotti! Nu ştiau exact cum arată, dar aveau semnalmentele lui care coincideau cu ale mele: statură potrivită, păr castaniu, ochi căprui, aceeaşi vîrstă, plus faptul că stăteam ascuns la doamna Nicole Koller. Exact cum ar fi procedat şi Fanciotti. În ochii lor eu eram Fanciotti. Deci trebuia să fiu lichidat. Au reuşit să-i cumpere pe soţii Sarazin şi într-o noapte mi-au dat somnifer în ceai, apoi mi-au făcut o injecţie şi m-au adormit cu totul. Noroc că aţi apărut dumneavoastră şi m-aţi recuperat. Culmea, şi dumneavoastră aţi crezut că sînt Fanciotti. Restul îl ştiţi.

Am dat din cap a îndoială. Ştiam şi nu ştiam totul. L-am întrebat:

— Bine. Tot ce ai povestit e plauzibil. Dealtfel şi eu începusem să bănuiesc că dumneata nu eşti Fanciotti. Nu înţeleg însă ce făcea el între timp. Ţineaţi sau nu legătura? Cum o făceaţi? Erai la curent cu mişcările lui? Şi aşa mai departe. Multe aş mai putea să te întreb.

— Da. Aveţi dreptate. Să vă explic. La început am ţinut legătura. Totul părea că merge bine. Doamna Nicole trimitea scrisorile mele la Milano, unde se ascunsese Fanciotti…

Mi-am amintit că mersesem cu Nicole la poştă şi am tras cu ochiul la adresa de pe plic. Scria Milano. Informaţia era corectă. Să vedem ce urma.

— Iar el îmi trimitea la post-restant, pe adresa doamnei Nicole, instrucţiuni şi informaţii. Asta pînă la un moment dat. Se pare că între timp Mafia aflase că el se ascunde la Milano, sau îl trădase cineva. A fost nevoit să dispară. Probabil nu ştia unde să se acundă şi atunci, cred eu, s-a decis să vină totuşi la Nicole. S-a deghizat, şi-a luat un paşaport pe alt nume. Eu nu cunosc toate detaliile, dar cred că dumneavoastră ştiţi mai bine cum a făcut. Am aflat cîte ceva după ce am fost recuperat. Poliţia însă s-a ferit să-mi dea informaţii exacte. Mi-au spus doar atît cît să mă determine să dezvălui lucrurile pe care le ştiam. Dar, după cîte îl cunosc eu pe Fanciotti, al naibii de inteligent şi de viclean, a reuşit să-i păcălească pe foştii lui complici din Mafie. Bănuiesc că a dat tîrcoale pe la Drans să vadă cum stau lucrurile. Şi probabil să mă caute ca să-i confirm că poate veni şi el acolo. Fiind buni prieteni, cred că era şi îngrijorat de soarta mea. În ultima vreme nu mai primise nici un mesaj de la mine. A bănuit că ceva se întîmplase. Aşa presupun. Mai mult nu ştiu.

Ştiam eu în schimb ce se petrecuse după aceea: apăruse Matteo Salinas, sud-americanui caraghios, care vorbea stricat franţuzeşte – adică Fanciotti deghizat. Ce urmase aflasem. Deştept lucrat! Mă prinsesem de la început că

ceva nu e în regulă cu acest tip cu sombrero şi mustăcioară de ghitarist mexican, dar nu aveam cum să-mi dau seama că Salinas e Fanciotti.

Omul din faţa noastră ne întreba din priviri ce avem de gînd să facem cu el. Nu era treaba mea. Ofiţerul elveţian era prea mic în grad şi în funcţie ca să poată lua vreo decizie. Giscard, ca pensionar onorabil ce se afla, era în postura de colaborator voluntar, la solicitarea mea; acceptase şi pentru că, în sfîrsit, putea să-l „dea în gît" pe Cooper. Decizia urma a fi luată "la vîrf'.

Nu mai aveam ce afla de la Domenico Soldati. Ofiţerul elveţian îi promisese că va întreprinde tot ce va putea pentru a-l face scăpat. Se vedea că este oarecum jenat, fiind convins că nu-şi poate ţine promisiunea. În privirea lui Soldaţi se putea citi spaima. Tristă situaţie. Dacă nu-l va ajuta nimeni, va fi un om mort.

*

* *

M-am dus cu Giscard să bem o cafea. Mă curpinsese mila pentru bietul Soldati. I-am mărturisit lui Giscard.

— Fii serios! Toate se aranjează. Dacă Fanciotti vinde toate ponturile, scapă amîndoi. Îi face scăpaţi cine ştim noi.

Ştiam şi eu cine, dar n-avea importanţă. Am sorbit din cafea. Parcă n-avea nici un gust. Îmi pierdusem tot cheful. Plus că mă mai preocupau şi alte lucruri pe care nu puteam să i le spun lui Giscard. Riscam să mă ia iarăşi peste picior. Pînă la urmă am îndrăznit:

— Ce-ar fi să mergem să vorbim cu Fanciotti?

Giscard ridică ironic din sprîncene:

— N-are rost! îl storc ăia ca pe o lămîie.

— Aş vrea totuşi să-l mai văd odată. În fond a jucat corect, în felul lui. N-am ce să-i reproşez.

— Da, desigur. Mai ales că-ţi datorează viaţa.

— E prea mult spus….

— De ce? Dacă nu erai tu, îl lichidau mafioţii fără milă.

Asta cam aşa era, dar n-avea rost acum să mă laud cu chestia asta. În fond şi el era tot un mafiot. Că jucase corect, asta era altă treabă. O făcuse ca să-şi salveze pielea. Şi totuşi, într-un fel, omul îmi devenise simpatic. Parcă merita să-l mai văd. Aşa ca să ne luăm la revedere. Parcă ghicindu-mi gîndurile, Giscard îmi spuse rîzînd cu aerul lui de om care le ştie pe toate:

— John, eşti un sentimental incurabil. Nu te-ai schimbat deloc. De ce nu vrei să recunoşti că doreşti să stai de vorbă cu el?

Am izbucnit enervat:

— Dar am spus eu că nu recunosc?

Bătrînul senior mă privi cu blîndeţea unui patriarh înţelept.

— Bine. Hai înapoi la poliţie să-ţi iei la revedere de la complicele tău sud-american.

Şi iar i-am auzit rîsul sonor, sănătos, tineresc.

Cînd am ajuns la poliţie, el a luat-o înainte şi a intrat la şeful cel mare. S-a întors repede.

— S-a tăcut. Ţi-l aduce imediat în camera de alături.

Trebuie să recunosc că eram emoţionat. Am intrat în încăpere. Peste cîteva clipe a fost introdus şi el, Fanciotti, fost Salinas. Cînd a dat cu ochii de mine, a tresărit. Un zîmbet scurt i-a luminat faţa, apoi a dispărut. Mi-am dat seama că într-un fel îi făcuse plăcere că mă revedea, deşi eram din tabere rivale.

L-am privit. Sud-americanul caraghios dispăruse cu totul, parcă n-ar fi existat niciodată. Dispăruse şi tipul pe care îl descoperisem ulterior omul sigur pe el şi conştient de riscurile pe care şi le asumă propunînd tîrgul cu poliţia italiană. În faţa mea stătea un ins oarecare, comun, neajutorat, speriat chiar, care ştia că soarta sa depinde în întregime de alţii pe care nu avea cum să-i influenţeze în nici un fel. Era la cheremul lor, iar viaţa sa nu mai conta sau, în orice caz, conta foarte puţin. Îi citeam în ochi tristeţea şi chiar spaima. Acum, între el şi Soldati nu mai era nici o diferenţă. Amîndoi erau nişte fiare hăituite. Dacă poliţia îi lăsa din mînă, erau doi oameni morţi. Teribilă situaţie! Mafia nu-i ierta pe vînzători. Cînd se încălca legea tăcerii, dispărea şi orice speranţă.

S-a apropiat de mine cu paşi mici, şovăielnici. S-a oprit în faţa mea, foarte aproape. M-a privit în ochi. Nu ştiu de ce, sau ştiu şi nu vreau să recunosc, am simţit că ultima speranţă şi-o punea în mine. A început să vorbească cu un firicel de voce. Abia îl auzeam:

— Domnule… de fapt nu ştiu cum vă numiţi… vă mulţumesc pentru că mi-aţi salvat viaţa. Salvaţi-mă şi acum, vă rog, vă implor. Abia acum sînt în mare pericol. Prefer să fiu condamnat la ani grei de temniţă decît să…

Nu şi-a mai terminat fraza, temîndu-se parcă de continuarea ei, de sfîrşitul ei implacabil.

Nu ştiam ce să-i răspund. Îi înţelegeam toată drama: dacă poliţia elveţiană îl făcea scăpat, îl omorau mafioţii. Dacă ţinea seama de delictele comise pe teritoriul ei, nu scăpa de o condamnare de cincisprezece -

douăzeci de ani şi putea fi lichidat în puşcărie tot de mafioţii lui. Că doar se văzuseră atîtea cazuri de gardieni cumpăraţi. Kilieri se găsesc peste tot.

Mai exista o a treia cale? Da, exista. Numai că pentru asta trebuiau aprobări de foarte sus. Şi nu se ştie dacă astfel de aprobări se dau. În orice caz, foarte rar. De obicei se procedează aşa: un paşaport pe alt nume, o deghizare, un avion de care nu ştie nimeni, o destinaţie necunoscută, apoi o viaţă trăită în spaima continuă că foştii complici pe care i-ai trădat te vor descoperi. Dacă asta se poate numi viaţă!

L-am privit şi eu în ochi. Ce puteam să-i spun? Să-l mint, promiţîndu-i că o să-l salvez? N-avea rost. Şi-ar fi dat şi el seama. Era un om inteligent şi l-aş fi jignit spunîndu-i o minciună atît de grosolană.

I-am întins mîna. Mi-a strîns-o puternic. Am rămas aşa o vreme, l-am mai privit o dată în ochi şi am părăsit încăperea.

CAPITOLUL XX

M-am întors la hotel. Am băut toată sticla de whisky, am mîncat ceva, apoi am comandat o sticlă de vin vechi. M-am îmbătat îngrozitor şi am adormit îmbrăcat. Ultimul gînd înainte de a mă prăbuşi în somn a fost pe măsura scenei pe care o trăisem. Mama dracului de viaţă! Nici nu merită să fie trăită! Apoi o înjurătură în cel mai pur stil anglo-saxon.

Cînd m-am trezit dimineaţă, aveam un cap uriaş, de o greutate pe care gîtul nu o putea suporta. Simţeam că în interiorul acestui cap care parcă nu era al meu, zbîrnîie o mie de zgomote ciudate ce mă asurzeau cu totul. Nu vedeam nimic în jur. M-am prăvălit sub duş, unde am rămas aproape o oră; aşa mi s-a părut mie. M-am frecat apoi zdravăn cu prosopul şi am încercat să mă îmbrac, ceea ce a fost destul de dificil. Mîinile nu ascultau comenzile. Într-un tîrziu am reuşit să pun ceva pe mine. Am comandat o cafea mare şi amară, apoi am luat o tabletă împotriva durerilor de cap. După ce am băut cafeaua, am ieşit în balcon. Aerul rece al dimineţii m-a izbit ca un pumn în plină figură. M-am clătinat puţin. M-am sprijinit de balustradă. Nu-mi puteam reveni. M-am întors în cameră şi m-am prăvălit în pat. Am rămas aşa întins pe spate, cu ochii pironiţi ţintă în tavan. Nu mă puteam gîndi la nimic. Poate doar la făptui că viaţa e o tîmpenie. Nu ştiu cît am rămas întins în această poziţie. Am adormit şi am visat cele mai îngrozitoare lucruri. Coşmar! Şi nu se mai termina. La un moment dat mi-am seama că visez, dar nu mă puteam trezi, deşi voiam. Eram conştient că visez şi că trebuie să

mă ridic din pat. Apoi un zgomot strident care îmi sfîrteca timpanele. Ce Dumnezeu mai era şi asta? Parcă mă trezisem. În sfîrşit am înţeles că era telefonul. Am ridicat receptorul. Întîi n-am înţeles nimic. Abia într-un tîrziu am recunoscut vocea lui Giscard:

— Ce e cu tine? Eşti beat? Sau încă nu te-ai dezmeticit de cît ai băut aseară?

Am mormăit ceva ininteligibil.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Nici n-avea cum.

— John, încearcă să mă înţelegi. Fii atent. Eşti chemat pentru a primi mulţumiri şi… celelalte pentru treaba bună pe care ai facut-o. Azi, acum dimineaţă, la ora unsprezece. Ai înţeles?

Am bîiguit ceva. Giscard nu renunţa:

— Ai înţeles, omule? La ora unsprezece, la poliţie şi pe urmă mergem dincolo, ştii tu unde pentru a-ţi primi… drepturile.

Probabil că iar am mormăit ceva greu de priceput, pentru că l-am auzit rîzînd:

— Lasă că vin eu să te iau.

Şi am adormit din nou. Nu ştiu cît am dormit. M-a trezit soneria de la intrare. M-am ridicat greu din pat şi m-am îndreptat împlelicindu-mă spre uşă. N-am avut puterea să întreb, din prudenţă, cine este. Am dechis. Era, bineînţeles, Giscard.

— Te-ai trezit în sfîrşit?

— Da, am mormăit eu, apoi m-am prăvălit într-un fotoliu şi m-am luat cu mîinile de cap. Era foarte greu în continuare.

— Ştiu eu ce-ţi trebuie acum.

— Ce?

— Asta!

L-am privit buimac. Abia acum am văzut că avea ceva în mînă. Era o sticlă de whisky.

— Desfa-o! am strigat disperat.

L-am auzit pe distinsul Giscard chicotind puşteşte. A deşurubat-o rapid şi mi-a turnat o porţie zdravănă, cam cît să dai la trei clienţi într-un bar serios. Am sorbit doza. M-am cutremurat. Parcă mi-a trecut un curent de înaltă tensiune prin tot corpul, de la creier pînă undeva jos prin intestine. Am rămas o clipă înţepenit, cu ochii holbaţi de parcă nu mai aveam aer.

Giscard, în picioare, mă privea de sus cu aerul unui medic care îşi examinează pacientul după ce i-a făcut un tratament de şoc.

— Ei, cum e?

Am înghiţit îti sec. Încă nu puteam vorbi. N-aveam suficient aer. Aproape ca o sufocare. Abia într-un tîrziu i-am zis cu repiraţia întretăiată:

— Am renăscut!

— Aşa, băiete! Am auzit că în nu ştiu ce limbă de pe glob chestia asta se spune: „Cui pe cui se scoate”.

— Nu ştiu cum s-o fi zicînd, însă e bine.

Mi-am scuturat puţin capul, ca un cal care s-a adăpat după o sete prelungă şi era gata să scot şi un nechezat.

— Aşa te vreau, John.

— Nu ştiu cum vrei tu, dar parcă aşa mă vreau şi eu.

— Pot să-ţi vorbesc?

— Poţi.

— Dar tu poţi să mă-nţelegi?

— Sper.

— Eşti aşteptat de oficialităţi. Pentru mulţumiri, felicitări şi tot tacîmul. Şi încă ceva, ştii tu ce. O să poţi trăi pînă la adînci bătrîneţi fără nici o grijă.

— Ei, griji o să mai am. Una o am şi acum.

Giscard mă privi nedumerit:

— Nu te înţeleg.

Cred însă că înţelegea, pentru că zîmbea în stilul lui asimetric, inconfundabil.

— Hai s-o lăsăm baltă.

— Chiar aşa. Să plecăm, că sîntem aşteptaţi.

Cînd am ajuns, am fost primiţi cu toate onorurile posibile. Îmi venea să rîd. Mi se spuneau tot felul de amabilităţi gratuite. Că ce grozav fusesem, ce deştept, ce curajos şi aşa mai departe. Toţi domnii ăia scrobiţi, cu costume elegante, manieraţi, îmi făceau greaţă. Ce ştiau ei prin cîte trecusem, de cîte ori văzusem moartea cu ochii. Şi ce frică îmi fusese cîteodată! Eroul ăla care ziceau ei că sînt, tremurase de teamă că ar putea muri în orice clipă. Însă ei habar n-aveau de asta. Erau înalţi funcţionari bine plătiţi care stăteau în birouri elegante păziţi de bodyguarzi zdraveni ca şi cum ei îşi riscau viaţa! Îmi venea iar să rîd, dar în acelaşi timp le-aş fi zis ceva de dulce despre ce înseamnă tu să stai la căldurică şi altul să-şi pună pielea pe băţ.

Dracul să-i ia! Important era să-mi dea cecul promis. Îl meritam cu prisosinţă.

În toată ceremonia asta greţoasă, cu bărbaţi eleganţi şi cu ştaif şi-a făcut apariţia o femeie. Îmbrăcată simplu într-un taior gri şi cu o coafură sobră, obligatorie pentru o funcţionară la o bancă elveţiană. Era să n-o recunosc. Sau ca să mă exprim altfel, mi se părea că o mai văzusem undeva. Măi să fie! Era Nicole Koller! Am rămas interzis. Ce căuta ea aici? între atîtea oficialităţi ale Interpolului şi poliţiei elveţiene.

Un tip distins făcu prezentările:

— Ofiţer Helene… domnul John…

Făcusem probabil o figură de tîmpit iremediabil, pentru că Nicole, pardon Helene, îmi zîmbea subţire, aşa ca să nu se prindă nimeni.

— Hello, John! Ce mai faci?

Făceam pe dracul! Eram total uluit. Ce replică puteam să am? La orice m-aş fi aşteptat, numai la aşa ceva nu. Auzi, domnule, să nu-mi dau eu seama ce rol juca prietena mafiotului Faneiotti? Asta le întrecea pe toate. Desigur, comportamentul ei mă pusese de multe ori pe gînduri, dar îl pusesem pe seama felului ei de a fi şi a anturajului în care se învîrtea.

Am mai auzit o dată:

— Hello, John! Ce mai feci?

Am reuşit în sfîrşit să bîlbîi ceva de genul:

— Bine. Eu şi cînd sînt tîmpit mă simt bine.

Continua să mă privească cum numai ea ştia s-o facă şi în clipa aia mi-am dat seama că am pierdut-o definitiv şi, Doamne, ce rău îmi părea. Niciodată nu-mi plăcuse atît de mult o femeie.

Au apărut cupele de şampanie, în cinstea mea probabil, apoi din nou felicitări pentru cum îmi dusesem la capăt misiunea. Nu prea eram atent la felicitări. Gîndul îmi era în altă parte, iar ochii la Nicole – Helene. Între timp apăruseră şi nişte sandvişuri. Simţeam nevoia să înghit ceva. Adevărul e că mi se făcuse foame. Dar nu prea puteam să înghit. O urmăream cu privirea ca un puştan. Festivitatea se prelungea, iar eu începusem să mă plictisesc şi să-mi pierd răbdarea. În tot acest timp ea discuta cu înaltele oficialităţi şi nu-mi prea dădea nici un fel de atenţie. Erau cu toţii foarte curtenitori cu ea şi chestia asta mă scotea din sărite. O urmăream tot timpul. Am văzut-o schimbînd cîteva vorbe cu Giscard. Mă simţeam de prisos şi nu ştiam cum să plec mai repede.

Pînă la urmă salvarea a venit tot de la bătrînul Giscard. Văzînd că mă perpelesc, s-a apropiat de mine şi m-a luat de braţ.

— John, cred că te-ai cam plictisit. Ce-ai zice să ne retragem discret?

Eram întru totul de acord, dar n-a fost chip. A trebuit să-mi iau la revedere de la toată lumea, cu tot ceremonialul de rigoare. Strîngeri de mîini, iar felicitări, amabilităţi gratuite, ipocrizii. Cînd a venit rîndul să-mi iau la revedere de la Nicole – Helene, ea mi-a întins mîna şi mi-a spus sec:

— Mi-a părut bine, domnule Barker. Am colaborat excelent.

Apoi mi-a întors spatele şi a început o conversaţie cu un bătrînel grăsuţ şi jovial. Îmi venea să urlu, nu alta. Asta era tot ce avea să-mi spună la despărţire?

Am ezitat cîteva clipe. Giscard a intervenit energic:

— Ziceai că ne retragem, John!

Am încuviinţat şi l-am urmat spre ieşire. Cînd am ajuns în stradă, mi-a spus cu o voce paternă:

— Ei, aşa-i viaţa, tinere!

Era să-i zic ceva foarte folcloric, dar n-am vrut să-l jignesc. Am preferat să tac.

— Îţi propun să luăm masa la mine. Menajera a pregătit astăzi nişte lucruri minunate. Am şi un vin rarisim. N-ai băut aşa ceva niciodată. E dintr-o captură de la contrabandişti. Ce zici?

Pe moment am vrut să-l refuz, apoi m-am răzgîndit. În starea în care mă aflam, nu era recomandabil să rămîn singur. M-aş fi apucat iar de băut. Aşa că am acceptat invitaţia lui Giscard.

Am luat un taxi. Pe drum n-am schimbat nici o vorbă. Eram cu gîndul la ea. Giscard făcea eforturi disperate să închege o conversaţie, dar nu avea cu cine. Pînă la urmă a renunţat. Din cînd în cînd întorcea capul spre mine sau mă privea pe furiş. La un moment dat i-am surprins un zîmbet pe care însă şi l-a reprimat rapid. Asta m-a enervat şi mai tare. Era gata-gata să cer şoferului să oprească să cobor din maşină. Ar fi fost însă o mare mitocănie din partea mea. În fond, bătrînul nu avea nici o vină că pe mine mă durea sufletul din cauza lui Nicole – Helene. Auzi, să-mi spună doar atît: „Mi-a părut bine, domnule Barker. Am colaborat excelent!” Ca unui străin oarecare.

În sfîrşit, am ajuns. Drumul mi se păruse interminabil. Cînd am intrat în eleganta sufragerie a lui Giscard, i-am spus scurt, aproape poruncitor:

— Dă-mi un whisky mare, cît mai mare.

Bătrînul mă privi într-un fel ciudat, parcă cu reproş.

— Sigur că îţi dau. Dar eu zic s-o luăm mai uşor. După… ezită puţin, parcă ocolind cuvintele,… după ce ai făcut aseară… Iartă-mă că-ţi spun, dar aş vrea să stăm de vorbă. Apoi…

Iarăşi a ezitat. N-a mai continuat. Probabil nu voia să mă dăscălească. Da, aşa e, uneori beau prea mult, mai ales la necaz. I-am apreciat delicateţea, numai că eu aveam chef să beau.

Pînă la urmă mi-a oferit un pahar mare cu whisky. Deşi mă lăudasem că o să beau mult, abia m-am atins de el. Menajera ne-a adus tot felul de delicatese, care mai de care mai gustoase. A sosit apoi şi vinul promis, cel mult lăudat de Giscard. Era, într-adevăr, senzaţional. 1939! Ăsta da vin! Nu m-am putut abţine:

— De la contrabandişti, ai?

Giscard schiţă un gest vag, de parcă s-ar fi desvinovăţit:

— Ei, dragă, dacă tot i-am prins… Ne-am luat şi noi acolo vreo două-trei sticle. Zi şi tu dacă nu era păcat să nu gustăm şi noi din licoarea asta dumnezeiască.

M-am făcut că nu înţeleg. A urmat apoi o conversaţie de tipul: „Zi şi tu ceva ca să nu tăcem în grup!” Dar nu mergea.

Eu eram cu gîndul aiurea, Giscard părea şi el preocupat de ceva. Din cînd în cînd se uita pe furiş la ceas. Cînd am văzut că gestul se repetă, m-am simţit dator să-l anunţ protocolar că a venit momentul să mă retrag. Giscard şi-a dat seama de ce o fac şi mi-a spus zîmbind larg:

— Mă uitasem la ceas, pentru că aştept un telefon. Stai liniştit. Şi ca să te înviorezi puţin, am să-ţi spun un lucru pe care n-ai cum să-l ştii.

Am ciulit urechile.

— Dragă John, trebuie să afli că cel care te-a chemat aici pentru afacerea asta sînt de fapt eu.

Am rămas cu paharul în mînă, tocmai cînd mă pregăteam să mai iau o gură din acel minunat vin.

— Da. Văd că n-ai replică.

N-aveam, ce-i-drept.

— Şi să mai ştii că am avut grijă de tine tot timpul. Desigur, în asemenea treburi riscul este enorm. Eu am căutat însă pe cît posibil să-l diminuez. Gaston Duval, de pildă, era omul meu, pus să te păzească.

— De ce ai făcut-o?

— În primul rînd că în toată afacerea asta era nevoie de un om ca tine.

— De un nebun ca mine, vrei să zici.

— Mă rog, meseria noastră nu se face decît cu oameni care au un pic de nebunie în sînge. Dar, în afară de asta, aveam nevoie de un om de încredere. Erau prea multe scurgeri de informaţii. Era clar că cineva trăda în favoarea Mafiei. Începusem să suspectez pe toată lumea. Deci, încă o dată, aveam nevoie de un om în care să am încredere absolută. Apoi te-am chemat. De fapt, am sugerat să fii chemat tu, pentru că voiam să te mai văd. Mi-era dor de tine şi nu ştiam cum să te aduc.

De data asta nu mai zîmbea ironic. Figura lui senină exprima o reală tandreţe, o căldură aproape paternă.

Nu ştiam ce să-i spun. I-am pus mîna pe umăr. Ne-am mai privit o clipă în ochi.

— E bine că ai rezolvat totul şi, ceea ce este mai important, că eşti teafăr şi nevătămat.

A început apoi să rîdă încetişor, parcă torcea ca un pisoi bătrîn la gura sobei.

Atmosfera tihnită din sufragerie fu însă întreruptă de zgomotul prelung al soneriei de la intrare. Giscard a tresărit bucuros şi s-a repezit spre uşă. Era clar că aştepta pe cineva.

Am rămas singur în sufragerie. Eram puţin nedumerit de comportarea cam ciudată a bătrînului. Cînd s-a deschis uşa, tocmai mă pregăteam să întreb ce-i cu el. N-am mai apucat. Pentru că pe uşă n-a intrat Giscard, ci Nicole-Helene sau, mă rog, Helene-Nicole. Am rămas pironit în fotoliu. Nu mai era îmbrăcată sobru, cum fusese la ceremonie. Acum purta o rochie elegantă, scurtă, tinerească. Coafura, a la Gavroche, îi dădea un aer uşor golănesc, dar fără nici o notă de vulgaritate. Dimpotrivă. Era nemaipomenit de nostimă. O fetişcană. Cum, fetiţa asta trăgea cu pistolul drept în creştetul cuiva? Imposibil! O priveam uluit. Abia într-un tîrziu am sărit din fotoliu. S-a apropiat de mine şi mi-a spus foarte sobru:

— Mi-a părut bine, domnule Barker. Am colaborat excelent!

A izbucnit într-un rîs de copil care se amuză singur de şotia pe care a facut-o. Şi a continuat:

— Sper să colaborăm excelent şi în continuare!

Cred că după aceea m-a luat în braţe şi m-a sărutat cum numai ea ştia s-o facă. Spun „m-a sărutat”, pentru că eu eram în continuare o stană de piatră, puţin surprinsă, e drept. Mi-am revenit desigur şi am reacţionat normal, ceva mai bărbăteşte. Cred că scena s-a prelungit destul de mult, pentru că la

un moment dat am auzit pe cineva tuşind discret. Ne-am întors amîndoi şi l-am văzut pe Giscard în dreptul uşii. Ne privea puţin vinovat că ne deranjează. Ne-am desprins din îmbrăţişare şi ne-am îndreptat spre el. Ne zîmbea ca un pehlivan bătrîn. Am înţeles.

— Deci tu ai regizat toată povestea asta?

— Nu numai eu, se desvinovăţi el. În complicitate cu persoana pe care o ţii acum de mînă. Singur n-aveam cum.

Ne zîmbi cum numai el ştia s-o facă.

— Şi acum rolul meu s-a terminat. Îmi permit şi eu o dată să fiu nepoliticos. Ia mai căraţi-vă amîndoi de aici, că mă deranjaţi. La vîrsta mea trebuie să mă odihnesc după masă. Apoi nici nu-mi face plăcere să stingheresc doi nebuni tineri ca voi.

*

* *

Este, cred, inutil să vă spun că un bărbat aflat la vîrsta… maturităţii, ca să mă exprim astfel, dacă întîlneşte o femeie tînără, frumoasă, deşteaptă etc., etc. de care să se fi şi îndrăgostit, este un om iremediabil pierdut.

Joi, 25 noiembrie 1993

Toate întîmplările povestite sînt imaginare.
Important este ca acestea să pară credibile,
Mai ales că asemenea lucruri se petrec,
Cu părere de rău o spunem,
Unde vrem şi unde nu vrem în lume.

Autorul